

Giới thiệu Cẩm Y Hương Khuê

Cẩm y hương khuê - Đang tiến hành - Tiểu Giai Nhân

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Tiêu tướng quân cảm thấy Tô Cẩm ở nhà bên cạnh rất không biết liêm sỉ, mỗi đêm đều âm ỉ khiến hắn ngủ không ngon giấc. Nhưng khi nàng thành quả phụ, hắn vẫn không ngủ được.

...

Tô Cẩm từng ngủ với ba người nam nhân:

Người đầu tiên ngại bản yêu phụ nên đã bỏ rơi nàng để làm tể tướng.

Người thứ hai ra chiến trường mất mạng, khiến nàng thành quả phụ.

Người thứ ba thì ngoài miệng nói không cần không muốn, gặp mặt là mắng nàng không giữ phụ đạo, nhưng thân thể lại thành thực hơn ai khác, cuối cùng ôm nàng yêu thích không buông tay.

Đây là câu chuyện kể về một quả phụ xinh đẹp sau khi phát hiện nam nhân không đáng tin cậy, vừa bán bánh bao nuôi hài tử, vừa dạy dỗ vị tướng quân lạnh lùng cao ngạo thành thê nô.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thời tiết phương Bắc giá rét, mới vừa vào tháng mười ông trời đã giáng xuống trận tuyết như lông ngỗng, khiến trên từng nóc nhà của Chương Thành đều bao phủ một tầng tuyết đọng thật dày. Các bách tính đều ríu rít đóng cửa lại, dựa vào hơi nóng hơi của lò sưởi đặt gần đầu giường để sưởi ấm, có thể từ thì ôm thê tử, không có thể từ thì ôm gối cũng hài lòng.

Trong quân doanh ở ngoại thành, Thiên Hộ Tiêu Chấn thấy thủ hạ binh sĩ đều sắp đông lạnh thành người tuyết, không thể không chấm dứt thao luyện.

Hiệu lệnh vừa hạ xuống, các tiểu binh lập tức tan tác như ong vỡ tổ, đồng loạt chạy vào trong nhà, tốc độ còn nhanh hơn xung phong ngoài chiến trận.

Tiêu Chấn ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bông tuyết trắng xóa rơi xuống, rừng cây dương cao lớn thẳng tắp nơi xa giống như bị vùi trong băng tuyết.

"Đại nhân, chúng ta cũng trở về thôi." Cận vệ Phùng Thực xoa xoa tay nói, lạnh đến nỗi phải dậm chân.

Phùng Thực có vóc người ngũ đoản tam thô(*), đầu lớn bả vai rộng, ở giữa giống như thiếu một đoạn cổ, đứng bên cạnh Tiêu Chấn cao lớn rắn rỏi càng lộ ra dáng vẻ thấp bé của hắn, đã bị không ít binh lính trong doanh cười nhạo.

(*): Ngũ đoản: Chân, tay ngắn và cổ ngắn. Tam thô: Tay thô, chân thô và eo thô.

Năm ngoái, lúc mới gặp Phùng Thực trong quân doanh, Tiêu Chấn cũng chứa lòng xem thường. Tuy nhiên, nhìn Phùng Thực có vóc dáng thấp bé nhưng lại có sức mạnh trời sanh, mấy đời tổ tiên đều là thợ rèn, khi triều đình trưng binh Phùng Thực mang theo d/đ'l;q'd một cặp búa sắt tự tay chế tạo đầu quân, những binh lính khác sợ hãi đội quân tinh nhuệ của Hung Nô, còn Phùng Thực thì lại vô cùng dũng mãnh, một búa có thể đập chết một con ngựa tốt của Hung Nô.

Tiêu Chấn rất thương thức sự dũng mãnh của Phùng Thực, từ đó bắt đầu kẻ vai chiến đấu, kết giao làm bằng hữu. Sau đó, Tiêu Chấn dựa vào công trạng thăng lên làm Thiên Hộ Chương Thành, đề bạt Phùng Thực làm cận vệ của hắn, hai người cùng ở trong phủ Thiên Hộ như hình với bóng.

"Đi thôi." Tiêu Chấn đoán trận tuyết này ít nhất phải rơi hai ba ngày nữa, ở lại trại lính hắn cũng không có chuyện gì làm.

Phùng Thực lập tức dắt ngựa.

Phùng quả là người Dương Châu ở Giang Nam, đây là năm thứ hai hắn tới phương Bắc, lần nữa thấy tuyết hắn vẫn không nhịn được than thở: "Tuyết này ghê gớm thật đấy, không giống với quê nhà của thuộc hạ, tuyết rơi cũng giống như trời mưa vậy, tuyết vừa rơi là Cẩm Nương lập tức mắng người, sợ chậm trễ chuyện làm ăn của nàng, thuộc hạ khuyên nàng thời tiết không tốt thì chúng ta cứ nghỉ ngơi, cũng không phải là ta không nuôi nổi nàng, nhưng nàng nói nàng chỉ thích kiếm tiền."

Phùng Thục vừa nhớ lại, vừa nhếch miệng cười, mở miệng một tiếng Cẩm Nương hai tiếng Cẩm Nương.

Tiêu Chấn chưa từng gặp nàng dâu của Phùng Thục ở quê nhà, nhưng biết Phùng Thục lâu như vậy, hẳn dựa vào những lời kể của Phùng Thục, trong đầu cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đại khái của Cẩm Nương, một tiểu phụ nhân mở cửa hàng bánh bao ở Giang Nam, đánh đá nhưng lại duyên dáng, khiến trượng phu phải ngoan ngoãn. Tiêu Chấn từng chê cười Phùng Thục chịu thê quá mức, phải có uy nghiêm của gia chủ, nhưng Phùng Thục lại nói có thể lấy Cẩm Nương là phúc khí của hắn, lòng hắn cam tình nguyện bị nàng dâu sai bảo.

Tiêu Chấn suy đoán, có lẽ dáng dấp của Cẩm Nương không tệ, nhưng Phùng Thục lại khoe khoang Cẩm Nương giống như tiên trên trời, Tiêu Chấn không tin. Phùng Thục không d/đ;l/q/đ tướng mạo không tiền tài không có toàn thân cây mạnh, một nữ nhân tướng mạo đẹp xuất chúng có thể kiếm tiền nuôi gia đình sao có thể gả cho hắn?

Một người thao thao bất tuyệt nhớ đến nàng dâu hải tử, một không yên lòng lắng nghe, thấm thoát hai người về đến phủ Thiên Hộ.

Tiêu Chấn thích rượu ngon, lệnh gã sai vật hâm nóng một bầu rượu đặc sản, lại xào đĩa đậu phộng, cùng Phùng Thục ngồi bên cạnh lò lửa đối ẩm.

Một bầu rượu sắp uống xong, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, xen lẫn giọng nói của nữ nhân.

Tiêu Chấn để ly rượu xuống, Phùng Thục rời ghế vừa muốn đi xem một chút đã nghe thấy tiếng hét to của người nào đó ngoài cửa: "Phùng Thục, chàng lăn ra đây cho lão nương!"

Giọng nói lạnh lạnh của nữ nhân, mơ hồ còn mang theo nước nỡ.

Tiêu Chấn cau mày.

Phùng Thục lại kích động đỏ bừng cả khuôn mặt, ngó ngó ngoài cửa khó có thể tin lắp bắp nói: "Đại nhân, tiếng nói này giống như của thê tử thuộc hạ!"

Tiêu Chấn hơi kinh ngạc, từ Dương Châu đến Chương Thành xa mấy ngàn dặm, nhưng nếu phụ nhân ngoài cửa thật sự là Cẩm Nương, chẳng lẽ Dương Châu đã xảy ra chuyện gì?

Phùng Thục bắt kể nhiều như vậy, nhanh chân chạy ra ngoài.

Tiêu Chấn ngồi không nhúc nhích.

Phùng Thục vội vàng vọt ra cửa chính phủ Thiên Hộ như tiểu tráng ngưu(bò tót), chỉ thấy một chiếc xe la kéo đang dừng trước cửa, có một nữ nhân bọc chăn bông thật dày ngồi xếp bằng phía trên, trong ngực ôm hải tử cũng bọc giống như vậy, hai mẫu tử đều bọc kín mít từ đầu đến chân, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến đỏ bừng lỗ mũi.

"Cẩm Nương, thật sự là nàng?" Phùng Thục nhào tới trước xe, nhìn thê tử như đang nằm mơ, chỉ sợ cả hai ánh mắt cũng không đủ dùng.

Ngần dặm tìm phu, bốn ba hơn nửa năm cuối cùng cũng nhìn thấy trượng phu, Tô Cẩm bĩu môi, trong mắt nổi lên sương mù. Phương Bắc đáng chết, sao lại lạnh như vậy!

"Chàng còn biết ra ngoài, hai mẫu tử ta sắp chết rét rồi đây này!" Đầy bụng uất ức vào lúc này mới được phát tiết ra ngoài, Tô Cẩm vừa khóc vừa mắng.

Tiểu phụ nhân khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, có một đôi mắt xéch xinh đẹp, gò má mịn màng mềm mại của nàng bị cọng đến trắng bệch như tờ giấy, càng làm nổi bật hai hàng lông mi đen nhánh mảnh khảnh cong lên như vẩy, cái miệng nhỏ d/đ/lq/đ đầy đặn kiều diễm, thật giống như anh đào tươi ngon mới vừa rửa sạch sẽ. Giờ phút này nàng đang bọc chăn bông màu đỏ sậm ngồi dưới trời tuyết, giống như một đoá Hải Đường tức giận đón tuyết.

Nhìn lại hải tử trong ngực nàng, dáng vẻ khoảng chừng bốn năm tuổi, mi thanh mục tú môi hồng răng trắng, vô cùng hiểu chuyện yên lặng nằm trong ngực mẫu thân trong ngực.

Nhìn hai mẫu tử như vậy, đừng nói đến Phùng Thục, ngay cả thị vệ giữ cửa cũng đau lòng!

"Đi đi đi, mau vào nhà, trên giường gạch nóng hổi." Nàng dâu sợ lạnh nhất, Phùng Thục một tay ôm lấy nhi tử, một tay đỡ Tô Cẩm.

"Không nhúc nhích được, lòng bàn chân đều nứt da, chạm xuống đất là giống như kim châm vậy." Tô Cẩm dùng tay áo lau mặt một cái nói, nếu không lúc này nàng đã vọt vào rồi.

Phùng Thục nghe thấy như thế vội đưa cánh tay sắt ra vác cả nàng dâu lẫn chăn lên đầu vai. Tô Cẩm cũng không giãy giụa, hiển nhiên đã sớm thành thói quen, Phùng Thục dặn dò người gác cổng chuyển một đồng hành lý trên xe vào, còn hắn thì xoay người chạy vào trong sân, tay trái ôm nhi tử tay phải vác nàng dâu, thoải mái giống như khiêng hai túi gạo.

Nhà chính đối diện cửa chính, toàn thân Tiêu Chấn mặc áo đen đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn một màn này.

Phùng Thục vui vẻ nói: "Đại nhân, thuộc hạ về phòng trước!"

Tiêu Chấn gật đầu.

Tô Cẩm nằm trên đầu vai trượng phu, cả người bọc kín chắn khiến mặt cũng bị chặn lại, nghe trượng phu gọi đại nhân nàng khó khăn nhô đầu ra, chỉ kịp thoáng nhìn thấy bóng dáng khôi ngô cao chùng chín thước. Nghĩ đến lúc nhận được thư nhà hồi đầu năm, Tô Cẩm nghĩ thảo nào trượng phu khen Tiêu đại nhân thần dũng, riêng chiều cao này đã có bản lĩnh rồi.

Trong khi đang suy nghĩ, Phùng Thực đã khiêng tức phụ nhĩ tử vào sương phòng phía đông ở hậu viện.

Phùng Thực đói rét, mặc dù Thiên Hộ là võ quan chính ngũ phẩm, nhưng phủ đệ cũng chỉ có ba gian. Tiền viện là kho vũ khí, cũng là nơi Tiêu Chấn dùng để xử lý quân vụ và tiếp khách, gian cuối cùng để lại cho nữ quyến sau này của Tiêu Chấn, hiện giờ Tiêu Chấn đang ở gian nhà chính, Phùng Thực ở sương phòng phía đông. Thật ra thì sương phòng vốn nên thuộc về con cháu Tiêu Chấn, nhưng Tiêu Chấn vẫn còn là một người độc thân, lại không quá coi trọng quy củ nên tùy tiện sắp xếp. Các bạn đang đọc truyện tại d/d/l;q/d.

Đầu giường đặt gần lò sưởi nóng hằm hập, Phùng Thực nhanh chóng trải chăn xong, Tô Cẩm cuống cuống ôm nhĩ tử chui vào, hai mẩu tử dựa sát vào nhau run lấy bầy. Phùng Thực đau lòng cái khó ló cái khôn, đi đến chỗ Tiêu Chấn xin nửa bát rượu nóng, giấu vào trong ngực bụng đến sương phòng, Tô Cẩm run rẩy uống một mạch hơn phân nửa, còn dư lại hai ngụm cho nhĩ tử.

Uống rượu xong, hai mẩu tử dần dần ấm áp lên, cuối cùng cữn không còn run nữa.

Phùng Thực ngồi xếp bằng ở bên cạnh, nhìn chăm chăm nàng dâu không chớp mắt, lâu ngày mới gặp tuy rằng đầu tóc rối bời, nhưng gương mặt nàng dâu vẫn sinh đẹp như thế, mắt xéch miệng anh đào. Nam nhân nhập ngũ hơn một năm không chạm vào nữ nhân, hôm nay nàng dâu mềm mại đang ở trước mắt, nỗi vui sướng khi đoàn tụ với người nhà qua đi, Phùng Thực không khỏi muốn làm chút gì đó.

Tô Cẩm nhìn một cái cũng biết hán đang nghĩ cái gì, nói thật bị trượng phu nhìn chăm chăm như vậy, nàng cũng có chút thêm.

Chỉ có điều nhĩ tử vẫn còn thức đấy.

Nàng thờ dài, u oán nói với Phùng Thực: "Đầu mùa xuân năm nay, cả Dương Châu đều bị nạn hạn hán, nhà chúng ta cũng coi như có chút tiền, lúc đầu còn có thể đối phó nhưng sau đó lưu dân tán loạn cướp đốt giết hiếp, chuyên chọn cô nhi quả mẫu để xuống tay, thiếp thật sự rất sợ nên lập tức thu dọn châu báu, dẫn theo a Triệt tới tìm chàng nương tựa, đâu ngờ rằng phượng Bắc lại lạnh như thế này, thiếp lấy vòng tay cầm cổ mới có tiền mua thêm áo bông chăn bông."

Hai mắt Phùng Thực ửng hồng. Vòng tay đó là do hán góp tiền thật lâu mới bổ sung sính lễ cho nàng dâu, nàng dâu xem nó bảo bối, ngày đêm đều không rời khỏi người.

Nằm bên cạnh chắn, Phùng Thực ôm chặt lấy thê nhi: "Cầm Nương yên tâm, từ nay về sau ta sẽ không để cho hai mẩu tử trải qua cuộc sống khó khăn nữa."

Tô Cẩm dựa vào cọ cọ mặt hán, nghiêng ngửa suốt dọc đường, vừa phải đề phòng cướp vừa phòng cướp sắc ư, cho tới giờ khắc này lòng của nàng mới xem là thật sự ổn định.

"Nếu Thiên Hộ Đại Nhân ở nhà, chúng ta nên đi bái kiến chứ." Nghi ngại đủ rồi, Tô Cẩm nhớ lại lễ nghi.

"Không vội không vội, đại nhân rất chăm sóc thủ hạ, hai người đông lạnh thành ra như vậy, ta đi nói với ngài ấy một tiếng, muộn hai ngày cũng không sao." Sau khi kiểm tra vết nứt trên chân của hai mẩu tử, nhìn thấy mà giật mình, Phùng Thực không nỡ để cho bọn họ chịu khổ nữa.

Tô Cẩm để cho hán đi giải thích.

Phùng Thực lưu luyến mạng giầy, giẫm tuyết đi đến Tiền viện.

Tiêu Chấn sinh ra ở phương Bắc, đã sớm nghe nói bốn mùa ở Giang Nam đều như mùa xuân, vì vậy cũng có thể hiểu tình trạng của mẩu tử Tô Cẩm, bảo Phùng Thực an tâm chăm sóc người nhà, không cần coi trọng nghi thức xã giao.

Phùng Thực liên tục nói cảm ơn.

Buổi trưa ăn cơm, Phùng Thực bụng thức ăn lên giường, Tô Cẩm thấy trên bàn chỉ có bánh màn thầu bằng bột ngô, nước luộc trong vắt và cải trắng xào, dù có đói hơn nữa cũng mất khẩu vị. A Triệt không yếu ớt như mẩu thân, cầm đũa bung chén lên ăn từng ngụm từng ngụm, nhìn cử chỉ nhỏ nhẻ của nam hài, nếu đổi lại xiêm áo tơ lụa, nói là thiếu gia Phú Hộ cũng có người tin.

Nhĩ tử không kén ăn, Phùng Thực khuyên nàng dâu: "Bên này lạnh, mùa đông chỉ có su hào bắp cải, nàng ráng ăn một chút đi."

Tô Cẩm liếc mắt nhìn cửa phòng, ghé sát vào lỗ tai hán hỏi: "Sao nhà Quan phủ mà trong thức ăn không có chút thịt vậy?"

Hơi thở ấm áp của nữ nhân truyền vào trong tai, Phùng Thực giống như một nhánh củi khô gặp lửa. Ánh mắt của hán hừng hực nhìn nàng dâu, một đôi tay nâng lên lại để xuống, cào tìm cào phổi. Tô Cẩm thấy hán lộ ra bộ dạng nóng, lườm hán một cái nhưng thân thể lại không lui về phía sau, cố ý trêu chọc trượng phu thành thật.

Cơm vẫn chưa ăn xong, Phùng Thực cố kiềm nén lại, nhỏ giọng giải thích: "Đại nhân liêm khiết, cũng không thu hối lộ, phần lớn bổng lộc đều dùng cho Binh lính mua thêm y phục mùa đông rồi."

Tô Cẩm đã hiểu, Tiêu đại nhân cũng không tiền như vị quan tốt trong kịch nam(*) vậy.

(*): loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa.

"Ráng ăn chút đi." Phùng Thực lấy lòng gấp thức ăn cho nàng, "Xem nàng gầy này."

Tô Cẩm sờ sờ khuôn mặt, miễn cưỡng ăn một cái bánh bao.

Liên tục bốn ba mấy tháng, sau khi ăn uống no đủ, a Triệt năm tuổi nhịn không được ngủ thiếp đi, Phùng Thực ôm nàng dâu, sốt ruột khó nín.

"Buổi tối rồi hãy nói."

Tô Cẩm cũng muốn, nhưng ở đây không phải nhà mình, nàng vừa đến Phùng Thực liền nửa ngày không ra, Tiêu đại nhân sẽ nghĩ sao?

"Được rồi, trong sân đều là tuyết, chàng đi quét tuyết giúp một tay đi." Vất vả lấy tay Phùng Thực đang bám chặt trên bụng nàng ra, Tô Cẩm hung hăng đẩy hất một cái.

Phùng Thực lại dựa vào không chịu đi.

Tô Cẩm nhú mày, mắt phượng sắc bén.

Phùng Thực sợ nàng dâu, nhào tới hung hăng hôn một trận, lúc này mới đi quét tuyết.

Quét một nửa, Tiêu Chấn trở về từ tiền viện, thấy vậy bất ngờ nói: "Không vội, đợi tuyết ngừng rồi quét cũng không muộn."

Phùng Thực cười ha ha: "Chờ tuyết ngừng thuộc hạ lại quét một lần nữa."

Nam nhân đơn hậu đang hoảng, nếu hấn đã kiên trì thì Tiêu Chấn cũng mặc kệ.

Ban đêm, Phùng Thực dụ dỗ nhi tử ngủ trước, a Triệt vừa chìm vào giấc ngủ, hấn lập tức thuận thực nhét hai miếng bông vải vào tai nhi tử, sau đó đè Tô Cẩm xuống như hổ đói bỏ nhào vào dè. Tô Cẩm tức giận thở hổn hển, liên tục nhắc nhở hấn: "Tối nay thiếp nhiệt tình, đừng kêu để người ta nghe."

Phùng Thực nói, hấn nhiệt tình là một chuyện, nàng dâu vui sướng thích kêu lên cũng là thật, chỉ có điều cánh tối lửa tắt đèn, đại nhân ngủ sớm, hơn nữa, sương phòng và nhà chính cách nhau một khoảng, động tĩnh của hai phu thê hura chắc có thể truyền đi.

Nhà chính, quả thật Tiêu Chấn đã đi ngủ từ sớm, chỉ có điều đang ngủ, đột nhiên nghe thấy một tiếng khiển trách.

Từ nhỏ Tiêu Chấn đã có tai thính mắt tinh, cũng chính nhờ vào thính lực hơn người, hấn mới nhiều lần tránh thoát đao thương sau lưng trên chiến trường.

Hấn mở mắt, trong đêm tối ánh mắt lóe ánh lạnh.

"Ừm A"

Nghe thấy tiếng ngâm nga đứt quãng của nữ nhân nhộn nhạo bay vào cửa sổ.

Tiêu Chấn nắm quyền, thê tử của Phùng Thực này cũng thật không biết liêm sỉ đây.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Phùng Bắc có thuốc dân gian trị nứt da, hai mẫu tử Tô Cẩm lau nước gừng ấm ba ngày liên tiếp nên bàn chân đã tốt hơn rất nhiều.

Ở đây, sáng sớm ngoài trời còn đen như mực, Tô Cẩm lạng lẽ bò ra khỏi chăn.

A Triệt ngủ rất ngon, Phùng Thực nghe tiếng động ngáp hỏi nàng dâu: "Đã dậy rồi hả?"

Tô Cẩm vừa mặc xiêm áo vừa nhỏ giọng nói: "Thiếp đi nấu cơm, hai người ngủ tiếp đi."

Phùng Thực buồn ngủ lằm bằm: "Trong phủ có trù nương, không cần nàng nấu cơm đâu."

Tô Cẩm chê hấn đàn: "Tiêu đại nhân đối xử tốt với chàng rất tốt, hiện giờ hai mẫu tử thiếp lại dọn vào, thế nào cũng phải bày tỏ một chút."

Trong nhà không tiền không thế, chỉ có thể làm chút gì đó trong khả năng của mình.

Phùng Thực suy nghĩ một chút cũng thấy có đạo lý nên không quản nặng đầu nữa mà tiếp tục ngủ.

Tô Cẩm mang hài được làm bằng đất bông vải thật dày rồi sờ soạn đi về phía phòng bếp.

Phủ Thiên Hộ của Tiêu Chấn có tổng cộng hai phòng bếp, phòng bếp nhỏ ở Tiền viện chuyên quản thị vệ người làm, phòng bếp ở nhà chính mới phục vụ Tiêu Chấn cộng thêm cả Phùng Thực. Tô Cẩm đi ra sương phòng phía đông, chỉ thấy phòng bếp ở góc xéo đối diện đã sáng đèn, gió lạnh gào thét giống như mãnh thú, về điểm này vô cùng làm cho người lưu luyến ánh sáng mờ mờ.

Tô Cẩm xoa xoa tay, chạy chậm tới.

Tiêu Chấn sinh sống tiết kiệm, trừ thị vệ giữ cửa, cả tòa phủ đệ chỉ có ba người làm. Lưu thúc giữ cửa quét viện, Lưu thẩm nấu cơm giặt giũ may vá, Xuân Đào mười hai tuổi giúp mẫu thân làm việc vặt như châm củi nhóm lửa, hoặc bung trà đưa nước. Lưu gia vốn còn một người nhi tử nữa nhưng đã chết trên chiến trường, Tiêu Chấn thuê cả nhà này cũng xem như chăm sóc.

Lưu thẩm nhiệt tình thuần phác, Xuân Đào hiền lành chịu khó, Tô Cẩm thật sự rất thích mẫu nữ nhà này, hôm qua Xuân Đào còn tặng cho bọn họ một củ khoai nướng.

Đẩy cánh cửa gỗ đã nhiều năm ra, Tô Cẩm nhanh chóng chui vào rồi nhanh chóng đóng lại.

"Cẩm nương, sao dậy sớm như vậy?" Lưu thẩm mới vừa nấu một nồi nước nóng, đang chuẩn bị nhào bột mì làm bánh nướng áp chảo.

Tô Cẩm cười nói: "Ta đến đây đã ba ngày mà vẫn ăn không uống không, sáng nay ta hấp bánh bao cho đại nhân để bày tỏ tâm ý."

Lưu thẩm biết Tô Cẩm mở tiệm bánh bao ở Dương Châu nên lập tức tránh ra, chỉ cho Tô Cẩm biết chỗ để bột mì, còn bà đi rửa cái trắng.

Rửa cái trắng đến một nửa, Lưu thẩm chợt nhớ ra gì đó, vội phải nhắc nhở Tô Cẩm Tiêu đại nhân tiết kiệm, dặn dò lúc ăn mì thì nên trộn lẫn bột mì và bột ngô vào với nhau, kết quả bà quay đầu lại thì Tô Cẩm đã châm nước vào trong chậu rồi, bên trong tất cả đều là bột mì trắng tinh. Nhìn dáng vẻ bận rộn phấn khởi bùng bùng của tiểu tức phụ, Lưu thẩm không thể làm gì khác hơn là nuốt lời muốn nói xuống.

Thôi, chỉ một bữa mà thôi, tạm thời cải thiện bữa ăn cho đại nhân, đường đường là Thiên hộ vốn nên ăn uống khá một chút.

Bánh bao thịt nhất định ăn ngon hơn bánh bao nhân rau, hơn nữa nam nhân đều thích ăn thịt, cho nên Tô Cẩm chẳng những dùng bột mì, nàng còn muốn làm bánh bao nhân thịt, đáng tiếc tìm một vòng trong phòng bếp ngay cả chút thịt vụn cũng không có. Hiện tại đi mua cũng không kịp nữa, hết cách Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là dùng rau cái trắng để làm nhân.

Tiểu tức phụ thái rau rất lưu loát, cộc cộc cộc, Lưu thẩm nhìn tốc độ đó vừa hâm mộ vừa xấu hổ.

"Thái nhanh thật đấy." Lưu thẩm nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tô Cẩm không chớp mắt.

Tô Cẩm nói: "Quen tay hay việc, một ngày ta từng bán được nhiều nhất là lục thập cửu(569) cái bánh bao, thái nhiều tự nhiên sẽ nhanh thôi."

Lưu thẩm há to miệng, lục thập cửu cái bánh bao, theo như món bánh có nhân rẻ nhất cũng là một văn một cái, nói như vậy một ngày Tô Cẩm có thể bán năm đồng, một tháng kiếm mười lăm lượng?

Tô Cẩm cười ha ha: "Nào có nhiều như vậy, lúc buôn bán tốt thì một ngày có thể bán năm trăm cái, lúc xui xẻo thì bán được năm mươi cái đã không tệ rồi, trừ đi tiền vốn thì một tháng chỉ kiếm được bốn năm lượng."

Lưu thẩm nghe vậy, hít hà nói: "Năm lượng mà người vẫn còn chê ít? Đại nhân chúng ta quan chính ngũ phẩm, một tháng mới được tám lượng."

Tô Cẩm ngạc nhiên, ngay sau đó thở dài nói: "Đại nhân là quan, có quyền thế tới tháng lãnh tiền là được, ta bán bánh bao, mỗi ngày gà gáy đã phải thức dậy chuẩn bị, bán đến buổi trưa mới có thể về nhà nghỉ ngơi. Chỉ có điều một mình còn chưa tính, ngộ nhờ có trận thiên tai nhân họa buôn bán không được, vậy thì một phần doanh thu cũng không có. Thăm nhìn ta cực nhọc vất vả dùng tiền bán bánh bao ba năm trời để tới phương Bắc một chuyến mà lộ phí cũng không đủ."

Lưu thẩm hiểu, dân chúng là khổ nhất rồi, làm gì cũng không dễ dàng.

Hàn huyền tới chỗ này, hai người đều im lặng.

Nhân bánh đã xong, bột cũng không xê xích gì nhiều, Tô Cẩm bắt đầu cán bột.

Lưu thẩm cảm thấy da bánh nắn làm quá mỏng, không gói được nhân.

Tô Cẩm cười không nói, cán bột bóp bánh bao, rất nhanh đã bày đầy một lồng hấp.

"Được rồi, người đi rửa mặt đi, bánh bao ta làm không tốt lắm nhưng nhóm lửa thì không thành vấn đề." Lưu thẩm cười ha ha nói.

Tô Cẩm dạ, thuận tiện bùng một chậu nước rửa mặt trở về phòng.

Nàng mới vừa dùng bả vai đóng cửa lại, cửa phòng bên phía nhà chính cũng "Két" một tiếng, Tiêu Chấn kéo cửa đi ra ngoài. Lúc này trời đã hơi sáng, nước đã đóng thành băng nhưng nam nhân chỉ mặc một bộ y phục luyện công màu trắng bằng vải thô, trong tay cầm một thanh ngân thương sáng bóng cao một trượng hai đến Tiền viện luyện công buổi sáng. Lúc đi ngang qua phòng bếp thì mùi cơm chín ngào ngạt bay ra, Tiêu Chấn dừng bước lại nhìn về phía phòng bếp.

Nói thật, tài nấu nướng của Lưu Thâm không tốt lắm, làm đồ ăn chỉ có thể nói là không khó ăn, mùi cơm chín mê người như thế này một năm cũng không ngửi thấy được mấy phần. Tiêu Chấn xuất thân bản hàn, hôm nay có chút công danh nhưng hắn vẫn giữ nếp sống đơn giản như thuở nhỏ, ăn, mặc, ở, đi lại đều không bắt bẻ, nhưng nếu như tài nấu nướng của Lưu Thâm có thể tiến bộ thì hắn cũng thấy vui khi bà đã thành công.

Múa thương hai khắc đồng hồ, toàn thân Tiêu Chấn đã nóng lên nên đi trở về, đến hậu viện đứng lúc thấy Phùng Thực bùng nước rửa mặt ra ngoài.

"Đại nhân chào buổi sáng." Mặt mày Phùng Thực tươi cười chào hỏi.

Tiêu Chấn không khỏi nhớ đến tiếng kêu vào đêm khuya, mà từ lúc Tô Cẩm tới đây, mỗi ngày Phùng Thực đều cười như vậy.

Hắn gật đầu một cái.

Phùng Thực bùng chậu nước đi hết.

Tiêu Chấn liếc nhìn sương phòng phía đông hơi cau mày, bùng trà rót nước, cái này không phải là việc của nữ nhân sao? Phùng Thực nướng chiếu thê từ hắn quá rồi.

Đầu tiên là không biết thẹn mà rên rỉ trên giường, sau đó lại sai bảo trượng phu đồn hậu chất phác như hạ nhân, ấn tượng của Tiêu Chấn đối với Tô Cẩm rất không tốt.

Xuân Đào bùng nước nóng tới, Tiêu Chấn tự mình mặt súc miệng, nàng đi trải giường chiếu xếp chăn.

Tiêu Chấn nói năng thận trọng, khí thế uy nghiêm, Xuân Đào mười hai tuổi rất sợ hắn, có thể không nói chuyện thì sẽ không nói lời nào.

Lúc Tiêu Chấn xoắn tay áo lên, vô ý liếc nhìn bóng lưng chịu khó làm việc của tiểu nha hoàn, nghĩ thầm tương lai hắn cưới thê tử, chắc chắn sẽ dạy dỗ thê tử ngoan ngoãn ngoan ngoãn, bảo nàng đi hướng đông nàng không dám đi hướng tây, bảo nàng cầm miệng nàng tuyệt không dám lên tiếng. Nam nhân ở bên ngoài đánh giặc kiếm công danh, nữ nhân ở nhà tương phu giáo tử (giúp chồng dạy con), đây mới là phu thê.

"Đại nhân, thuộc hạ đưa Cẩm nương và A Triệt đến thính an người."

Ngoài cửa sổ truyền đến giọng nói vang dội của Phùng Thực, Tiêu Chấn mặc y phục quan ngay ngắn rồi đi ra ngoài. Trời mùa đông, tất cả mọi nhà đều đôi màn cửa bằng vải bông thật dày, bởi vì vóc dáng quá cao nên lúc đi ra ngoài Tiêu Chấn không thể không khom lưng xuống, thừa dịp khoảnh khắc khom lưng ngẩn ngui này, Tiêu Chấn không để lại dấu vết liếc nhìn một nhà ba người trong nhà chính.

Phùng Thực là người quen thuộc, hôm nay bên cạnh hắn có thêm một nữ nhân mặc áo ngắn màu hồng, váy dài màu sáng, từ lúc Tiêu Chấn đi tới Chương Thành, hắn chưa từng thấy xiêm y mào đỏ nào tươi đẹp như vậy. Tiêu Chấn không nhìn lên trên, nhưng hắn vẫn thấy được a Triệt đứng giữa đôi phu thê, nam oa năm tuổi môi hồng da trắng, đôi mắt long lanh đào hoa, hơi có vẻ căng thẳng nhìn hắn, căng thẳng nhưng không hèn nhát.

Tiêu Chấn hơi bất ngờ.

Toàn thân đứa nhỏ này không có chỗ nào giống Phùng Thực, bao gồm phong thái trầm ổn hiếm thấy trên người nam hài.

Giống nương sao?

Đứng thẳng người, Tiêu Chấn ngẩng đầu.

Hắn là chủ nhân của tòa phủ đệ này, cũng là Thiên Hộ Đại Nhân mà một nhà ba người tới thính an, từ lúc Tiêu Chấn ra ngoài, Tô Cẩm đã tò mò quan sát hắn. Chiều cao của nam nhân nàng đã từng nhìn thấy, vào lúc này thấy rõ khuôn mặt của nam nhân, mày kiếm mắt sao, oai hùng ngay thẳng, mơ hồ có khí thế đại tướng quân bén nhọn đập vào mặt, Tô Cẩm là tiểu tử phục chưa từng thấy việc đời không nhìn được hoảng hốt trong lòng, vội vàng rũ tầm mắt xuống, cung kính cúi người nói: "Dân nữ Tô thị bái kiến đại nhân, Tạ ân huệ chứa chấp của đại nhân."

Cũng vì cái cúi đầu này nên nàng đã bỏ lỡ vẻ phức tạp trong mắt Tiêu Chấn.

Chính mắt thấy khuôn mặt xinh đẹp của tiểu phụ nhân xinh đẹp, y phục mùa đông thật dày cũng không che giấu được dáng người xinh đẹp, chính tai nghe thấy giọng nói dịu dàng đáng yêu lúc nàng nói chuyện, Tiêu Chấn nhìn lại a Triệt, lòng ngực dần dần bốc lên lửa giận.

Hắn nhìn rất rõ ràng, Tô Cẩm là mắt xích, a Triệt ngoại trừ cảm có điểm giống nàng, có lẽ màu da cũng giống nàng thì hai mẫu tử không còn chỗ nào giống nhau nữa. Một đứa bé, d/đ;l;q;d không giống mẫu thân cũng không giống phụ thân, vậy cũng chỉ có hai loại có thể, một là đứa nhỏ đó được hai phu thê nhặt về, hoặc sinh phụ của đứa nhỏ đó là người khác.

Tiêu Chấn xem Phùng Thực như huynh đệ tốt vào sinh ra tử, nếu như thân phận của a Triệt là người sau, vậy thì Tiêu Chấn không có cách nào dễ dàng tha thứ.

Chỉ có điều chân tướng còn phải đợi điều tra rõ ràng đã.

"Tiêu mỡ và Phùng huynh tình như thủ túc, đệ muội không cần đa lễ, an tâm ở lại là được." Tiêu Chấn nghiêm mặt nói.

Tô Cẩm nghe vậy âm thầm vui mừng, không ngờ ngu nam nhân của nàng lại có ngu phúc, thế nhưng được Tiêu Chấn coi trọng như vậy, ngay cả nàng cũng gọi là đệ muội.

"Không dám nhận không dám nhận, đại nhân quá khách khí." Tô Cẩm liên tiếp khiêm tốn nói, nói xong khe khẽ đẩy đẩy nhi tử.

A Triệt tiến lên hai bước, quỳ xuống đất rất ra dáng dập đầu với Tiêu Chấn: "A Triệt bái kiến đại nhân, Tạ đại nhân chứa chấp gia đình con."

Trẻ con vô tội, Tiêu Chấn lập tức đỡ nam oa lên.

Hành lễ xong a Triệt ngoan ngoãn lui lại bên cạnh mẫu thân, môi mỏng mím chặt, mí mắt dày đặc rủ xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Chấn xem nhẹ nhạy cảm của đứa trẻ, trực tiếp ngồi xuống.

Lưu thẩm cười khanh khách chạy tới, hỏi có thể dọn cơm được chưa, còn cố ý bấm rõ với Tiêu Chấn: "Đại nhân, sáng nay Cẩm nương xuống bếp hấp bánh bao thơm lắm!"

Tiêu Chấn nhướng mày.

Tô Cẩm ngược ngừng nói: "Trên đường vội vàng, dân nữ quên chuẩn bị lễ, chỉ biết lấy sở trường làm bánh bao hiểu kính đại nhân, mong đại nhân đừng ghét bỏ."

Tiêu Chấn nói: "Khách khí rồi."

Tô Cẩm nháy mắt với Phùng Thực.

Phùng Thực một lòng nhớ kỹ năng dâu tự mình làm bánh bao nên không nhìn thấy.

Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là tự mình mở miệng: "Vậy đại nhân từ từ dùng, chúng ta lui xuống trước."

Tiêu Chấn gật đầu.

Tô Cẩm lập tức dất nhi tử, lôi Phùng Thực đi về sương phòng của mình ăn.

Sau khi bọn họ đi không lâu, Lưu thẩm bưng hai bát bánh bao lớn, một chén đặt ba cái.

Tô Cẩm làm bánh bao vừa trắng vừa to, da mỏng nhân bánh nhiều bốc khói hơi hổi, tràn đầy mùi thơm.

Tiêu Chấn không khống chế được đói khát trong bụng, nhưng thân thể của a Triệt vẫn chưa làm rõ, hẳn không muốn ăn đồ ăn do nữ nhân kia làm ra.

Lưu thẩm lui xuống, Tiêu Chấn đi vào trong nhà tìm hai tờ giấy dầu, chia sáu bánh bao ra làm hai phần gói kỹ lại giấu ở phòng ngủ.

"Như thế nào, thủ nghệ của Cẩm nương không tệ chứ?" Sau một lát, Lưu thẩm tới thu dọn bàn cơm, thấy hai chén đều trống trơn, vui mừng tán gẫu.

Tiêu Chấn không yên lòng.

Sau khi ăn xong, hắn và Phùng Thực cỡi ngựa tiến về phía doanh trại.

Trên đường, Tiêu Chấn hiếm khi nói nhiều một lần, chủ động tán gẫu về a Triệt với Phùng Thực, khen nam oa trầm ổn hiểu chuyện.

Phùng Thực vô cùng tự hào cười hắc hắc: "Cẩm nương dạy tốt, về sau để a Triệt đi học thi tú tài."

Tiêu Chấn thử dò xét: "Ta thấy a Triệt cao hơn đứa bé năm tuổi bình thường một chút, sinh vào đầu năm?"

Cùng là năm tuổi nhưng sinh vào tháng một và tháng chạp thì tương đương với kém một tuổi.

Phùng Thực vẫn cười: "Lần này đại nhân đoán sai rồi, a Triệt sinh vào hai mươi tháng chạp, tên tiểu tử thúi này giày vò Cẩm nương một ngày một đêm mới chịu ra ngoài."

Tiêu Chấn nắm chặt dây cương.

Bây giờ thì hắn cực kỳ khẳng định a Triệt là con của Tô Cẩm, nhưng không phải là máu mủ của Phùng Thực.

Liên quan đến tôn nghiêm nam nhân của Phùng Thực, Tiêu Chấn rất muốn nhìn, muốn tìm một thời cơ tốt hơn để nhắc Phùng Thực, nhưng Phùng Thực càng không ngừng tán dương a Triệt, mỗi lần khen một câu tính nhẫn nại của Tiêu Chấn lại ít đi d/đ;l;q;d một phần, khi doanh trại xuất hiện trong tầm mắt, khi Phùng Thực khen a Triệt đặc biệt hiếu thuận hẳn thì cuối cùng Tiêu Chấn không nén được lửa giận, trầm giọng nói: "Thứ cho ta nói thẳng, đáng về a Triệt không hề giống ngươi."

Tiếng cười của Phùng Thực ngừng lại.

Tâm trạng Tiêu Chấn nặng nề, siết dây cương nhìn về phương xa, không đành lòng nhìn thấy vẻ khổ sở trên mặt hảo hữu.

Vậy mà sau khi im lặng khá dài, Phùng Thực lại giục ngựa đi tới bên cạnh Tiêu Chấn, thẳng thắn mà nói: "Nếu đại nhân đã nhìn ra, thuộc hạ cũng không dối gạt người, thật ra thì trước khi gả cho thuộc hạ, Cẩm nương từng có hôn ước với người khác, như sau đó người nọ đã bội bạc bỏ lại nàng đi mất, Cẩm nương phát hiện mình mang thai, sợ phá thai sẽ tổn thương thân thể, hỏi ta có nguyện ý cưới nàng không."

Tiêu Chấn khó có thể tin quay đầu lại.

Phùng Thực thật thà cười: "Ta đương nhiên nguyện ý, Cẩm nương tốt như vậy mà."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Các nam nhân đi vào doanh trại, Tô Cẩm ngồi trên đầu giường đặt gần lò sưởi, kiểm kê lại của cải.

Xuất phát từ Dương Châu, nàng mang theo hơn hai mươi hai lượng tích góp, cũng coi là một tiểu phú bà, nhưng bốn ba hơn nửa năm, chi phí thức ăn, khách điểm và thuốc men cho hai mẫu tử và người làm A Quý chẳng những xài hết bạc mà còn bay mất một chiếc vòng tay của nàng. Thật vất vả mới đến được Bắc Địa, gió lạnh thì nhau thổi vào khiến nàng lạnh thấu tim, a Triệt càng thêm không chịu nổi nên lại bị bệnh, Tô Cẩm không thể không lấy ra một cái vòng tay khác đổi được năm lượng bạc, mua thuốc thêm y phục.

Đến được phủ Thiên hộ, trên người Tô Cẩm chỉ còn lại chuỗi tiền đồng tội nghiệp.

Cũng may Phùng Thực nhập ngũ lâu như vậy cũng tích góp được sáu lượng tiền lương, nàng dâu vừa đến đã đưa hết cho nàng.

Lấy ra hai lượng bạc vụn bỏ vào ống tay áo, Tô Cẩm vừa giấu tiền vào hộp vừa hỏi nhi tử ngồi trên đầu giường: "Nương phải ra ngoài, a Triệt đi không?"

A Triệt lắc đầu một cái cúi đầu chơi Cừ Liên Hoàn(*), đó là món đồ chơi năm trước Phùng Thực tự tay làm cho nhi tử, a Triệt thông minh nên đã mở ra từ sớm, nhưng tiểu tử lại rất thích Cừ Liên Hoàn này, giống như chơi mãi vẫn không chán vậy.

(*): Cừ liên hoàn là một trò chơi thường gặp lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, cũng là một trò chơi rất kỳ diệu được cả thế giới công nhận. Trong tiếng Anh trò chơi này của Trung Quốc được gọi là "Chinese King" có nghĩa là "Vua Trung Quốc"; Người Trung Quốc chơi Cừ liên hoàn bắt đầu từ khi nào cũng không có cách gì khảo chứng nữa, nhưng vào đời Minh, đời Thanh của Trung Quốc, Cừ liên hoàn là được ưa thích nhất.

Một nam hài bốn tuổi nên hoạt bát hiếu động quậy phá chung quanh mới đúng, nhưng a Triệt lại từ chối giao tiếp với bên ngoài, mỗi ngày chỉ ở trong nhà không lên tiếng.

Tô Cẩm biết nguyên nhân.

Đáng vẻ A Triệt quá đẹp, giống như thân phụ ngại bản yêu phú của cậu, cho dù ai nhìn thấy hai phụ tử cũng sẽ nghĩ a Triệt không phải là nhi tử ruột của Phùng Thực. Phùng Thực không ngại, nhưng đám hàng xóm láng giềng rất lắm mồm vẫn luôn có kẻ xấu bụng hỏi a Triệt: "Ngươi giống phụ thân hay mẫu thân của ngươi?"

Người lớn nói như vậy cũng coi là khách khí, nhưng miệng của tụi trẻ cùng phố thì không giữ kè như vậy, nghe phụ mẫu trò chuyện linh tinh rồi tới cười a Triệt: "Ngươi đừng gọi thợ rèn Phùng là cha, ông ấy không phải là cha ngươi, mẹ ngươi nuôi hán tử bên ngoài rồi!"

Lần đầu tiên nghe được lời này, a Triệt khóc chạy về nhà, vừa gât lệ thút tha thút thít vừa hỏi mẫu thân cậu rốt cuộc là nhi tử của ai.

Tô Cẩm đau lòng, nói láo cậu chính là nhi tử ruột của nàng và Phùng Thực.

A Triệt ba tuổi tin nàng, vui vẻ chạy đi lý luận với các bạn thân mến.

Giọng nói của nam hài non nớt, vì để cho tất cả mọi người đều nghe, cậu dùng hết sức lực gào to, gào đến khản giọng.

Không có tác dụng, người lớn vẫn tiếp tục trêu chọc cậu, nhóm hài tử vẫn tiếp tục cười nhạo cậu.

A Triệt càng ngày càng trầm lặng, một ngày vào năm bốn tuổi, nam hài đột nhiên lại hỏi mẫu thân cha cậu là ai, còn nói mẫu thân phải thề với trời tuyệt đối không được nói láo.

Tô Cẩm nhìn đôi mắt đen chứa đầy nước mắt, ôm lấy nhi tử hôn một cái, kể lại chuyện xưa của nàng cho tiểu tử nghe.

.

Tô Cẩm mệnh khổ, lúc ba tuổi không có cha, bảy tuổi thì nương chết, sau đó nàng gia gia bà nội, Đại Bá Phụ Đại bá mẫu, bắt đầu sai bảo nàng như nha hoàn. Mới bảy tuổi, Tô Cẩm đã d.đ;l;q;d phải thổi lửa nấu cơm, nuôi gà thả ngỗng, Đại Bá Phụ Đại bá mẫu mở cửa hàng bánh bao, nàng cũng phải bận rộn đi sớm về trễ, làm nhiều như vậy nhưng một phần tiền cũng không có.

Tô Cẩm không cam lòng, cãi nhau một trận với Đại Bá Phụ Đại bá mẫu, lảng giềng cũng đến xem náo nhiệt, hai phu thê bị nàng mắng đến không còn mặt mũi, đồng ý một tháng cho nàng mười đồng.

Không nhiều lắm nhưng Tô Cẩm cũng thỏa mãn, có còn hơn không.

Lúc mười hai tuổi, Tô Cẩm trở mã vô cùng xinh đẹp, mắt xéch miệng anh đào, da thịt tuyết trắng thủy nộn, nàng vừa đứng ngay cửa hàng bánh bao, các nam nhân lập tức rối rít chen về phía này. Cửa hàng bánh bao buôn bán càng ngày càng tốt, trong lòng Tô Cẩm biết công trạng nằm trên người mình nên đi theo nói điều kiện với Đại Bá Phụ Đại bá mẫu, yêu cầu tăng tiền công, Đại bá mẫu tặng cho nàng một tháng hai mươi đồng, Tô Cẩm chê ít, Đại bá mẫu lại uy hiếp nàng, nếu không nghe lời sẽ lập tức bán nàng vào kỹ viện.

Vì tiền hai phu thê đó chuyện gì lại không làm được? Tô Cẩm kiên ky, không dám la lối nữa, im hơi lặng tiếng làm việc, một lòng mong đợi mau chóng lập gia đình một chút.

Năm nàng mười ba tuổi, quê nhà có một thư sinh họ Thẩm chuyển đến, mặt mày ôn hòa nhẹ nhàng như ngọc, thích mặc áo xanh, hai mắt đào hoa nhìn còn đẹp hơn nữ tử. Thư sinh đến mua bánh bao, nhìn thấy ngón tay Tô Cẩm có vết phỏng rộp do bị bỏng, lúc trở lại hần len lén nhét cho nàng một chai thuốc dán. Tiết hoa đang ở trần trên, thư sinh hẹn nàng cùng đi xem, thư sinh đứng dưới hoa đăng tuần mỹ giống như Thần Tiên Hạ Phàm.

Tô Cẩm hơi động lòng.

Sau đó thư sinh hứa hẹn với nàng, hần thi đậu tú tài sẽ lấy nàng làm thê tử, Tô Cẩm rất vui mừng, thư sinh muốn hôn nàng, nàng không tránh.

Sau đó thư sinh đi thi tú tài, thi xong trở về thì không bao lâu phủ nha yết báng, thư sinh đứng đầu bảng. Thư sinh hăng hái, các loại xã giao thư mời liên tục kéo đến, ngay cả Tri Phủ Đại Nhân tổ chức Tài Tử Yến cũng gửi thiệp mời cho hần. Thư sinh thỏa thê mã nguyện trước khi đến Phủ Thành, hẹn Tô Cẩm đi Đào Hoa Lâm ngắm hoa.

Hoa đào như vậy, dưới tàng cây đôi tình nhân lưu luyến không rời, thư sinh ôm Tô Cẩm nói khi nào hần trở lại hai người sẽ thành thân, tròng mắt đen dịu dàng như nước trầm thấp cam kết, Tô Cẩm mười lăm tuổi làm sao có thể chống đỡ được? Nàng bị cuộc đ.đ;l;q;d sống sau khi thành thân mà thư sinh miêu tả làm cho chóng mặt, trong lúc vô tình thư sinh tuần tú đề nàng trong bụi cỏ vừa hôn vừa sờ, Tô Cẩm ồm ờ cho hần.

Kết quả, thư sinh đi chuyến này lập tức được Tri Phủ Đại Nhân coi trọng, muốn hần làm hiền tế. Nhà thư sinh rất nghèo, cưới tiểu thư nhà Tri Phủ thì hần sẽ không cần quan tâm đến kẻ sinh nhai, không cần viết chữ cho người ta bán lấy tiền nữa, tương lai làm quan cũng có người trợ giúp, vì vậy thư sinh đã đồng ý. Trở lại trần trên, thư sinh lại hẹn Tô Cẩm đi Đào Hoa Lâm.

Hoa đào đã tàn rơi rụng đầy đất, thư sinh quý gối trước mặt nàng nói xin lỗi.

Mộng đẹp làm nương tử tú tài của Tô Cẩm vỡ nát, hi vọng xuất giá rồi khỏi Đại Bá Phụ Đại bá mẫu cũng tan tành, nàng hận đến cắn răng nghiền lợi, vừa định cho thư sinh một cái tát thật mạnh thì đột nhiên hần móc từ trong ống tay áo ra hai ngân nguyên bảo(*), giờ thật cao lên trước mặt nàng, ánh mắt phức tạp nói: "Cẩm nương, nếu như từ nhỏ ta đã Phú Quý thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ nàng, nhưng hiện thực là như thế, nàng bản ta hần, cho dù nàng có gả cho ta thì hai phu thê bản tiện cũng sẽ không như ý, chẳng thả ta dựa vào quyền quý xông xáo quan trường, nàng cầm tiền mở một cửa hàng bánh bao nhỏ, chúng ta từ biệt hai ngã, tất cả đều vui vẻ."

(*): Đinh bạc thời xưa, một đinh bạc thường nặng năm mươi lượng.

Tô Cẩm nhìn chăm chăm hai ngân nguyên bảo, thầm nghĩ có một cửa hàng bánh bao thuộc về chính mình, vậy nàng còn cần nam nhân làm cái gì?

Tô Cẩm lạnh mặt đón nhận bồi thường của nam nhân, ban đêm ôm ngân nguyên bảo cười hắc hắc.

Hơn hờ một tháng, trong lúc Tô Cẩm đang suy nghĩ nên thoát khỏi sự khống chế của Đại Bá Phụ Đại bá mẫu như thế nào thì bỗng nhiên nàng buồn nôn.

Tô Cẩm từng chính mắt thấy toàn bộ quá trình Đại bá mẫu sinh đường đệ, trong lòng biết triệu chứng này chính là nang mang thai đứa bé của thư sinh.

Tô Cẩm rất sợ, thư sinh đã cưới tân phụ, nếu nàng cùng đứa bé tìm tới cửa mà tiểu thư Tri Phủ khoan hậu, có lẽ sẽ để nàng làm một tiểu thiếp, ngộ nhờ tiểu thư Tri Phủ là một đồ phụ, không đồng ý sẽ lập tức phái người tiêu diệt nàng. Tô Cẩm không muốn làm thiếp cũng không muốn chết oan, nàng nghĩ đến phương pháp bỏ đi đứa bé, nhưng nghe nói nếu chuyện này làm không tốt sẽ gây chết người, Tô Cẩm lập tức không dám nghĩ đến nữa.

Đưa bé không thể bỏ, vậy cũng chỉ còn lại một cách là phải xuất giá trước khi bụng to lên.

Gà cho người nào?

Không phải Tô Cẩm khoác lác, nam nhân trần trên thích nàng còn nhiều mà, già trẻ lớn bé Cao gây có thể xếp hàng từ đầu đến cuối hẻm, thế nhưng tất cả những người này đều nhìn vào ánh mắt và nhan sắc của nàng. Tô Cẩm chưa kết hôn mà có con, đây là một điểm nhor, nếu gà cho một người không đáng tin cậy, sau này người ta lấy chuyện này nểng nàng thì làm thế nào? Tô Cẩm chọn tới chọn lui, cuối cùng nhìn trúng Phùng Thực.

Một thợ rèn hai mươi tuổi, dung mạo bình thường không phát triển chút nào, chiều cao chỉ bằng một phụ nhân như nàng, là đối tượng bị hàng xóm nhạo báng. Nhưng vào lúc ấy, Phùng Thực là nam nhân yên ổn nàng thật thà đứng đắn nhất, người khác mua bánh bao, ánh mắt hận không thể dính vào mặt nàng, Phùng Thực mua bánh bao lại cúi gằm đầu không dám nhìn nàng.

Sau khi xác nhận Phùng Thực có thể đón nhận đứa bé của nàng, đêm đó Tô Cẩm đến nhà Phùng Thực ngủ lại. Đại Bá Phụ Đại bá mẫu vẫn tính toán dùng nàng đổi lại giá tốt, hai phu thê biết được chuyện này giống như heo mình nuôi cho mập bỗng nhiên bị người ta bắt mất, đỏ mặt mắng nàng không biết thẹn, nhưng gạo đã nấu thành cơm không thể không tiễn nàng xuất giá.

Sau khi cưới, Phùng Thực đối xử với Tô Cẩm rất tốt, công việc nặng nhọc nào cũng không nỡ để nàng làm, kiếm được bao nhiêu tiền cũng đưa hết cho nàng.

Tô Cẩm an tâm sống cùng Phùng Thực a, đám hàng xóm láng giềng nói xấu nàng, Tô Cẩm coi như gió thoảng bên tai, hân hoan vui vẻ mở cửa hàng bán bánh bao.

.

Nghe xong chuyện xưa, a Triệt hồ đồ lơ mờ hiểu được thân phụ của cậu là thư sinh họ Thẩm đã vứt bỏ mẫu tử cậu.

Lúc ấy Tô Cẩm đã nói với nhi tử như thế này: "Hắn chê nương không có cha làm quan, độc ác không cần nương, vậy nương cũng không cần hắn. Nương gà cho Phùng Thực, Phùng Thực chính là cha của con. Nếu a Triệt bằng lòng gọi hắn là cha, hắn cũng sẽ xem con như nhi tử ruột của hắn, nếu như a Triệt muốn đi tìm thân phụ, vậy nương sẽ đưa."

Tô Cẩm còn chưa nói hết lời, a Triệt đã nhào vào trong ngực mẩu thân gào khóc, không cho mẫu thân đưa hắn đi.

Sao Tô Cẩm chịu đưa nhi tử đi? Đây là cốt nhục nàng chịu nhiều đau khổ mang thai mười tháng sinh ra, lúc còn thiếu chút nữa thì mất mạng, tên họ Thẩm đó trừ bản thân sung sướng thì đã làm được gì cho mẫu tử nàng? Đừng nói đưa, cho dù tên họ Thẩm đó tới giành, hay lấy ra hai trăm lượng, ngàn lượng, vạn lượng ngân nguyên bảo, nàng cũng sẽ không đưa a Triệt cho hắn!

Từ đó về sau, a Triệt không muốn ra khỏi nhà nữa, Tô Cẩm và Phùng Thực cũng rất buồn rầu, lo lắng nhi tử nghĩ không thông, nhưng a Triệt cũng không có ghét bỏ phụ mẫu, lúc Phùng Thực rèn sắt, tiểu tử sẽ ở bên cạnh nhìn không chớp mắt giống như một cậu thợ rèn nhỏ, Tô Cẩm bán bánh bao trở về nằm lỳ ở trên giường kêu đau xương sống thất lưng, a Triệt cũng sẽ đắp lưng giúp mẫu thân.

Hắn chỉ không muốn tiếp xúc với người ngoài mà thôi.

.

Nhi tử không muốn ra ngoài, Tô Cẩm hết cách, trước kia nàng đã từng thử mạnh mẽ đưa nhi tử ra đường, sau đó a Triệt rù lông mi xuống không nhìn ai, khiến lòng nàng đau nhói. Tô Cẩm muốn, trước mắt cứ như vậy đi, chờ nhi tử lớn thêm một chút sẽ không sợ ai nói nữa.

Dặn dò a Triệt trông nhà thật kỹ, Tô Cẩm gọi Lưu thẩm cùng ra ngoài, nàng mới đến cần phải có người dẫn đường.

Chương Thành thuộc về đất phong Liêu Vương, là trấn điểm quan trọng phòng ngự Hung Nô ở biên cảnh Đông Bắc của triều Đại Chu, buôn bán lui tới ở biên cảnh coi như à không tề, nhưng giàu có và đông đúc vẫn còn kém xa tít tắp thành Dương Châu mà Tô Cẩm quen thuộc. Trong tầm mắt, dường như nhóm bách tính y phục mùa đông thật dày không nhìn ra thân hình, bụi bẩn, ít vẻ tươi sáng, Tô Cẩm vừa xuất hiện, áo nhỏ màu đỏ giống như một đốm lửa làm cho người ta chú ý.

Tô Cẩm khó hiểu: "Mọi người ở đây không thích mặc đồ đỏ sao?"

Lưu thẩm cười nói: "Mùa đông trời lạnh nên không còn lòng dạ nào để ý đến ăn mặc, thời tiết ẩm áp tiểu cô nương trẻ tuổi và các nàng dâu sẽ thay xiêm áo xinh đẹp ra cửa."

Tô Cẩm nhìn hai bên một chút, mặc kệ nàng thích mặc như thế nào thì cứ mặc thế ấy.

Trong lúc đang nói chuyện, hai người đã tới phố chính, hai bên đường phố có cửa tiệm điểm tâm nhỏ hẹp, cũng có cửa hàng tơ lụa khí thế và Đại Từ Lâu.

Tô Cẩm muốn thuê một cửa hàng, nhưng đi dạo một vòng cũng không có ai nhượng lại.

Trên đường trở về, Tô Cẩm nhìn thức ăn bán hai bên đầu phố, chỉ có những quán vặt kiện lè tè buôn bán, hỏi Lưu thẩm "Ta có thể bày quầy ở đây

không?"

Lưu thăm nói: "Có thể thì có thể, nhưng mỗi ngày đều có một đám người tranh giành, tới trễ sẽ không còn chỗ nữa."

Tô Cẩm suy tư gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tô Cẩm rất thích ăn thịt, không ăn một bữa cả người nàng đều thấy khó chịu.

Ở Dương Châu, gia cảnh của Tô gia xem như không tệ, bữa cơm thường ngày vẫn chuẩn bị gà vịt cá tôm, nhưng Tô Cẩm là đứa bé đáng thương mất cha mất nương, gia gia nãi nãi không thương, Đại Bá Phụ Đại bá mẫu càng thêm khắc khe, mỗi lần trong nhà làm thức ăn ngon cả đám người cũng không gọi Tô Cẩm lên bàn, chỉ chờ lại cơm thừa không có chút thịt vụn nào cho Tô Cẩm.

Càng không ăn được lại càng ngứa đến, thèm ăn nhiều năm như vậy nhưng sau đó được gả cho Phùng Thực, nhà có chút tiền, Tô Cẩm bỗng nhiên dùng ăn thịt, nuôi ngực và gương mặt còn non mềm hơn cả đậu hũ, nuôi Phùng Thực mặt mày hồng hào bắp thịt rắn chắc làm việc càng có sức lực, tiểu a Triệt cũng trắng trắng mập mập, một nhà ba người như bánh bao trắng lớn trong nồi, thoải mái vô cùng.

Đáng tiếc một lần xa nhà, Tô Cẩm gầy đến nỗi hai tay của nam nhân cũng có thể bóp chặt thắt lưng, a Triệt bệnh nặng hai lần càng thêm thành da bọc xương.

Vì vậy, Tô Cẩm tự móc tiền túi, mua một mạch hai mươi cân thịt heo, mười cân sườn, mười cái móng heo, mười con Gà, cộng thêm gạo, mì, cải trắng cùng với các loại đồ dùng cần để bày quầy bán bánh bao, tiêu sạch hai lượng bạc không thừa lại đồng nào.

Nhiều đồ như vậy, dĩ nhiên Tô Cẩm và Lưu thăm không thể nào xách nổi, đành nhờ người làm của các cửa hàng lục tục đưa đến phủ Thiên Hộ. Thị vệ giữ cửa thấy thịt heo sườn heo, kích động đến nỗi cổ họng trực d.đ;|;q;d lên trực xuống hai mắt tỏa sáng. Quả thật Thiên Hộ Đại Nhân sống quá gian khổ, trừ khi săn thú mới được ăn thịt, nếu không món thịt duy nhất trong cả phụ đệ chính là những người sống sờ sờ bọn họ.

Hàng về trước người, khi Tô Cẩm và Lưu thăm trở về, một thị vệ dịu dàng cười hỏi Lưu thăm: "Đại nhân có việc mừng hả?"

Lưu thăm lập tức nhìn Tô Cẩm bầu bầu môi, cười tủm tỉm nói: "Tất cả những thứ này đều do nương của a Triệt mua."

Thị vệ vừa kinh ngạc Tô Cẩm ra tay lớn, vừa thất vọng bọn họ không có thịt ăn, Thiên Hộ Đại Nhân hào phóng, có thịt mọi người cùng nhau ăn, hai phu thê Phùng Thực chắc chắn sẽ không chia cho bọn họ.

Tô Cẩm lại cười nói: "Chúng ta đường xa mà đến, sau này vẫn còn phải dựa vào các quân gia giúp đỡ thêm, buổi trưa hôm nay chúng ta đều thêm món ăn!"

Hai thị vệ lập tức nhếch miệng vui vẻ, rồi rít bảo nhau gọi Tô Cẩm tiểu tẩu tử.

Tô Cẩm hết sức thoải mái, dùng chút thịt để đổi lại mối nhân duyên tốt, đáng giá.

Buổi trưa Tô Cẩm tự mình xuống bếp, làm ba món ăn, một món cải trắng xào thịt ba chỉ, một món thịt băm hấp trứng, còn hầm một nồi canh xương thơm mát, nguyên liệu nấu cũng rất đủ, hai mẫu tử cùng ăn chung với mẫu tử Lưu thăm, đưa thêm cho Lưu thúc ở tiền viện, A Quý và hai thị vệ một phần, Tiểu Chấn, Phùng Thực phải đợi đến gần tối mới trở về.

"A Triệt ăn nhiều một chút." Trên bàn cơm, Tô Cẩm liên tiếp gấp món ăn cho nhi tử.

A Triệt bụng chén tránh ra: "Nương ăn đi, con vẫn còn."

Tô Cẩm thấy trong chén nhi tử quả thật vẫn còn sườn heo, lúc này mới thôi.

"A Triệt cũng ăn chút trứng gà đi." Một nam hài xinh xắn đáng yêu, Xuân Đào không nhịn được muốn thân thiết với a Triệt hơn một chút, gấp một miếng trứng gà rán vàng thơm đưa tới.

A Triệt giương mắt.

Xuân Đào có chút cười xấu hổ, ánh mắt trong suốt thuần phác.

A Triệt nhấp miệng dưới, đưa chén ra đón.

Xuân Đào cực kỳ vui vẻ, Tô Cẩm ngó ngó nhi tử, trong lòng cũng rất vui mừng. Nàng hi vọng nhi tử hiểu, trên đời có tiểu nhân lấy cười nhạo người khác làm thú vui, cũng có người tốt tâm địa thuần lương.

Sau khi ăn xong, Xuân Đào muốn mời a Triệt đi xem hai con thỏ nàng nuôi, a Triệt nhìn mẫu thân, mới gật đầu một cái.

Tô Cẩm hiểu rất rõ, không phải nhi tử thích xem thỏ mà là theo lễ phép không từ chối nhiệt tình của Xuân Đào, mặc kệ như thế nào nhi tử chịu tiếp xúc với người khác, Tô Cẩm đã thỏa mãn.

Đám hải tử đi chơi, Tô Cẩm gọi A Quý tới, thừa dịp buổi trưa mặt trời ấm áp bắt đầu chuẩn bị bánh bao cho sáng mai. A Quý cũng là người Dương Châu, năm nay mười sáu, nhỏ hơn Tô Cẩm ba tuổi, vốn tiểu ẩn xin lẻ loi hieu d/đ/l;q;d quanh, trước khi Tô Cẩm chưa xuất giá đã quen biết hắn, thường giấu Đại Bá Phụ Đại bá mẫu trộm bánh bao đưa cho A Quý. Sau Tô Cẩm tự lập cửa hàng, thiếu một trợ thủ nên đã gọi A Quý tới, hỏi A Quý có bằng lòng làm cùng nàng hay không.

Dĩ nhiên A Quý rất bằng lòng, thiếu niên giống như một con khỉ xấu xí, rửa mặt thay quần áo khác, nuôi một tháng trên mặt đã có chút thịt rồi, đáng vẻ lại còn rất thanh tú. Để may mắn, Tô Cẩm đặt tên cho hắn là A Quý, A Quý không phụ lòng mong đợi của ân nhân, thật sự đi theo Tô Cẩm học làm bánh bao, hôm nay tay nghề đã không phân cao thấp với Tô Cẩm rồi, nếu như không phải nhờ A Quý cũng có thể làm, một ngày Tô Cẩm cũng làm không ra nhiều bánh bao như vậy, trừ khi muốn bận rộn không cần mạng nữa.

Tô Cẩm vừa mua tám thớt, nàng xắt cái thảo, A Quý chặt thịt, suy cho cùng cũng là nam nhân, A Quý mười sáu tuổi vẫn có lực hơn Tô Cẩm.

Lưu thẩm giặt xong toàn bộ y phục trong phủ tới đây, chỉ thấy trong chậu chứa đầy nhân bánh, Tô Cẩm A Quý ngồi đối mặt nhau cúi đầu nặn bánh bao, tốc độ thật nhanh thoáng chốc đã xong một cái, đặc biệt còn nặn rất xinh nữa. Trên bếp lò đang nấu hai nồi nước, vừa chưng bánh bao nhân thịt, vừa chưng bánh bao nhân rau.

"Cẩm nương, người định nặn bao nhiêu cái?" Lưu thẩm tròn mắt há mồm hỏi.

Tô Cẩm cười: "Trước tiên làm năm trăm cái đã."

Mấy ngày nay Tô Cẩm có một phát hiện vui mừng, thời tiết lạnh lẽo ở Bắc Địa cũng có chỗ tốt, ban ngày nàng có thể làm bánh bao, chưng chín xong rồi lấy ra để bên ngoài, không bao lâu bánh bao đã đông thành nước đá, ngày hôm sau chưng lại một lát là có thể bán ngay lập tức. Ở Dương Châu, mùa đông ẩm áp, cách này không thể thực hiện được, sáng sớm trời còn tối đen phải thức dậy nặn bánh bao, nhân bánh mới tươi sốt.

Hôm nay làm năm trăm cái bánh bao, ngày mai bán không hết để đông lạnh bánh bao cũng sẽ không hư.

Chỉ dựa vào điểm này, Tô Cẩm lập tức quyết định không chê cái lạnh ở Bắc Địa nữa.

Trong bếp củi cháy hùng hực, phòng bếp vô cùng ấm áp, một mẻ bánh bao ra lò để một lát nữa bung đến Tây Sương Phòng trông trái. Tây Sương Phòng không có lò sưởi, mở cửa sổ ra một cái là lạnh như ngoài trời, chỉ trong thời gian ngắn bánh bao sẽ đông lại ngay lập tức, cầm lên một cái cũng có thể đập chết người.

Đây đều là tiền nha, Tô Cẩm loay hoay đến vô cùng hăng hái.

Nặn xong năm trăm cái bánh bao, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Tô Cẩm bảo Lưu thẩm cán mì làm mì sợi, nàng giết một con gà mẹ, chặt thành những miếng lớn ném vào trong nồi, nấu canh.

Gần tới giờ lớn, mùi thơm trong phủ Thiên Hộ bay xa theo gió, trước cửa lớn cũng có thể ngửi thấy được.

Phùng Thực hít hít mũi, vừa xuống ngựa vừa nói với Tiêu Chấn: "Chính xác là Cẩm nương đang nấu cháo gà!"

Mặt Tiêu Chấn không chút thay đổi giao dây cương cho thị vệ. Nếu Phùng Thực không ngại thân thế của a Triệt, cũng không ghét bỏ Tô Cẩm chưa thành thân mà đã có con với nam nhân khác, vậy Tiêu Chấn cũng sẽ không nói thêm gì nữa, nhưng đối với Tô Cẩm hắn vẫn chứa rất nhiều bất mãn, thí dụ như Tô Cẩm d.đ'l;q;d không phục vụ Phùng Thực mà ngược lại sai bảo Phùng Thực như nô bộc, thí dụ như Phùng Thực tình ăn mặc tiết kiệm tích góp ít bạc, Tô Cẩm vừa đến đã mua Gà nấu canh, không biết tiết kiệm.

Tất cả biểu hiện của Tô Cẩm đều trái với hình ảnh một cô nương tốt, một thê tử tốt trong mắt Tiêu Chấn.

"Đại nhân đã trở lại, mời ngài nghỉ ngơi trước, một khắc đồng hồ nữa là có thể dọn cơm." Lưu thẩm phụ trách nhóm lửa, Tô Cẩm nghe thấy tiếng nói của Phùng Thực, cười đi tới cửa phòng bếp chào hỏi.

Mặt Tiêu Chấn chỉ nhìn thẳng phía trước gật đầu một cái, cũng không thèm nhìn bên kia chút nào.

Lưu thẩm đột nhiên chạy tới, hỏi Tiêu Chấn: "Đại nhân, nếu không ngài cũng cùng ăn cơm với mấy người Phùng Thực đi, nhiều người náo nhiệt, ăn cơm cũng ngon hơn."

Tiêu Chấn là một người không nặng quy củ, trước khi hai mẫu tử Tô Cẩm đến, hẳn đều cùng dùng cơm với Phùng Thực, hai người giống như huynh đệ, ở trước mặt hạ nhân cũng không hề ra vẻ, nếu không Lưu thăm nào dám khuyên? Dĩ nhiên, Lưu thăm thu xếp như vậy, chủ yếu là vì bớt chút chuyện cho bản thân, để tránh dọn dẹp bàn ăn cho Tiêu Chấn xong còn phải đến Đông sương phòng dọn dẹp cho Phùng gia, hoặc là một mời giúp Tô Cẩm một tay.

"Đứng đứng đứng, chúng ta ăn cùng đại nhân đi." Phùng Thực lập tức hòa theo lời nói của Lưu thăm, nhớ ngày đó đại nhân bảo hẳn ngồi cùng bàn, hẳn nói không thích hợp, Tiêu Chấn lý do ăn cơm một mình rất cô đơn để khuyên hẳn, hiện tại nàng dâu tới hẳn lập tức bỏ đại nhân lại, còn bản thân thì một nhà ba ăn trong tiếng nói tiếng cười, một mình đại nhân cô đơn nghe thấy nhất định không có mùi vị.

Phùng Thực đột nhiên rất đau lòng cho đại nhân của hẳn!

Người thợ rèn thấp nhỏ ngược đầu, vừa áy náy vừa thương tiếc nhìn Tiêu Chấn, chờ hẳn trả lời.

Ánh mắt chân thành nhiệt tình tha thiết như vậy, Tiêu Chấn không còn cách nào từ chối.

"Được."

Phùng Thực vui mừng khắp khối, nghiêng đầu nhìn vào cửa phòng bếp cười với nàng dâu.

Tô Cẩm rất vui mừng, Tiêu Chấn bình dị gần gũi như thế cũng sẽ không trách nàng mượn dùng phòng bếp và Tây Sương Phòng của phủ Thiên Hộ chứ?

Cơm chín, Lưu thăm bung một cái chậu lớn, Tô Cẩm bung bát đũa vào nhà chính.

Trong nhà chính đang thấp một cây đèn dầu, ánh đèn mờ nhạt được đặt ngay ngắn bên cạnh bàn gỗ lè, Tiêu Chấn ngồi ngay ngắn ở phía Bắc, Phùng Thực ngồi ở phía Đông, a Triệt ngồi phía Tây, nam hài năm tuổi bị hai thân thể bên chắc của nam nhân làm nổi bật lên vô cùng mỏng manh.

"Quấy rầy đại nhân." Bày xong chén, Tô Cẩm thụ sủng nhược kinh cúi chào Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn nhìn Phùng Thực nói: "Đệ muội không cần phải khách khí."

Tô Cẩm cẩn thận cười cười, cầm một cái bát to lên mức mì sợi cho Tiêu Chấn trước, sợi mì khô xoắn trong suốt tròn nhẵn, cháo gà thơm nứt mũi. Không để ý đến sự phản đối của Tiêu Chấn, Tô Cẩm vớt hết hai cái đùi gà d.đ/l;q;d vào trong chén hẳn, nước canh đầy thiếu chút nữa tràn ra ngoài, sau đó cẩn thận từng li từng tí đặt chén xuống trước mặt Tiêu Chấn: "Đại nhân dẫn binh khổ cực, ăn nhiều một chút."

Phùng Thực học nàng dâu: "Đứng, đại nhân ăn nhiều một chút."

Tiêu Chấn không nhúc nhích.

Gò má nam nhân lạnh lùng, Tô Cẩm nhìn không hiểu hẳn có ý gì, tiếp tục mức mì cho ba người nhà mình, trong chén Phùng Thực nhiều thịt nhất, tiếp theo là nàng, a Triệt ít nhất.

Tiêu Chấn nhìn thấy, thầm nghĩ trên đời lại có loại nương không thương con của mình như thế này à.

Tiêu Chấn im lặng gấp một cái đùi gà trong chén hẳn đặt vào trong chén a Triệt, lấy giọng trưởng bối nói: "A Triệt ăn nhiều thịt, đáng đáp mới khỏe mạnh."

Buổi trưa, A Triệt bị mẫu thân bắt ăn rất nhiều sườn, lúc này nhìn thịt là thấy chán ngấy, đột nhiên có thêm đùi gà, nam hài nhìn về phía mẫu thân nhờ giúp đỡ.

Tô Cẩm nháy mắt với nhi tử.

A Triệt lập tức gấp đùi gà đặt lại vào trong chén Tiêu Chấn, rũ hai hàng mi rậm xuống nói: "Con ăn không hết, đại nhân ăn đi."

Dáng vẻ đó lọt vào trong mắt Tiêu Chấn lại thành nam hài ngại vì bị mẫu thân uy hiếp nên mới không dám ăn, lập tức càng thêm không vui, gấp đùi gà đưa cho a Triệt lần nữa: "Bảo con ăn thì con cứ ăn, đừng khách khí."

Giọng nam nhân hàm chứa lửa giận, lại có thân phận quan gia nên khiến a Triệt sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bụng chén, cầm đũa lên ăn.

Tô Cẩm không hiểu Thiên Hộ Đại Nhân đang phát cáu cái gì, dưới gầm bàn, nàng len lén đá Phùng Thực một cước.

Phùng Thực quen bị nàng dâu sai bảo, vừa thấy nàng dâu nháy mắt lập tức hiểu rõ ý gì, gấp đùi gà trong chén a Triệt vào chén mình, cười ha hả giải thích với Tiêu Chấn: "Đại nhân, a Triệt còn nhỏ tuổi, buổi tối ăn quá nhiều thịt sẽ dễ bị đau bụng, chính mệnh Lang trung đã nói nên Cẩm nương mới không dám để cho a Triệt ăn nhiều trước khi đi ngủ. Nếu ngài không cần thì cái đùi gà này tại hạ được hời rồi, hi hi."

Tiêu Chấn nửa tin nửa ngờ, mắt nhìn a Triệt bụng chén mì lên ăn.

Phùng Thực ăn cơm lúc nào cũng vang lên tiếng động, Tô Cẩm khuyên bao nhiêu lần cũng không đổi được dứt khoát không quan tâm nữa, chỉ bảo nhi tử đừng học theo cha cậu.

Tiêu Chấn là võ phu(con nhà võ), khi còn bé cha ở nhà cũng ăn giống như Phùng Thực, vì vậy hấn ăn com cũng vang lên tiếng.

A Triệt nghe vào trong tai, chẳng biết tại sao lặng lẽ nghiêng đầu nhìn mẫu thân.

Tô Cẩm và nhi tử liếc mắt nhìn nhau, hai mẫu tử ngẫm hiểu lẫn nhau, cùng nghĩ đến một chuyện: Thiên Hộ Đại Nhân cũng không khác với bách tính bình dân là mấy.

Con người một khi đã có khuyết điểm thì sẽ không còn uy nghiêm đáng sợ như vậy nữa.

Trên mặt Tô Cẩm lộ ra nụ cười, a Triệt học theo kiểu ăn nhỏ nhả của mẫu thân, vẻ mặt cũng thoải mái đi rất nhiều.

Nhưng Tiêu Chấn và Phùng Thực vẫn không giống nhau, hấn ăn com như vậy là bởi vì không ai dạy hấn, sau khi nhập ngũ, một đám các lão gia trong đó cũng ăn như vậy, có thể nói, tối nay là lần đầu tiên hấn biết, thì ra ăn com còn có một phong thái khác, một phong thái càng đẹp hơn thể diện, mẫu tử Tô Cẩm và Phùng Thực, chính là sự chênh lệch rõ ràng.

Bắt tri bắt giác, hai tiếng hút mì “sùm sụp” trên bàn com chỉ còn lại một tiếng.

Tô Cẩm bất ngờ liếc xéo nhìn về nam nhân ở phía đối diện.

Về mặt Tiêu Chấn không đổi nhai mì, Phùng Thực ở bên cạnh vẫn sùm sụp sùm sụp.

Tô Cẩm thở than, có thể làm Thiên Hộ, quả nhiên khác nhau nha.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tiêu Chấn, Phùng Thực đều rất tham ăn, dứt khoát ăn sạch cái nồi lớn trước mặt đến một giọt nước canh cũng không còn thừa lại.

"No chết ta, Cẩm nương làm đúng là ngon!"

Ăn uống no đủ, Phùng Thực vuốt bụng ợ vang, mặt mày hồng hào nhìn nàng dâu ở phía đối diện.

Tô Cẩm nở nụ cười rất là tự hào, nàng là loại người trời sinh đã khéo tay, thiêu thừa may vá may vá đều rất đẹp, nấu com thì com ngon.

"Đi thôi, để Lưu thẩm dọn dẹp." Nhìn thấy Tô Cẩm muốn dọn dẹp bàn com, Phùng Thực vội ngăn lại.

Trong lúc đang nói chuyện thì Lưu thẩm đã tới, cũng bảo Tô Cẩm đừng động vào.

Tô Cẩm lặng lẽ xoa xoa tay, vừa quan sát sắc mặt Tiêu Chấn vừa cười xòa nói: "Đại nhân, lúc dân nữ ở Dương Châu sống dựa vào nghề bán bánh bao, nay đến Bắc Địa này dân nữ rảnh rồi không có việc làm nên định tiếp d/đ"l;q;d tục bán bánh bao, kiếm chút tiền trả công cho thầy giáo a Triệt. Buổi chiều dân nữ thấy Suong phòng phía Tây của ngài vẫn còn trống, cả gan đề bánh bao đã làm xong ở bên đó, ngài xem có thể không? Nếu không tiện dân nữ sẽ chuyển bánh bao đến chỗ ở của chúng ta."

Tiêu Chấn còn chưa kịp mở miệng, Phùng Thực vui mừng nhảy lên: "Đã làm xong rồi? Ta đi xem một chút!"

Nói xong hấn lập tức chạy đi, hấp tấp nhiệt tình còn giống đứa bé hơn a Triệt.

Tô Cẩm cau mày, người này ném hai mẫu tử nàng ở lại đây làm gì?

Đang suy nghĩ, Tiêu Chấn cũng rời khỏi chỗ ngồi đi về phía cửa phòng.

Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là dắt nhi tử đi theo phía sau.

Mới vừa ăn mì xong, mấy người đều ấm lòng, nhưng ban đêm gió lớn, Tiêu Chấn vừa vén màn lên gió Bắc vù vù đã thổi vào trong như nước thủy triều, hấn vô ý quay đầu lại, chỉ thấy tiểu phụ nhân mặc áo hồng sau lưng đang kéo a Triệt vào trong ngực, cúi đầu, dùng tay áo thật dầy giúp a Triệt che mặt lại.

Cho tới giờ khắc này, Tiêu Chấn mới tin tưởng, nữ nhân này thật lòng với nhi tử ruột của mình.

Màn cửa rất nặng, Tiêu Chấn thuận tay chống giúp hai mẫu tử một lát.

"Làm phiền đại nhân." Tô Cẩm cảm kích nói.

Tiêu Chấn khẽ vuốt cằm, chờ hai mẫu tử đi ra rồi hần mới thả màn cửa xuống sải bước đi phía trước.

Trong sương phòng phía Tây có một cái bàn trống, hiện giờ trên mặt bàn đang đặt lồng hấp chồng chất, trong một lồng có mười bánh bao.

"Cẩm nương làm việc thật là nhanh, ta còn nghĩ sáng mai sẽ giúp nàng một tay đấy!" Phùng Thực bội phục tán dương nàng dâu.

Tô Cẩm chỉ cười cười.

Tiêu Chấn nhìn một vòng, nói với nàng: "Bên này ta tạm thời không cần, đệ muội cứ dùng đi."

Tô Cẩm nói cảm ơn liên tục.

Tiêu Chấn trực tiếp trở về phòng chính nghỉ ngơi.

Một nhà ba người Tô Cẩm một nhà ba người trở về Sương phòng phía Đông, trước mép giường có đặt một cái băng ngồi, a Triệt ngâm chân xong lại thêm chút nước nóng đến lượt Tô Cẩm ngâm, hai mẫu tử tắm rửa sạch sẽ nằm chần rồi, Phùng Thực mới bắt đầu ngâm.

A Triệt ngủ trong chăn đầu giường đặt gần lò sưởi bị ô, hai phụ thê ở cạnh ngoài, Tô Cẩm nằm nghiêng nhìn trượng phu ngâm chân, vui mừng nói: "Đại nhân thật dễ nói chuyện không có chút kiểu cách nhà quan nào, trên đường đi tới đây thiếp còn lo lắng, sợ đại nhân ghét bỏ chúng ta phiền phức."

Phùng Thực cười hắc hắc: "Đại nhân của chúng ta không giống với Lý Thiên Hộ thành Bắc, nhà Lý Thiên Hộ là quan viên do tổ tiên truyền lại, rất thích ăn uống hưởng lạc, không có danh tiếng và bản lĩnh thật sự của Thiên Hộ, d;đ;l;q;d từ nhỏ đại nhân chúng ta đã sống trong quân doanh làm tiểu tốt, chức quan Thiên Hộ này là do ngài ấy dùng dao thật thương thật liều mạng mới có được, dĩ nhiên sẽ thân thiết như bách tính bình dân."

Hiện giờ Tô Cẩm đang ở trong phủ Thiên Hộ nên muốn hiểu rõ về chủ nhân của phủ đệ hơn một chút, tiếp tục hỏi: "Hắn là người ở đâu?"

Phùng Thực nói: "Là người ở Phủ Bắc Bình Thông Châu, nàng đến cũng đã đi ngang qua Thông Châu chứ?"

Tô Cẩm ừ một tiếng, Thông Châu là con đường mà từ Nam chí Bắc phải đi qua, lúc ấy nàng cũng đã đi qua.

Trong lúc nói chuyện, Phùng Thực đã ngâm chân xong, mang giày đi ra ngoài hắt nước, trở vào cài then cửa hít một hơi khí lạnh rồi nhảy lên giường chen vào chăn vô cùng lưu loát. Hai phụ thê vừa nhỏ tiếng hàn huyên một hồi, Phùng Thực lửa cháy rừng rục, động tay động chân nghĩ muốn, Tô Cẩm khuyên mấy lần không được tức giận đẩy người ra ngoài, còn mình chuyển sang bên kia ngủ cùng nhĩ tử.

Ngày mai nàng còn phải bán bánh bao, nào có hơi sức vận động.

Phùng Thực bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngủ một mình.

Phòng chính, Tiêu Chấn tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi, dựa sát dưới ánh đèn mờ mờ của cây trầu để nhìn binh thư.

Hắn cũng không muốn hiểu học khắc khổ như vậy, nhưng thân thể hắn là nam nhân bình thường, tuy tiếng kêu ở Sương phòng phía Đông chỉ kéo dài chừng một khắc đồng hồ, nhưng cũng đủ để hắn khí huyết dâng trào, nếu hắn nằm không nhúc nhích sẽ không kiềm chế được mà nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, nên chỉ còn cách chuyên tâm đọc sách, đợi tiếng kêu ngừng lại thì hắn có thể ngủ rồi.

Chỉ có điều, tối nay Tiêu Chấn đợi rất lâu cũng không đợi được tiếng kêu này.

Cuối cùng thật sự không chịu đựng được nữa, Tiêu Chấn thổi đèn cời áo ra ngủ.

Không biết có phải đang vô ý thức đề phòng tiếng vang ngoài cửa sổ hay không mà ở nơi vắng lặng chỉ có tiếng gió đêm đông, Tiêu Chấn lại mất ngủ.

Đêm nay Tô Cẩm ngủ được cũng không được ổn định lắm, nàng lo lắng sợ bản thân ngủ quên.

Loáng thoáng nghe được tiếng gà gáy, tinh thần Tô Cẩm cả kinh lập tức mở mắt.

Trong nhà tối đen, Tô Cẩm rón rén mặc quần áo, hai phụ tử Phùng Thực ngủ rất sâu, ngay cả khi Tô Cẩm ra cửa cũng không biết.

Thế nhưng một tiếng "Két" lại làm Tiêu đại nhân nhĩ lực hơn người ở phòng chính thức tỉnh.

Tiêu Chấn trầm ngâm lắng nghe.

Một mình Tô Cẩm đi vào phòng bếp, đốt đèn dầu muốn lấy nước, không ngờ vừa thả gáo xuống, "Cộp" một tiếng giống như đập trúng cái gì! Tô Cẩm ngạc nhiên cúi đầu kiểm tra, lúc này mới phát hiện nước trong chum đã kết thành một tảng băng!

Thật ra thì với thời tiết giá rét ở Bắc Địa, mỗi ngày trong vạc cũng sẽ kết băng, hôm qua Lưu thẩm thức dậy sớm tới đây trước nên đã đập bể rồi, cho nên Tô Cẩm không biết.

Nhưng đầu óc Tô Cẩm rất linh hoạt, đoán được xảy ra chuyện gì nên lập tức lấy thìa sắt ra đập lên lớp băng kia một hồi. Lúc làm việc một mình, Tô Cẩm thích làm bầm lâu bầu, vừa đập vừa mắng băng, ví dụ như cái gì mà "Lão nương muốn dùng nước người lại muốn làm ngược ý ta, vậy lão nương sẽ khiến cho người biết cái gì gọi là tan xương nát thịt"....

Chờ A Quý mang bánh bao tới theo thời gian dần dò của Tô Cẩm thì Tô Cẩm đã đun nửa nồi nước nóng và đang nướng bánh, hâm canh gà.

"Người rửa mặt trước đi, canh gà sắp xong rồi." Tô Cẩm ngồi trên băng ghế nhỏ trước bếp lò, đầu tóc rối bù nói với A Quý.

Trong phòng bếp đang bày một cái bàn nhỏ, bánh nướng trong chén đang bốc hơi nóng.

A Quý đỏ ửng hai mắt, thật ra mỗi ngày hắn đều ăn bánh bao cũng sẽ không ngán, nhưng bà chủ nói vậy không được, mỗi ngày đều sẽ đổi món khác nhau.

Chàng thiếu niên có màu da trắng nõn, vành mắt đỏ lên càng rõ ràng hơn, Tô Cẩm nhìn thấy cười cợt: "Không có tiền đồ, chỉ hai cái bánh đã khiến người cảm động như vậy, nếu không phải cần người dậy sớm đi chiếm chỗ cho ta, băng tuyết ngập trời, người cho rằng ta sẽ quan tâm đến người?"

Nàng càng nói như vậy, A Quý càng không chịu nổi, quay đi lau mắt.

Tô Cẩm cười.

A Quý tranh thủ ăn bánh ăn canh như hổ đói, Tô Cẩm chuyển hai cái chân dày lên xe lửa, tiếp tục đút hai lò sưởi vào trong chăn. Với thời tiết quái quỷ này, lúc đi tiểu nước còn chưa rơi xuống đất đã hạn không thể đông thành băng, nàng cũng không dám để A Quý đứng góc ở đầu đường, xe lửa dừng trên chỗ bán, A Quý còn có thể nằm trên xe ngủ bù.

Cơm nước xong, A Quý bắt đầu mang bánh bao, một lần có thể ôm mười lồng hấp.

Lần đầu khai trương, Tô Cẩm bảo A Quý mang theo hai mươi lồng trước, hai trăm bánh bao, tuy rằng nàng đoán có lẽ bán không hết.

"Cái này mang theo, lạnh thì uống một hớp."

Trước khi A Quý xuất phát, Tô Cẩm đưa một cái bình sứ được một mảnh vải bố cũ che phủ kỹ càng cho A Quý, bên trong là canh gà loãng mới ra lò.

Trên đầu A Quý mang mũ da, trên cổ quấn khăn quàng cổ thật dày, chỉ lộ ra một đôi sáng trong suốt nhìn bà chủ.

Tô Cẩm hung hăng vỗ cậu một cái: "Ngớ ra làm gì, đi giành chỗ cho ta đi! Giành không được ta lột da người nấu canh!"

A Quý cười đến híp mắt lại, vung roi vội vàng chở đầy xe lửa lên đường.

Chiếm chỗ bán xong, trước khi trời sáng bắt đầu buôn bán, Tô Cẩm trước đến đó là được, hai tay cắm vào tay áo chạy về phòng, không ngờ khiến nhi tử bị lạnh, lần này Tô Cẩm chui vào trong ổ chăn của trượng phu, há miệng d/d;l;q;d run rẩy chui vào trong ngực Phùng Thực, làm cho Phùng Thực cũng run rẩy, hai phu thê rúc vào một chỗ.

Thu xếp cả một buổi sáng, chỉ chờ bán bánh bao là được, trong lòng Tô Cẩm vui sướng sáng khoái "Lên tiếng hát vang".

Ở phòng chính, thật vất vả Tiêu Chấn mới thấy chút buồn ngủ, lần này thì không cần ngủ nữa rồi.

Thông thả chuẩn bị một canh giờ, cảm thấy tốt rồi, Tô Cẩm nhìn vào gương đồng nàng cố ý mang từ Dương Châu đến cẩn thận trang điểm ăn mặc.

Sau khi chuẩn bị xong, liếc thấy Phùng Thực muốn thức dậy, Tô Cẩm nghi ngờ nói: "Chàng dậy làm gì?" Trời còn tối, Phùng Thực đến trại lính cũng không cần dậy quá sớm.

Phùng Thực nhìn nàng dẫu nói: "Ta đưa nàng qua đó."

Từ phủ Thiên Hộ đến cổng phố chính có một tối đen như mực, Phùng Thực sợ tiểu tức phụ xinh đẹp của hắn bị người ta đoạt mất.

Tô Cẩm rất cảm động, phu thê ân ái nắm tay tựa sát vào nhau ra cửa.

Cái gọi là phố chính, chính là từ cửa thành tiến vào phố đó, nhóm cửa hàng nhỏ được chia đều để dân chúng lui tới, thương lữ buôn bán, mà bất kỳ chỗ nào, chủ sạp buôn bán đều là những khuôn mặt cũ, một lúc sau lập tức tạo thành ấn ý với nhau, chỗ này là cửa người, chỗ kia là cửa ta, mọi người cứ theo quy định này không tranh không đoạt, tiết kiệm thời gian dùng để ngủ, thật là tốt.

Nếu như xuất hiện người mới không hiểu quy định, mọi người sẽ nhất trí đối phó người ngoài, chỉ cần phun một ngụm nước bọt thì hơn phân nửa người mới đều sẽ thức thời trốn đi bày quầy ở trong góc, hoặc là đổi chỗ khác. Dĩ nhiên, những người mới cũng có nhiều loại không giống nhau, có người mới nhất gan, có người mới vạm vỡ gan lớn, có thể đứng vững gót chân hay không hoàn toàn dựa vào bản lĩnh.

A Quý ăn bánh nướng tình yêu của bà chủ, uống bà canh gà tình yêu, còn ngủ trong chăn tình yêu do chính tay bà chủ trải, trong chăn còn nhét hai lò sưởi nóng hằm hập, đương nhiên là phải chiếm chỗ tốt nhất. Xe lửa dừng d/d;l;q;d ở góc, thùng sắt lò đã bày xong thì đặt ở ven đường phố Tây, chung quanh

duy nhất còn có thể sánh ngang với nơi này là phố Đông ở phía đối diện, nhưng phố Đông đón gió thổi vào mặt!

Nhưng A Quý không biết, nơi hán chiếm là tiểu quán của Ngô Hữu Tài – một kẻ ngang ngược phách lối ở Chương Thành.

Nhắc tới cũng khéo, Ngô Hữu Tài cũng bán bánh bao, mà Ngô Hữu Tài dám xưng bá ở đây là do dựa vào đệ đệ ruột Ngô Nhị Gia của hắn, Ngô Nhị Gia là tâm phúc của Thiên Hộ Lý Uy thành Bắc – Chương Thành, trông coi đến trăm ngàn tinh binh. So với quan lớn thì Ngô gia không coi vào đâu, nhưng với những người bán hàng rong thì Ngô Hữu Tài có thể hoành hành ngang ngược.

Nếu đã là Bá Vương, Ngô Hữu Tài muốn bày quầy lúc nào thì bày quầy lúc ấy, gần như mỗi ngày đều đến trễ nhất.

Lúc này Ngô Hữu Tài vẫn còn ngủ trong chăn, người làm của hắn tới bày quầy trước, xe lừa vừa kéo đến, khá lắm, thế nhưng nhìn thấy người làm thuê nhỏ một mí thanh mục tú đang chiếm địa bàn của Ngô gia!

Người làm Ngô gia tiến lên mắng chửi A Quý!

Từ nhỏ, A Quý đã là tên ăn xin, thường giành giật đồ ăn với nhóm ăn xin, lúc cần cơ trí cũng cơ trí hơn ai, lúc hung ác thì ai cũng không sợ, lập tức ngăn chặn trước sạp bánh bao lễ thắng khí hùng: "Mọi người bày quầy ai đến trước thì bày trước, người nói đây là địa bàn nhà người, người bảo nó kêu một tiếng thử xem, nó đồng ý ta lập tức mang đi!"

Người làm của Ngô gia giận đến trừng mắt: "Tên tiểu tử thói nhà người, biết Nhị gia nhà ta là ai không?"

A Quý vẫn duy trì dáng vẻ ai cũng không sợ.

Người làm Ngô gia cười lạnh, nghênh cổ lên nói: "Nhị gia nhà ta làm việc dưới trướng Thiên Hộ Lý đại nhân, rất được Lý đại nhân coi trọng, nếu người không đi, cẩn thận ta áp giải người đến trại lính ăn roi đấy!"

Trong lòng A Quý cả kinh.

Chương Thành có hai Thiên Hộ Sở Nam và Bắc, Tiêu đại nhân thống lĩnh Thiên Hộ Sở thành Nam, Lý đại nhân thống lĩnh Thiên Hộ Sở thành Bắc, nếu bàn về địa vị, Tiêu đại nhân mới được nhậm chức, căn cơ vẫn còn thấp, Lý đại nhân thừa kế Thiên Hộ, là người có danh tiếng quyền quý Chương Thành, nếu thật sự náo loạn lên, Tiêu đại nhân chưa chắc là đối thủ của Lý đại nhân. Huống chi, Lý đại nhân bằng lòng làm chỗ dựa cho Ngô gia, còn Tiêu đại nhân chưa chắc đã bằng lòng chống đỡ cho bà chủ.

Tô Cẩm, Phùng Thực tới trễ đúng lúc bắt gặp tình huống này.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ý Hương Khuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lúc Tô Cẩm quyết định bày quầy bán bánh bao thời cũng đã dự đoán được sáng nay sẽ có một cuộc cãi vã liên quan đến chuyện này.

Nhưng quy tắc chính là quy tắc, nàng tới trước thì địa bàn này là của nàng, nếu sáng mai nàng tới muộn thua người khác thì nàng cũng bằng lòng thừa nhận.

Trước sạp bánh bao vây quanh một vòng người xem náo nhiệt, A Quý chưa nhìn thấy bà chủ, vẫn đang lý luận với người làm Ngô gia. Trời sinh Phùng Thực tính tình ôn hậu chất phác, người khác ức hiếp hần hần có thể nhịn thì nhịn, nhưng nếu như có người ức hiếp nàng đâu và nhitừ của hắn thì Phùng Thực lập tức bốc lửa, xắn tay áo xông tới giúp một tay.

Tô Cẩm vội níu hắn lại đẩy ra phía sau, nhỏ giọng trách mắng: "Chàng trở về mau, đừng gây phiền phức cho ta."

Người làm Ngô gia tự bảo thân phận, Tô Cẩm nghe.

Phùng Thực hiểu lầm nàng đâu sợ Lý gia, lập tức an ủi nàng đâu: "Nàng đừng lo lắng, chúng ta cũng có đại nhân làm chỗ dựa, không sợ hắn!"

Tiêu Chấn là người quan tâm tướng sĩ yên ổn dân chúng, quân dân Chương Thành cũng khen ngợi và kính trọng hắn, nhưng Tiêu Chấn tuyệt không phải đối với ai cũng cho vẻ mặt ôn hòa và nhân hậu, mà ngược lại ở trong quan trường, Tiêu Chấn là người nổi tiếng với tính khí dữ dằn và cương trực. Phủ thương địa chủ lấy tiền hối lộ hắn, Tiêu Chấn trực tiếp sai người ném bạc quả tặng ra khỏi cửa, quan viên cấp dưới giật giầy hắn làm mưa làm gió hoặc là nịnh hót nịnh bợ, Tiêu Chấn quát lớn một trận ngay trước mặt, quan viên cấp bậc muốn giao thiệp với hắn, Tiêu Chấn cũng hiện hi nộ ra mặt, tính tình hợp nhau thì uống ly rượu lớn, thấy ngựa mất thì Tiêu Chấn chẳng thêm ngó tới, làm theo cảm tính không có kị chút nào.

Phùng Thực đi theo bên cạnh Tiêu Chấn đã thấy nhiều rồi, dĩ nhiên không sợ phiền phức.

Nhưng Tô Cẩm lại không muốn lời Tiêu Chấn vào, chuyện mình có thể giải quyết, Tô Cẩm tuyệt không gây phiền toái cho người khác, nếu ngày nào đó có chuyện lớn xảy ra mà nàng cùng đường, cho dù Tiêu Chấn không muốn giúp nàng, nàng cũng sẽ vứt bỏ da mặt mà đi cầu.

"Trở về, một chữ cũng không được nói cho đại nhân biết." Nói một không hai, Tô Cẩm nhướn mày nói.

Phùng Thực không dám không vâng lời nàng dâu, đi một bước lại đầu lại nhìn mấy lần.

Khi không còn nhìn thấy bóng dáng của trượng phu nữa, Tô Cẩm mới túm túm vạt áo, vừa chen qua đám người đang vây quanh vừa cười khanh khách nói: "A Quý, xảy ra chuyện gì vậy, bảo người đi bày quầy trước, sao người lại âm ỉ với người ta vậy hả?"

Ở biên ải Bắc Địa, bất kể là nam hay nữ khi nói chuyện đều mang khí thế hào hùng tục tũn, nhất là bách tính bình thường trên đường phố. Tô Cẩm vừa mở miệng, giọng nói vừa ngọt vừa quyến rũ, giọng điệu lười biếng thật giống như một dòng nước ấm chảy róc rách từ từ lên lời qua tím môi người.

Các nữ nhân ngạc nhiên, các nam nhân kinh ngạc, rồi rít nhìn theo tiếng nói, lập tức thấy một tiểu phụ nhân mặc váy màu đỏ từ từ đi ra khỏi đám người. Thoạt nhìn nàng chỉ mới mười tám mười chín tuổi, tóc dày đen nhánh chải thành búi tóc phụ nhân, trên trán giữ lại một lớp tóc mái ngang mỏng, khuôn mặt trái xoan chân mày lá liễu, da trắng như tuyết, môi đỏ như anh đào, nhưng quẻ rùa người ta nhất chính là đôi mắt phượng sóng nước mênh mông, lười biếng đi tới, mấy chữ gan lớn cay cú gần như viết trên mặt, khiến cho người ta không dám coi nàng như nữ nhân yếu đuối bình thường.

Lúc này trời mới vừa hừng sáng, trên phố lạnh buốt đột nhiên xuất hiện một vị Mỹ Kiều Nương như vậy làm cho tất cả mọi người chấn động tinh thần, đặc biệt là các nam nhân, con người nhìn Tô Cẩm chằm chằm, giống như trong một đám chim sẽ đột nhiên xuất hiện một con phượng hoàng vậy.

Người làm Ngô gia cũng nhìn tròn trũng hai mắt, tiểu nương tử thật xinh đẹp nha, còn xinh đẹp hơn cả tiểu thư Lý gia - Lúc hẳn đi làm chân sai vặt cho Thiên Hộ Lý gia vô tình gặp được nữa!

"Bà chủ, ta bày quầy trước, hẳn không nói đạo lý muốn chúng ta dọn đi." Thừa dịp an tĩnh, A Quý cố ý lớn tiếng nói.

Tô Cẩm nghe, giật mình hỏi người làm Ngô gia: "Đúng như vậy phải không?"

Người làm Ngô gia chỉ có một mình, vào lúc này bị một Mỹ Kiều Nương tựa như tiên trên trời dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình giống như hẳn đã ức hiếp nàng vậy, người làm Ngô gia lập tức không được tự nhiên, không còn găng co lúc vênh vào tự đắc với A Quý nữa mà ôn tồn giải thích: "Tiểu tâu từ oan uổng cho ta rồi, chẳng qua lão gia nhà chúng ta vẫn luôn bày quầy ở đây, tất cả mọi người đều biết, các người như vậy ta biết phải ăn nói như thế nào với lão gia đây?"

Thái độ của hẳn tốt, Tô Cẩm thì càng tốt hơn, tươi cười nói: "Ngại quá thật xin lỗi, bên nhà của chúng ta vẫn luôn là người nào tới trước thì người đó chọn trước, không biết ở nơi này lại như vậy, ngày mai các người tới sớm thì chúng ta sẽ chuyển sang nơi khác, được không? Người xem, chúng ta mới đến sợ thức dậy muộn sẽ bị trễ, gà chưa gáy A Quý đã tới, đợi hơn một canh giờ dưới trời lạnh buốt giá cũng không dễ dàng gì."

Người làm Ngô gia biết A Quý không dễ dàng, nhưng.....

Tuy người làm Ngô gia thích đẹp, nhưng hẳn càng sợ mất gian hàng bị lão gia đánh chửi hơn, nhìn ra Tô Cẩm không muốn nhượng chỗ, hẳn lập tức lấy Lý đại nhân ra tận tình khuyên nhủ lần nữa: "Tiểu tâu từ, Nhị gia nhà chúng ta rất thân thiết với Lý đại nhân, nếu tâu không nhượng, lát nữa âm ỉ lên sẽ bị ăn khổ, nhìn tâu da mịn thịt mềm như vậy cần gì chứ?"

Tô Cẩm giả vờ sợ hãi lui về phía sau hai bước, rầu rĩ hỏi: "Người nói là Lý đại nhân làm quan hoa mắt ù tai, xử án không hỏi phải trái đúng sai mà chỉ thiên vị người bên cạnh?"

Lời vừa nói ra, ánh mắt của dân chúng đang xem náo nhiệt đều lộ vẻ phức tạp, người làm Ngô gia lại bị dọa đến run rẩy cả người. Không sai, Lý đại nhân chính là loại hôn quan mà Tô Cẩm nói, nhưng hẳn tuyệt đối không dám nói như vậy trước mặt mọi người nha, lập tức lắc đầu liên tục, vội vã giải thích: "Không phải không phải, tiểu tâu từ hiểu lầm rồi, Lý đại nhân chúng ta phân biệt đúng sai, đối xử với dân chúng rất công bằng!"

Tô Cẩm ngạc nhiên: "Vậy người lấy Lý đại nhân ra là có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta tới trước, còn sợ Lý đại nhân thiên vị các người hay sao?"

Tất cả khách xem đều hiểu lời nói này, không phải tiểu nương tử sợ phiền phức mà rõ ràng đang giả trừ ăn cộp!

Người làm Ngô gia cũng đã hiểu, thế nhưng đạo lý đều đang ở trong tay Tô Cẩm, hẳn tự nhận đầu lười khôn thắng nổi Tô Cẩm, tức giận đi bấm báo lão gia.

Tô Cẩm mặc kệ hẳn, hất cằm lên cười hét với người đi đường, và các chủ sạp bày quầy xa gần: "Tiểu nữ tên Tô Cẩm, người Dương Châu, năm nay quê nhà gặp hoạn nạn, tiểu nữ dẫn theo người làm ngàn dặm xa cho nên quyết định cắm rễ ở đây. Từ nay về sau, kính xin huynh tâu, thúc thẩm Chương Thành giúp đỡ nhiều hơn nhé!"

Lời này đủ hào phóng, rất hợp người với tính khí của người phương Bắc, lập tức giành được một trận hưởng ứng.

Tô Cẩm nháy mắt với A Quý, hai người ăn ý bắt đầu bán bánh bao, Tô Cẩm phụ trách gói bánh bao thu tiền, A Quý phụ trách nhóm lửa đốt lò hấp.

Tô Cẩm rất xinh đẹp, đứng chỗ nào cũng cười không ngớt, thỉnh thoảng thét như tiếng chim hoàng oanh, bắt tri bắt giác người qua lại trên đường đã bị nàng hấp dẫn, đi tới gần phát hiện trong lò hấp đang bày bánh bao vừa trắng vừa to, so với bánh bao của Ngô gia trước kia đầy đặn hơn nhiều, người thấy cũng thơm đi nhiên sẽ bằng lòng bỏ tiền mua.

Bán hai chiếc đồng hồ, Ngô Hữu Tài dẫn theo người làm tới.

Năm nay Ngô Hữu Tài ba mươi lăm tuổi, ngày thường cao lớn vạm vỡ, không giống như người bán bánh bao mà ngược lại giống đồ tể bán thịt hơn. Lúc người làm Ngô gia trở về bẩm báo, Ngô Hữu Tài vẫn còn ở trong chăn, nếu đổi thành người khác giành địa bàn, nhất định hẳn sẽ cho người làm trực tiếp ra tay đập gian hàng của người ta, nhưng nghe nói hôm nay người gây chuyện là một tiểu tức phụ trắng trắng xinh đẹp, trong lòng Ngô Hữu Tài khẽ động, lập tức leo ra khỏi chăn chạy tới ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Xa xa nhìn thấy dáng vẻ của Tô Cẩm, Ngô Hữu Tài còn chưa nói chuyện với mỹ nhân mà xương cốt đã mềm nhũn đi một phần, nếu tiểu tức phụ bằng lòng làm nhị phòng cho hẳn thì đừng nói nhường địa bàn, ngay cả của cải hẳn cũng bằng lòng cho nàng hết.

"Gia, ngài đừng để nàng ta lừa, người ta rất khôn khéo đấy!" Người làm trung thành bị thua thiệt lập tức nhắc nhở.

Trong đầu Ngô Hữu Tài chỉ lo vui sướng khi nghĩ đến chuyện nạp tiểu tức phụ, khoát khoát tay bảo người làm kéo xe lừa đi, đã quyết định hôm nay không bày sập rồi.

Người làm không thể làm gì khác hơn là theo mệnh.

Ngô Hữu Tài sờ sờ râu ria, suy nghĩ lý do tiến lên gần.

Tô Cẩm đã sớm nhìn thấy hẳn cùng bàn luận xôn xao với người làm của hẳn rồi, cũng đoán được người này chính là Ngô lão gia nhưng chỉ coi như không biết, khuôn mặt tươi cười chào hỏi: "Khách quan muốn ăn bánh bao nhân thịt hay bánh bao nhân rau?"

Ngô Hữu Tài liếc mắt nhìn tiểu tức phụ mặc váy căng như túi trống, có thâm ý khác nói: "Chỉ cần là bánh bao của bà chủ, ta đều thích ăn."

Trời sinh Tô Cẩm có tướng mạo đẹp, từ nhỏ đã giúp một tay ở cửa hàng bánh bao của Đại Bá Phụ Đại bá mẫu, mười một mười hai tuổi đã liên tục bị các nam nhân chọc ghẹo với lời nói thô tục. Mới đầu nàng hồ đồ lơ mờ nghe không hiểu, biết rồi giận một hồi, sau nhiều lần thì càng ngày càng thông dong, bây giờ nghe thấy những lời nói thô tục nàng đều có thể coi như gió thoảng bên tai. "Đây là bánh bao nhân thịt và bánh bao nhân rau, lấy cho ngài mỗi thứ hai cái nhé?" Tô Cẩm vẫn cười nhẹ nhàng như cũ.

"Được, ăn không no ta lại mua nữa." Ngô Hữu Tài quen thuộc đi đến bên cạnh cửa hàng, nhường ra chỗ ở giữa.

Tô Cẩm nhanh nhẹn bọc bánh bao cho hẳn: "Bánh bao nhân rau một văn một cái, bánh bao nhân thịt hai văn một cái, tổng cộng là sáu văn."

Ngô Hữu Tài sáng khoái trả tiền, vừa ăn bánh bao vừa nói chuyện phiếm với Tô Cẩm: "Sao bà chủ lại buôn bán một mình, trưởng phu nhà nàng đâu?"

Tô Cẩm cười nói: "Hắn có nghề nghiệp khác, phu thê chúng ta ai bận việc nấy."

Ngô Hữu Tài âm thầm thất vọng, hẳn còn mong đợi tiểu nương tử đến từ Dương Châu là quả phụ đấy.

"Hắn đang làm việc ở đâu? Ta thấy bà chủ hợp ý, cũng muốn đi xem việc buôn bán của hẳn một chút." Ngô Hữu Tài hỏi như thế, chuẩn bị đi thăm dò lai lịch của trưởng phu tiểu tức phụ rõ ràng trước, nếu là một tên dễ bị ức hiếp thì hẳn nạp tiểu tức phụ làm nhị phòng, hoặc lên lên gặp riêng tư cũng sẽ có hy vọng.

Tô Cẩm vừa muốn trả lời cho có lệ, nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng gọi vang dội của Phùng Thực: "Cẩm nương!"

Tô Cẩm ngẩng đầu, chỉ thấy Phùng Thực và Tiêu Chấn đang sóng vai cười đùa đi đến, tuần mã màu đen không cao lắm nhưng nam nhân trên lưng ngựa lại kém hơn một đoạn lớn, vẻ mặt nam nhân cao lớn lạnh lùng, vẻ mặt nam nhân thấp bé tràn đầy ân cần.

Tô Cẩm khoát khoát tay với trưởng phu, sau đó tùy ý nói với Ngô Hữu Tài: "Đó chính là trưởng phu của ta."

Ngô Hữu Tài ngơ ngác ngậm lấy một miếng bánh bao hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sừng sốt một đóa kiêu hoa thể nhưng cảm trên bãi phân trâu, mà phân trâu đó thợ rèn lùn Phùng Thực – người được Tiêu Chấn xem như huynh đệ ruột. Một mình Phùng Thực không đủ gây sợ, nhưng có Tiêu Chấn ở đây, hẳn muốn quyến rũ tiểu tức phụ thì phải chuẩn bị bị Tiêu Chấn bắt gian cắt đứt chân bất cứ lúc nào.

Huống chi, có Tiêu Chấn làm núi dựa, sao tiểu tức phụ có thể theo hẳn?

Ý thức được hẳn tuyệt đối không thể thuận lợi trôi chảy lấy được tiểu tức phụ, cuối cùng Ngô Hữu Tài cũng tỉnh táo lại, nhìn lại Tô Cẩm đơn giản chính là kẻ địch.

"Được lắm, dùng Tiêu đại nhân dè ta đúng không?" Ném bánh bao mới vừa ăn một nửa đi, Ngô Hữu Tài hung tợn nhìn Tô Cẩm chăm chăm: "Xú nữ nhân, ngươi chờ đó cho ta, chuyện này chúng ta chưa xong đâu!"

Tô Cẩm giả bộ hồ đồ, chỉ có điều không đợi nàng mở miệng, Ngô Hữu Tài đã rời đi với khí thế hung hăng.

Nhìn bóng lưng nam nhân lộ ra sát khí, Tô Cẩm không khỏi bất an, nàng đã từng đối phó với rất nhiều kẻ vô loại nhưng đây là lần đầu tiên tranh giành địa bàn với người ta, ánh mắt của Ngô Hữu Tài y hệt hung thần ác sát y hệt lại càng chưa từng thấy trước đây.

"Hắn đã nói gì với nàng?" Phùng Thực nhảy xuống ngựa xông lại hỏi, lo lắng nàng dâu bị người ta ức hiếp.

Tô Cẩm kể lại chi tiết.

Phùng Thực giận dữ, muốn đuổi theo Ngô Hữu Tài đã ức hiếp nàng dâu.

Tiêu Chấn ngăn Phùng Thực lại, nhìn hắn nói: "Không đấu khẩu với người ta."

"Ta không giáo huấn hắn, lần sau hắn sẽ còn đến bắt nạt Cẩm nương nữa!" Phùng Thực tức giận nói.

Tiêu Chấn chuyển sang Tô Cẩm

Tô Cẩm áy náy thỉnh tội: "Đại nhân, lúc trước tiểu nữ thật sự không biết nơi này là gian hàng của Ngô gia, có phải đã rước lấy phiền phức cho ngài rồi không?"

Tiêu Chấn tin nàng, liếc mắt nhìn mấy chỉ gian hàng đang tò mò quan sát bên này, hắn cất giọng: "Nói về thứ tự trước sau, tuy hôm nay là người đến trước, nhưng mấy năm qua Ngô gia đều bày quầy ở đây, thật sự là chỗ bọn họ chiếm trước. Ta thấy giữa gian hàng bên kia còn có thể nói tiếp nữa, không bằng đệ muội đi thương lượng xem có thể san ra một chỗ bày quầy cho đệ muội hay không."

Biện pháp này vừa bảo đảm Tô Cẩm có thể làm ăn, về sau cũng không cần thức dậy vào lúc sớm tinh mơ, vừa tránh khỏi xảy ra tranh chấp với Ngô gia.

Tô Cẩm vô cùng bội phục vội mang A Quý đi thương lượng với mấy chủ gian hàng.

Mấy chỉ gian hàng khác đều rất nhiệt tình, có lẽ cũng nể mặt Tiêu Chấn nên nhanh chóng dành ra một chỗ đất trống.

Tô Cẩm lập tức dời qua, hơn nữa còn tặng cho mỗi chủ gian hàng hai cái bánh bao nhân thịt nóng hổi.

Chuyện đã được giải quyết, Tiêu Chấn dẫn Phùng Thực ra khỏi cửa thành, tiến về phía trại lính.

Người làm Ngô gia vẫn luôn ẩn núp để quan sát, thấy vậy vội chạy về báo tin cho Ngô Hữu Tài.

Chỗ bán đã được trở lại nhưng Ngô Hữu Tài vẫn còn ghen một bụng tức giận, dù sao sáng nay tất cả mặt mũi của hắn đều đã bị mất sạch. Chỉ có điều Tiêu Chấn chủ động nhượng bộ, hắn cũng không có lý tiếp tục đến chỗ Lý đại nhân.

Ngày hôm sau, Ngô Hữu Tài dậy thật sớm đi bày quầy, nhìn Tô Cẩm mấy lần.

Tô Cẩm không nhìn hắn, vừa buôn bán vừa tính sổ với A Quý: "Tổng cộng làm ba trăm cái bánh bao nhân rau, hôm qua bán chín mươi ba cái, nên phải còn dư lại hai trăm lẻ bảy cái mới đúng, sao sáng nay lại thừa ra sáu cái?"

Sáng sớm đến giờ nàng vẫn luôn nói thăm số lượng bánh bao không đúng, A Quý tin chắc bà chủ nhớ lộn.

Tô Cẩm càng không ngừng nhớ lại hôm qua, nghĩ mãi đến đầu cũng lớn hơn vẫn không tin mình tính sai, nhưng lại không có cách nào giải thích số dư của bánh bao.

"Đừng tính nữa." A Quý đột nhiên đến gần, ý bảo Tô Cẩm nhìn qua phía bên Ngô gia.

Tô Cẩm lộ đầu, chỉ thấy trước sạp bánh bao của Ngô gia buôn bán vắng tanh, Ngô Hữu Tài đánh người làm há giận!

Tô Cẩm nhìn hai mắt cứ tiếp tục làm ăn, nàng không giành địa bàn với Ngô gia, nhưng buôn bán tốt hay xấu là phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Nàng không thẹn với lương tâm nhưng buôn bán càng ngày càng kém Ngô Hữu Tài lại hận nàng.

Cuối tháng mười, sáng sớm hôm đó A Quý đánh xe đi bày quầy trước, bầu trời đen như mực, hai người bị mặt đột nhiên chui lên từ phía sau, nắm vạt áo A Quý kéo xuống mặt đất, sau đó là một trận tay đấm chân đá. A Quý mới mười sáu tuổi, thiếu niên gầy yếu không phải là đối thủ của hán tử Bắc Địa, co ro không thể chống đỡ được, chỉ có thể ôm lấy đầu bảo vệ mạch sống.

Đánh cho A Quý chỉ còn nửa cái mạng, hai người bị mặt lại hất lỏng hấp trên xe lừa xuống, bánh bao trắng như tuyết lăn ra đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Lúc A Quý bị đánh thì lão Hán ở gần đó nghe được động tĩnh, mặc thêm quần áo chạy ra ngoài thì mấy tên ác nhân đã bỏ chạy, trên đường chỉ còn lại một chiếc xe lừa, trên xe có một bóng người đang co ro.

Lão Hán vội vàng chạy tới kiểm tra, thấy lão Hán chạy tới, A Quý chỉ kịp nói “Tiêu đại nhân” rồi ngất đi.

Bình thường lão Hán vẫn thường tán gẫu với người khác, có nghe nói qua trong nhà Thiên Hộ Tiêu đại nhân ở Nam Thành mới đến một vị tiểu nương tử bán bánh bao, nhìn bánh bao rơi vãi đầy trên mặt đất, trong lòng lão Hán hiểu rõ rồi nặng nề thở dài, sau đó bảo thê từ nhà mình nhanh chóng nhặt hết bánh bao lên, hần cố gắng đưa A Quý lên xe lừa, cuối cùng hai phu thê cùng nhau đánh xe lừa đến Thiên Hộ phủ.

Tô Cẩm vừa tiễn A Quý đi, mới vừa vào phòng nằm xuống không lâu thì nghe bên ngoài thị vệ nói A Quý bị người khác đánh, hai phu thê vọt nhảy lên, động tác của Tô Cẩm nhanh hơn, trong khi Phùng Thực vẫn còn đang buộc đai lưng thì nàng đã vội vàng xông ra ngoài không kịp sửa sang lại tóc tai.

Tiêu Chấn đẩy cửa ra, mượn đèn trong tay thị vệ, vừa nhìn thấy quần áo Tô Cẩm xóc xếch chạy ra sương phòng phía Đông thì cũng vừa cột nút áo vừa cùng chạy nhanh ra ngoài.

Một phụ nhân lại có hành động như vậy đương nhiên là không thành thể thống gì, nhưng A Quý gặp chuyện không may, nàng lo lắng nóng nảy cũng là chuyện thường tình không thể trách được.

Sau đó Phùng Thực vọt ra, Tiêu Chấn và hần là đồng đạo, hai nam nhân vừa ra tới tiền viện bất ngờ nghe thét thê lương “A Quý”, và sau đó tiếng khóc rống của nữ nhân.

A Quý là cô nhi, cha mẹ Tô Cẩm mất sớm, những người thân khác coi nàng như nha hoàn dễ sai bảo, vì vậy tình cảnh của nàng không khác gì những cô nhi khác. Khi Tô Cẩm 10 tuổi gặp A Quý mới 7 tuổi, khi đó A Quý bán thiêu như một đứa ăn xin đứng trước cửa hàng bánh bao, dùng đôi mắt to tròn hắc bạch phản minh tuyệt vọng nhìn nàng khiến nàng động lòng.

Từ đó, Tô Cẩm thường len lén đưa bánh bao cho A Quý ăn, A Quý muốn báo đáp nàng, có khi hái một bông hoa đại xinh đẹp tặng cho Tô Cẩm, khi thì vụng trộm gây chuyện phá hoại đại bá phụ đại bá mẫu của Tô Cẩm khi họ khi dễ nàng, vì Tô Cẩm hà tiện. Qua nhiều năm như thế, Tô Cẩm và A Quý còn thân thiết hơn cả chị em ruột, luôn luôn chiều ứng giúp đỡ lẫn nhau.

Giờ phút này thấy A Quý nằm im lặng bất động trên xe lừa, sống chết không rõ, làm sao Tô Cẩm có thể không sợ hãi được?

“A Quý, A Quý... tỉnh lại đi...” Một tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của A Quý, một tay nhẹ nhàng lau nhẹ máu trên khuôn mặt A Quý, nước mắt Tô Cẩm ràn rụa vừa khóc vừa gọi tên A Quý.

Phùng Thực không biết làm sao, từ lúc thành thân đến giờ, đây là lần thứ hai hần thấy nàng khóc đến thê thảm như vậy, lần trước đó là khi A Triệt 2 tuổi bị nhiễm bệnh, tất cả lang trung đều nói A Triệt không thể cứu được, Cẩm nương ôm nhi tử khóc một ngày một đêm không chịu buông tay, sau đó liên tục gào khóc “A Triệt đừng bỏ lại nương”, gào khóc đến nỗi không thể phát ra tiếng mới đoạt mạng A Triệt từ tay Diêm Vương trở về.

“Cẩm nương đừng khóc, trước tiên đỡ A Quý vào nhà đã.” Phùng Thực cố gắng kéo nàng ra ôm lấy A Quý trở về phòng.

Tô Cẩm và Lưu thẩm vội vàng đi theo, Xuân Đào phụ trách chăm sóc A Triệt.

Tiêu Chấn phái người đi mời lang trung đến, sau đó cũng đi theo vào nhà nhìn tình trạng của A Quý.

Phùng Thực đặt A Quý lên giường gần lò sưởi, A Quý vẫn hôn mê bất tỉnh, khắp mặt mũi cơ thể đều bầm tím xanh, máu hòa lẫn với đất bám đầy, thật may là người vẫn còn hơi thở dù mong manh. Tô Cẩm quỳ gối một bên cõng giầy A Quý ra, vừa khóc vừa cẩn thận dùng khăn ướt lau cho A Quý, Phùng Thực lặng lẽ thoát quần áo của A Quý, Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn thấy trên trên bụng A Quý có vết máu ứ đọng, nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Phùng Thực tức giận siết chặt nắm đấm nói: “Nhất định là Ngô Hữu Tài làm, ta đi tìm hần tính sổ!”

“A Quý hôn mê, chứng cứ không có, người đi đánh hần, Ngô gia sẽ tố cáo đến quan phủ, thua thiệt vẫn là người thôi.” Tiêu Chấn vẻ mặt nghiêm túc ngăn lại.

Phùng Thực ngẩng đầu kêu to không kiềm được tức giận: “Vậy thì cứ để như thế sao?”

Tô Cẩm dừng động tác lại, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn phát hiện ánh mắt của nàng nhưng khi nhìn lại thì chỉ thấy tiểu phụ nhân kia cúi thấp đầu xuống, vẻ mặt chuyên chú tỉ mỉ chăm sóc vết thương cho A Quý, giống như không nghe thấy hần và Phùng Thực đối thoại.

“Ta đã phái người đi thăm dò tìm hiểu, chỉ cần có người nhận ra hung thủ hoặc đứng ra làm chứng hung thủ đánh người bỏ chạy là người Ngô gia thì các người đến nha môn tố cáo là được.” Tiêu Chấn nhìn A Quý đang hôn mê nói.

Đối với chuyện này, thật sự Phùng Thực không có ôm bất cứ hi vọng nào: “Trời tối như vậy, làm sao có thể có người nhìn thấy chứ?”

Tiêu Chấn cau mày nhìn hần hỏi: “Vậy người đi đến Ngô gia thì có thể làm được chuyện gì? Mãng hần cũng vô dụng, nếu đánh hần, hần sẽ đi kiện, cuối cùng cũng chỉ khiến cho nương A Triệt thêm lo lắng thôi.”

Phùng Thực còn đang muốn giải thích thì đột nhiên Tô Cẩm xen vào: “Phùng Thực, nghe đại nhân đi, không cần kích động.”

Phùng Thực chăm chú nhìn nàng, mặc dù đồng ý với nàng nhưng trong bụng lại tức sôi gan, nhưng cũng chỉ có thể ngồi chồm hổm trên đất nghiêng răng tức giận.

Lang trung vội vàng đi đến, kiểm tra khắp thân thể A Quý từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới thì phát hiện trừ bị thương ngoài da thì A Quý còn bị gãy xương tay trái, muốn lành hẳn thì cũng phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ba tháng, về phần đầu có bị thương nghiêm trọng không thì còn phải đợi A Quý tỉnh lại mới biết chính xác.

Phùng Thực nghe xong thì đỏ cả mắt.

Tô Cẩm đau lòng vô cùng, cho đến khi nghe Tiêu Chấn phân phó Lưu thúc theo lang trung đi lấy thuốc, Tô Cẩm mới bắt buộc mình trấn định lại, chạy đuổi theo gọi Lưu thúc và lang trung chờ nàng, nàng chạy về sương phòng phía Đông lấy ra một lượng bạc giao cho lang trung, một mực nói lang trung dùng được tốt nhất, không đủ tiền thì nàng sẽ đưa thêm.

Lang trung gật đầu đồng ý rồi đi.

Tô Cẩm thất thần đứng trong sân tối đen như mực, tất cả trong đầu đều nghĩ đến sắc mặt dữ tợn của Ngô Hữu Tài uy hiếp nàng hôm đó.

Đứng hồi lâu, Tô Cẩm lau nước mắt, xách đèn lồng đi kiểm tra xe bánh bao.

Lúc tờ mờ sáng, trên mặt đất cứng, nhặt lại hết tất cả mấy cái bánh bao rơi xuống đất, bánh bao không chỉ dính đất bẩn mà còn bị nát bét.

“Lưu thăm, vẫn còn có thể ăn được, sáng mai, thăm rảnh rồi thì nhặt lựa ra, chính chúng ta ăn.” Tô Cẩm dặn dò Lưu thăm.

Buôn bán nhỏ phải thức khuya dậy sớm đã vất vả vô cùng, thấy nhiều bánh bao bị hỏng như vậy, Lưu thăm đau lòng muốn chết.

Tô Cẩm không có thời gian đau lòng, ôm lấy lồng bánh trống không đi về phía hậu viện, một lát sau lại ôm một lồng bánh bao đi ra ngoài, bên trong tất cả đều là những cái bánh bao ngon nhất.

“Cẩm nương, nàng còn muốn đi bày quầy sao?” Phùng Thực và Tiêu Chấn trước sau đi ra thấy vậy, Phùng Thực giật mình hỏi.

Tô Cẩm gật đầu, gọi trương phu tới giúp khuân bánh bao, vừa đi trên con đường nhỏ vừa nói: “Ta đi bán bánh bao, chàng xin đại nhân cho nghỉ rồi tự mình đi hỏi thăm xem thử có ai bắt gặp hung thủ đánh A Quý không? Nhớ, nếu có người hỏi thương thế của A Quý, chàng nói A Quý chỉ bị chút thương ngoài da thôi, sáng mai là có thể tiếp tục bày sạp bán, đề càng nhiều người biết càng tốt.”

Phùng Thực không hiểu: “A Quý...”

Tô Cẩm cười cười, mắt nhìn về hướng Ngô gia, giọng nói ác độc: “Chàng chỉ cần làm theo lời ta nói, sau đó ta để cho chàng xem một màn kịch vui.”

Phùng Thực nhất mực tin tưởng nàng dâu của mình, tự mình đưa nàng đến trước cửa thành rồi trở lại xin Tiêu Chấn cho nghỉ.

Tiêu Chấn sinh lòng nghi ngờ nhưng không đoán được trong hồ lô Tô Cẩm bán thuốc gì, nên cũng chỉ ứng với Tô Cẩm, phái Lưu thúc đi nhắc nhở lang trung xem bệnh đừng lơ miệng nói ra.

Thoải mái ngủ một giấc thật ngon, ăn điểm tâm xong, Ngô Hữu Tài cố ý thay một bộ áo lông. Cái áo lông này có chút cũ, đây là chiếc áo khi đệ đệ hắn còn làm việc bên cạnh Lý đại nhân đã tốt bụng tìm cho hắn, mặc dù vậy ở trong mắt dân chúng bình thường, vẫn là một thứ đồ sang quý, cho nên chỉ có khi đi ra ngoài làm khách thì Ngô Hữu Tài mới có thể mặc nó đi rêu rao một phen.

Ăn mặc đàng hoàng, Ngô Hữu Tài thần thanh khí爽 nghênh ngang đi ra đường, đến gần cửa thành, hắn há hê nhìn về chỗ Tô Cẩm đang bày sạp hàng, lại thấy một tiểu tử phụ xinh đẹp đang cười khanh khách đứng ở đó, trước sạp vây quanh mấy lớp người cướp mua bánh bao, còn cửa hàng của Ngô gia thì vẫn là bộ dáng nửa chết nửa sống vắng lặng như trước.

Mong đợi thất bại, tâm tình đang tốt của Ngô Hữu Tài không cánh mà bay, hung hăng trợn mắt nhìn Tô Cẩm, hắn bước nhanh tới trước cửa hàng, níu lấy lỗ tai người làm nhỏ giọng chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lỗ tai người làm Ngô gia sắp bị hắn捏o đứt, ngoe đầu cầu xin tha thứ: “Gia, ngài chỉ bảo ta dọn dẹp A Quý, quả thật A Quý đã bị thương, ai ngờ đến nàng dâu mới của Phùng Thực lại tự mình cũng có thể bày quầy bán chứ?” Hắn cũng cần một người giúp một tay đấy!

Ngô Hữu Tài vừa nghe vậy thì quay đầu lại nhìn sang, quả nhiên không nhìn thấy A Quý, hắn chăm chú quan sát Tô Cẩm vừa nhặt bánh bán cho khách vừa thu tiền, loay hoay không hết việc. Mặc dù đây không phải là chuyện Ngô Hữu Tài mong muốn nhất nhưng có thể làm cho Tô Cẩm ngọt ngào, cũng đủ làm cho hắn sáng khoái một chút.

Hắn cười híp mắt đi lại chỗ Tô Cẩm, cố ý nhìn quanh kì quái hỏi: “Ah, sao hôm nay tiểu nương từ lại tự mình bán bánh bao? A Quý đâu rồi?”

Tô Cẩm đã đợi hắn từ sáng sớm rồi, hiện tại thấy cuối cùng Ngô Hữu Tài cũng đã tới, Tô Cẩm cười lạnh, để hai cái bánh bao đang chuẩn bị nhặt lên bán cho khách, lúc này cũng không cần buôn bán nữa rồi, phất tay áo chỉ thẳng tay vào mặt Ngô Hữu Tài đứng trước quầy mắng to: “Vì sao A Quý không tới à? Nếu Ngô đại gia đã hỏi vậy thì ta nói với ngươi một tiếng, sáng sớm hôm nay A Quý vừa tới để bày quầy, nửa đường không biết bị cái khốn khiếp

buôn bán thua lỗ nào sai người đánh một trận, cố ý muốn phá hư chuyện buôn bán của lão nương! Nhưng vương bát con bê kia không có bản lĩnh, dưới tay hắn đều là những tiểu vương bát hèn nhát, yếu đuối, lúc đánh người cũng không có chút hơi sức nào, ha ha ha, A Quý nhà chúng ta chỉ bị một chút trầy da, nghỉ ngơi một ngày thì sáng mai cũng có thể giúp đỡ ta rồi! Không đối gạt Ngô đại gia, ta hiện tại rất mong chờ đến sáng mai để tên khốn kiếp kia nhìn thấy A Quý khỏe mạnh như rồng như hổ còn không tức đến xanh ruột? Lão nương thật sự muốn thấy cái mặt trắng xanh kia sẽ như thế nào! Đúng rồi, sáng mai nhất định Ngô đại gia phải tới để xem đây, chúng ta cùng nhau nhìn vương bát con bê!”

Ngoài đường cái, người đến người đi càng lúc càng nhiều hơn, tiếng trống chửi của nữ nhân rất thô bỉ nhưng họ lại thích nghe vì giọng của nàng hay như hát.

Dân chúng xem trò vui đều cười cười hiểu ý đây là Tô Cẩm đang chỉ cây dâu mắng cây hòe Ngô Hữu Tài, mặt hắn rất nhanh biến thành màu xanh lá! Nhưng mặc dù mọi người và chính hắn đều biết Tô Cẩm đây là đang mắng chính hắn song Ngô Hữu Tài lại không thể làm gì được, chỉ có thể cứng ngắc đứng đó gượng cười, đợi đến khi Tô Cẩm nằng xong tiếp tục bán bánh bao, Ngô Hữu Tài mới nhếch nhác chạy đi.

Bị xấu mặt như vậy, Ngô Hữu Tài cực hận Tô Cẩm, càng hận hơn là không trả thì được lại còn bị đánh thẳng vào mặt. Lúc này, không cần người làm hỏi thăm, hắn đích thân tìm đến huynh đệ Lai gia, hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Hai huynh đệ Lai gia nhìn nhau khó hiểu, nói với hắn là nhất định đã đánh A Quý bị thương rất nặng, không thể nào sáng mai là có thể khỏe lại được.

Ngô Hữu Tài vẫn không tin, phái người đi nghe ngóng, hỏi thăm một vòng, đổi lại là nghe nói khác hẳn, quả thật A Quý không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da.

Mặt Ngô Hữu Tài âm trầm hỏi lại hai huynh đệ Lai gia: “Chẳng lẽ hai vị chê ta cho tiền công ít nên không làm đến nói đến chốn à?”

Hai người bùm quỳ xuống, vội vàng nói không phải.

Ngô Hữu Tài nắm chặt nắm đấm hừ lạnh: “A Quý chỉ bị thương ngoài da, khiến cho con điểm ranh kia cười rất hả hê a, hai người các ngươi nghe đây, sáng mai, A Quý thật sự đến bày hàng, các ngươi đánh hắn đến chết cho ta, để ta xem con điểm ranh kia còn cười nổi nữa không!”

Hai người kia gật đầu, bảo đảm hoàn thành công việc.

Đến buổi trưa, bán hết bánh bao, Tô Cẩm vội vàng ngồi lên xe lừa trở về Thiên Hộ phủ.

A Quý đã tỉnh lại, thấy Tô Cẩm, hắn vội vã bồi tội với nàng vì đã làm hỏng mất một xe bánh bao.

Tô Cẩm lơ đãng hỏi thăm thương thế của hắn rồi nàng nhẹ giọng nói: “Chờ, sáng mai ta sẽ báo thù cho ngươi.”

A Quý mở to đôi mắt sung húp khó có thể tin nhìn bà chủ của mình.

Tô Cẩm không có giải thích gì, hỏi thăm A Quý một lát rồi nàng trở về đồ dành nhi tử, sáng nay khẳng định đã hù sợ nhi tử rồi.

“Nương, chờ con trưởng thành, ai dám khi dễ chúng ta, con liền giết chết người đó.” A Triệt không cần mẫu thân dỗ dành, ngược lại còn an ủi mẫu thân.

Nhìn nhi tử cau mày, trong con mắt đào hoa như sóng nước chẳng xao kia tự nhiên toát lên mấy phần ác độc, Tô Cẩm sợ hết hồn. Nàng cũng không muốn dưỡng một nhi tử thanh tú xinh đẹp đáng yêu có tính khí động một chút là kêu đánh kêu giết.

Ôm nhi tử lên hôn một cái, Tô Cẩm nghiêm túc nói: “A Triệt, giết người làm phạm pháp, sẽ bị bắt vào đại lao, chúng ta không thể bởi vì người xấu mà cũng khiến cho mình thành người xấu được, hơn nữa, trả thù kẻ thù không nhất định phải giết hắn, tốt nhất con hãy xem nương khiến cho kẻ thù phải trả giá.”

A Triệt nghe mẫu thân nói có cái hiểu, có cái không.

Tô Cẩm bận rộn cho tới trưa, mệt mỏi ôm nhi tử nằm xuống ngủ, cơ thể 5 tuổi của con trai nóng như một lò lửa nhỏ.

Gần tối, Phùng Thực, Tiêu Chấn trở về, Tô Cẩm đóng cửa lại nói khẽ với hai người kế hoạch báo thù của nàng.

Phùng Thực phục sát đất.

Tiêu Chấn nhìn Tô Cẩm thật sâu.

Tô Cẩm thấp thỏm hỏi hắn: “Đại nhân, ngài có đồng ý không?”

Tiêu Chấn gật đầu.

Tô Cẩm thở phào nhẹ nhõm bổ sung thêm: “Đại nhân, ta chỉ thông báo với ngài một tiếng, còn chuyện sáng mai, ngài không cần ra mặt.”

Tiêu Chấn lộ vẻ mặt nghi ngờ.

Tô Cẩm cúi đầu nhỏ giọng giải thích: “Nếu ngài ra mặt giúp chúng ta, có thể khiến cho vị Lý đại nhân kia suy nghĩ nhiều.”

Tiêu Chấn chế cười nói: “Ta mà sợ hấn sao?”

Tô Cẩm ngạc nhiên nhìn trượng phu đứng bên cạnh Tiêu Chấn cười vui vẻ, chợt hiểu, vì sao hai nam nhân này lại hiểu ý khí tướng đầu, nàng thật ngốc a!

Cứ tưởng mình là người thông minh, Tô Cẩm còn xem thường Tiêu Chấn, lo lắng gây phiền toái cho hấn.

Bình minh hôm sau, trời vẫn còn tối đến nỗi không nhìn thấy được năm ngón tay, Tô Cẩm tung chăn ngồi dậy, mặc quần áo, đội mũ ấm vội vàng đánh xe lửa ra cửa. Móng lửa giống như móng ngựa gỗ lộc cộc cộc cộc trên đường, đi qua nơi A Quý bị đánh hôm qua, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện hai bóng người, chạy thẳng đến xe lửa của Tô Cẩm, chỉ là không đợi cho hai tráng hấn kia đụng vào Tô Cẩm, bất ngờ trên xe lửa vọt ra một bóng người, trên tay cầm theo một thanh búa sắt, kèm theo tiếng gầm lớn nhảy xuống xe. Trên đường cái yên tĩnh vang lên hai tiếng “Thùng thùng”, dùng búa đập trúng hai người, trong chớp mắt quật ngã hai người bịt mặt!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Editor: Lovenoo1510

Nam nhân cầm búa sắt trong tay quật ngã người Ngô gia, hiển nhiên là Phùng Thực.

Tô Cẩm đoán chắc Ngô Hữu Tài lòng dạ hẹp hòi, tính tình hung ác cấu giận, giữa ban ngày đã cố ý khinh miệt thương thế của A Quý để kích thích đối phương, dụ dỗ Ngô Hữu Tài thật tốt để hấn xuất hiện hành hung lần nữa. Sáng nay trước khi xuất phát, Tô Cẩm đề trượng phu, A Quý núp ở trên xe lửa, mượn sắc trời che giấu thân mình. Tô Cẩm biết bản lĩnh trượng phu mình, chỉ cần búa sắt trong tay, thì mười mấy nam nhân khoẻ mạnh đều không phải là đối thủ, hai vợ chồng có lòng tin mười phần cứ như vậy lên đường.

Ghi nhớ dặn dò của tức phụ, Phùng Thực chỉ dùng ba phần sức lực, sau khi hai người đó bị đánh vào mu bàn tay làm bị thương, sẽ nằm trên mặt đất khó có thể hành động, nhưng người thì vẫn còn sống.

Chế ngự được hai người, Phùng Thực lập tức ôm A Quý đến trên đất. Mặc trên người A Quý chính là bộ quần áo bị đánh hôm qua, mặt bị sưng tím tím xanh xanh vẫn còn, Tô Cẩm lau điểm chút máu, nhìn rất thâm thâm. Chuẩn bị xong, Phùng Thực ấn chặt tay bị đâm của hai người, Tô Cẩm hít vào, sau đó đứng lên hét lớn lạnh lùng: “Cứu mạng, có người đánh người a!”

Giọng nói này, so với gà trống gáy còn vang dội hơn, không bao lâu, láng giềng lân cận rồi rít xách đèn chạy ra.

Tô Cẩm đã quỳ gối bên cạnh A Quý, ôm đầu A Quý khóc rống: “Mọi người xung quanh, Ngô Hữu Tài khinh người quá đáng, bởi vì cửa hàng bánh bao của ta buôn bán tốt hơn so với hấn, hôm qua hấn đã đánh người làm nhà ta, chúng ta đau khổ vì không có chứng cứ, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng, không ngờ ngày hôm nay hấn lại phái người tới đánh! Mọi người xem người làm nhà ta, cũng bị đánh thành cái dạng gì a, nếu không phải trượng phu ta không yên lòng đi theo, thì sợ rằng chủ tớ chúng ta đều bị bọn họ đánh chết rồi!”

Nói xong, Tô Cẩm cúi đầu, khóc ô ô.

Phùng Thực đứng bên cạnh mỗi tay cầm tay một tên, có láng giềng bên cạnh giờ đèn lên chiếu, nhận ra hai người này quả nhiên là hai tên côn đồ của Ngô gia.

Thật ra thì dân chúng Chương thành, bị Ngô gia khi dễ không ít, chẳng qua mọi người kiêng kỵ Ngô gia có quan hệ với Lý Thiên Hộ, đành nhịn, hiện tại vợ chồng Phùng Thực bên cạnh người Tiêu đại nhân mà Ngô Hữu Tài cũng dám khi dễ, lửa giận trong lòng bách tính liền bốc cháy lần nữa, tranh nhau khích lệ vợ chồng Phùng Thực đi cáo quan, thuận tiện thay bọn họ trừ con giận này!

Tô Cẩm muốn chính là câu này, khóc lóc kể lể xong, nàng đánh xe lửa lôi kéo khổ chủ A Quý đi, Phùng Thực áp giải hai tên tay chân của Ngô gia đi, hai vợ chồng sóng bước đi về phía nha huyện, đi theo đằng sau còn có một dãy dân chúng.

Tri huyện Chương thành họ Tề, là một người năm phần tốt năm phần xấu. Nói hấn tốt, là bởi vì Tề tri huyện thâm án công bằng, nếu như hai người bách tính bình dân đến tố cáo, chắc chắn Tề tri huyện sẽ vì người tốt mà làm chủ. Nói hấn xấu, là tại vì Tề tri huyện vô cùng sợ phiền phức, nếu như kẻ xấu ở trong quan trường có quan hệ, Tề tri huyện sẽ thiên vị đối phương, hồ đồ kết án.

Trước huyện nha hò hét ầm ĩ, hậu trách, Tề tri phủ từ trong mộng tỉnh giấc, nghe nói có người muốn kiện cáo người quen cũ là Ngô Hữu Tài, Tề tri huyện ngáp một cái, thuận miệng nói: “Bảo bọn hấn về trước đi, đợi trời sáng nha môn mở cửa rồi trở lại.”

Gã sai vật ở bên ngoài nhắc nhở: “Đại nhân, người tố cáo là Phùng Thực bên cạnh Nam Thành Thiên Hộ Tiêu đại nhân, còn có vợ của hấn nữa.”

Tề tri huyện ngăn ra, phu nhân tri huyện cùng chắn cổng tỉnh, kinh ngạc nhìn hấn.

Tề tri huyện nhú nhú mày, còn nói: “Ai cũng vậy, trời sáng rồi trở lại.”

Gã sai vật linh mệnh đi.

Tô Cẩm không chịu đi, đắp chăn thật dày che kín cho A Quý, nàng dứt khoát đem quán bánh bao đặt ở cửa nha môn, vừa nôi lửa hấp bánh vừa hướng về phía bách tính nói: “Làm phiền các vị không ngại cực khổ tới làm chứng cho ta, sáng nay ta cũng không buôn bán nữa, một lát nữa bánh bao ra nôi, tất cả mọi người đều có phần!”

Có bánh bao ăn, bách tính cũng rất cao hứng, vốn muốn về nhà, vào lúc này cũng kiên trì lưu lại, giúp hai vợ chồng trợ uy.

Nhiều người náo nhiệt, ăn bánh bao tâm sự một chút chuyện ác của Ngô Hữu Tài, khi trời từ từ sáng, nha môn mở cửa thì trước huyện nha đã đầy áp người.

Tề tri huyện thẳng đường.

Bách tính ở bên ngoài nhìn, Phùng Thực ôm A Quý sưng mặt sưng mũi, cùng Tô Cẩm đi vào, hai tên bị đánh tay do sai dịch đưa vào.

Nhiều người nhìn trừng trừng, Tề tri huyện chỉ đành phải làm việc theo quy củ, hỏi vợ chồng Phùng Thực kiện cáo chuyện gì.

Phùng Thực đang hoảng ngấm miệng, bàn tay nhỏ bé của Tô Cẩm chỉ hai người bị đánh tay, khóc lóc kể lể việc trải qua.

Tề tri huyện hỏi hai người bị đánh tay: “Tô thị kiện hai người chịu sự chỉ điểm của Ngô Hữu Tài hành hung hại người, có thật hay không?”

Ánh mắt mọi người đều rơi vào hai người bị đánh tay.

Hai người bị đánh tay cũng thẫn, đầu tiên là ăn một bữa của Phùng Thực thiếu chút nữa học máu, bị Phùng Thực áp tải tới đây như đuổi heo, ở trong một ngày tối lạnh quỳ hơn một canh giờ, người làm bằng sắt cũng không gánh được, càng không cần phải nói tới hai cổ thể xác phàm tục này. Một người trong đó bị đông lạnh bối rối, hỏi cái gì đáp cái đó, há miệng run rẩy gập đầu, một người khác còn có chút lý trí, hàm răng run lấy bấy lắc đầu kêu oan.

Tô Cẩm tức giận nói: “Người đánh người làm A Quý của ta, mọi người đều rõ ràng, người còn dám chống chế?”

“Yên lặng!” Tề tri huyện nặng nề gõ xuống kinh đường mộc.

Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

Tề tri huyện nhìn hai người bị đánh tay đông lạnh đến ngu ngốc, phất người bùng tới hai chén nước nóng.

Tô Cẩm cắn môi.

Quả nhiên, hai người bị đánh tay uống xong nước nóng từ từ tỉnh lên, ngại vì bị bắt ở hiện trường nên thừa nhận tội đánh người, lại giả hoạt nói bọn họ là tự thấy A Quý không vừa mắt mới ra tay, không liên quan tới Ngô Hữu Tài. Hai người mới nói xong, Ngô Hữu Tài đến, làm bộ khiển trách hai người một trận, cũng rộng rãi bày tỏ hân thân là chủ tử, tiết chế kẻ dưới không nghiêm, nguyện ý thay hai người bồi thường tiền thuốc cho A Quý.

Tô Cẩm không phục, yêu cầu Tề tri huyện cẩn thận tra hỏi lại hai người bị đánh tay.

Hai người bị đánh tay khẳng khái là do chính mình tự chủ ý.

Ngô Hữu Tài bắt đầu nói với Tô Cẩm: “Tức phụ Phùng gia, người đều đã nghe, người nói bọn họ cung khai không đúng, chẳng lẽ còn muốn đại nhân dụng hình, vu oan giá họa bức người nói láo?”

Tô Cẩm ngửa đầu, nhìn Tề tri huyện nói: “Đại nhân lần đầu tiên hỏi tội, một người trong đó rõ ràng đã khai là chịu Ngô Hữu Tài chỉ điểm, dân phụ tin tưởng lúc người khác bị lạnh cũng giống như người uống rượu say, đều không tự giác thổ lộ chân ngôn. Vu oan giá họa không thể làm, dân phụ chỉ cầu đại nhân tiếp tục thẩm vấn, không nên dễ dàng định tội, bỏ sót kẻ chủ mưu.”

Nàng nói có lý có căn cứ, mắt Tề tri huyện nhìn Phùng Thực, sai người đem hai người bị đánh tay giam lại, ngày mai tái thẩm.

Dân chúng giải tán, vợ chồng Tô Cẩm mang theo A Quý trở về Thiên Hộ phủ.

Tiêu Chấn vừa nhìn thấy sắc mặt Phùng Thực, liền biết kết quả không hợp tâm nguyện.

Tô Cẩm đi chăm sóc A Quý, Tiêu Chấn đơn độc cùng Phùng Thực nghe tình huống trong nha môn, Phùng Thực tức giận nói: “Tề tri huyện tên cầu quan đó, nếu không phải Cẩm nương căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, khẳng định hắn sẽ thiên vị Ngô Hữu Tài!”

Tiêu Chấn tới Chương thành được nửa năm, cũng coi như quen thuộc tính tình Tề tri huyện, trầm mặc chốc lát, gọi Phùng Thực chuẩn bị ngựa, muốn đi quân doanh.

Phùng Thực làm theo, trước khi đi thông báo với tức phụ một tiếng.

Tô Cẩm không muốn nghĩ nhiều, Tiêu Chấn là Thiên Hộ, đi quân doanh là chuyện rất bình thường.

Vậy mà rời Thiên Hộ phủ không lâu, Tiêu Chấn liền mệnh Phùng Thực đi huyện nha truyền lời, Phùng Thực nghe thấy thì vui vẻ, lập tức giục ngựa đi huyện nha.

Tề tri huyện bên này mới vừa đưa người làm Ngô gia đi, được hai lượng bạc cầm còn chưa hết nóng, biết Phùng Thực đi còn quay lại, trong lòng hân hân rét lạnh, giấu kỹ bạc, sai người đem Phùng Thực mời đến phòng khách, bọn nha hoàn bưng trà rót nước phục vụ.

Phùng Thực không chịu như vậy, nhìn thấy Tề tri huyện, hân hân tiếp quảng lời nói xuống, tiếng như chuông lớn: “Tề đại nhân, Thiên Hộ đại nhân của chúng ta nói, ngài bình sinh hận nhất là quan dân cầu kết lẫn áp dân chúng, vụ án vợ ta cùng Ngô gia, người sáng suốt đều biết rõ chuyện gì xảy ra, nếu như Tề tri huyện không thể công bằng chấp pháp, ngài sẽ viết sớ con đưa tới kinh thành, xin triều đình phái người điều tra kỹ.”

Nói xong, Phùng Thực tròn mắt như cảnh cáo Tề tri huyện, nổi giận đùng đùng rời đi.

Tề tri huyện chết đứng ở trong phòng.

Tri huyện phu nhân mới vừa ở trác thất nghe lén, vào lúc này liền ra ngoài khuyên hân: “Tiêu đại nhân tính tình ngay thẳng người người đều biết, nói được là làm được, lần này nếu chàng thiên vị Ngô gia, hân thật nháo tới kinh thành, cuối cùng chẳng những Ngô gia xui xẻo, mũi cánh chuồn của chàng sợ là cũng không giữ được.”

Tề tri huyện sầm mi khoá chặt, bóp trán nói: “Ta lại không biết tính tình của hân sao? Nhưng Ngô gia cùng Lý đại nhân.....”

“Lý đại nhân có thể so cùng với Tiêu đại nhân sao?” Tri huyện phu nhân cắt lời hân, nhỏ giọng phân tích: “Lý đại nhân xử sự khôn khéo, Ngô Hữu Tài chỉ là tâm phúc dưới tay huynh đệ hân, hôm nay Ngô Hữu Tài gieo gió gặt bão, chàng chính là xử trí hân, Lý đại nhân cũng sẽ hiểu, lui về sau gặp mặt, chàng cúi đầu gặp người lấy lòng một phen, Lý đại nhân quyết sẽ không thật lòng làm khó chàng. Đối với Tiêu đại nhân, chàng đi tặng lễ hân sẽ không nhận, lương tâm chàng mờ mịt che dấu người gian, chắc chắn hân sẽ dây dưa tới cùng, đây mới là phiền toái thực sự.”

Cùng người lui tới, dù cho không sợ phiền phức, thì e rằng cũng có chuyện.

Tề tri huyện nhìn thê tử một cái, rốt cuộc hạ quyết tâm, đêm đó tra hỏi hai người Ngô gia bị đánh tay cả đêm.

Đối phó với loại điều dân này không cần dùng sức mạnh, Tề tri huyện cần gì phải dụng hình, chỉ dựa vào đầu lưỡi là có thể đối phó, ý vị sâu xa nói: “Chân tướng sự tình các ngươi hiểu rõ hơn bất kỳ ai, thương thế của A Quý nghiêm trọng, theo luật pháp bốn triều, Ngô Hữu Tài là chủ mưu, tù ba năm, hai người các ngươi là tòng phạm, đi tù hai năm. Phái, sự khác biệt của hai người không lớn, nhưng, Tiêu đại nhân nói rồi, nếu ta làm việc không công bằng, hân sẽ đem hai người bọn ngươi đưa về Kinh Thành giao cho Cẩm y vệ thẩm vấn, Cẩm y vệ các ngươi biết chứ? Phạm nhân chỉ cần đi vào, không chết cũng phải lột một lớp da, đến lúc đó các ngươi chịu nhiều đau khổ, vẫn sẽ phải thú nhận Ngô Hữu Tài, lại nhiều thêm một tội nguy tạo chứng cứ coi rẻ luật pháp.”

Mặt mũi hai người bị đánh vào tay trắng bạch, Tiêu đại nhân lại muốn đưa bọn họ đến Cẩm Y vệ?

Tề tri huyện nhìn mặt mà nói chuyện, xoay chuyển lời nói: “Dĩ nhiên, sáng mai các ngươi nói thật, Tiêu đại nhân hài lòng, tự nhiên sẽ không truy cứu nữa. Hai năm sau các ngươi ra tù, sợ bị Ngô gia trả thù, có thể rời đi Chương Thành, cũng có thể tìm Tiêu đại nhân nương tựa. Nghe nói Tiêu đại nhân rất thường thức chiến sĩ dũng mãnh, hai người các ngươi đáng người khôi ngô, chỉ cần bỏ tà theo chính, chắc chắn Tiêu đại nhân sẽ chứa chấp, ngày khác lập chiến công trên chiến trường làm rạng rỡ tổ tông, không mạnh bằng nói giáo cho giặc sao?”

Hai người bị đánh tay nhìn chăm chú một cái, đều đã động tâm.

Hôm sau huyện nha thẩm án, trước khi thăng đường, Tề tri huyện sai người chuẩn bị hai lượng bạc Ngô gia đưa đem trả lại cho Ngô Hữu Tài.

Lúc này Ngô Hữu Tài mới cảm thấy không ổn, nhìn thấy hai người bị đánh tay, hân nháy mắt liên tiếp, rất hung dữ.

Nhưng hân có hung dữ hơn nữa, cũng không dọa người bằng uy danh Cẩm y vệ.

Ngay trước mặt dân chúng vây xem, hai người bị đánh tay kể lại đầu đuôi ngọn nguồn quá trình Ngô Hữu Tài sai khiến ra cửa hành hung.

Ngô Hữu Tài kêu to oan uổng.

Tề tri huyện phái nha dịch đi bắt nhân chứng thứ ba là người làm Ngô gia đến, sau khi một trận hèo dưng lại, người làm Ngô gia cũng cung khai toàn bộ.

Tề tri huyện bèn vì danh “Mua hung đã thương người”, phán bỏ tù Ngô Hữu Tài, cưỡng ép lao động ba năm.

Ngô Hữu Tài bị nha dịch giải đi thì Tô Cẩm cười, cuối cùng cũng báo thù được cho A Quý, thay mình thở dài một hơi.

Buổi tối Tô Cẩm xuống bếp, làm một bàn rượu ngon món ăn ngon.

“Đa tạ đại nhân làm chỗ dựa cho chúng ta.” Cả căn phòng được lò lửa sưởi ấm, Tô Cẩm cầm chén lên, cười khanh khách hướng về phía Tiêu Chấn mời rượu.

Từ trước tới giờ Tiêu Chấn chưa từng cùng nữ nhân đối ẩm, nói: “Ngô gia khinh người, ta gặp chuyện bất bình mà thôi, đệ muội không cần phải nói cảm tạ.”

Hắn có bộ mặt phớt tỉnh, Tô Cẩm không ép hắn, tự mình uống của mình.

Một ly rượu này xuống bụng, nụ cười Tô Cẩm dâng lên đỏ bừng, mắt đẹp rực rỡ, càng tăng lên vẻ quyến rũ phong tình.

Phùng Thực thấy vậy thì bụng như phun lửa, Tiêu Chấn mắt nhìn thẳng, nhưng trong lòng nghĩ: tương lai hắn cưới vợ, nhất định sẽ không để nàng uống rượu làm loạn quy củ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Khi Tô Cẩm đang ở nhà chúc mừng thì đình đầu của đám người Ngô gia đã đầy đặc mây đen.

Lão nương, tức phụ và con cái Ngô Hữu Tài muốn chạy tới phủ Thiên Hộ gây sự, toàn gia từ trên xuống dưới chỉ có Ngô nhị gia bình tĩnh lạ thường, trầm mặt xuống, báo cho một nhà già trẻ biết rằng: "Không ai được đi hết, bằng không đừng trách ta dùng gia pháp!"

Ngô lão nương khóc lóc mắng hắn: “Đại ca ngươi bị nhốt trong tù, bảo người đi cầu Lý đại nhân người không đi, bây giờ còn không cho chúng ta đi tìm nữ nhân thối tha kia tính sổ, lương tâm ngươi bị chó tha mất rồi sao? Đó là đại ca ruột thịt của ngươi đó!”

Ngô nhị gia hạ mi mắt xuống, lần hai hạt hạch đào trong lòng bàn tay, đợi lão nương khóc một hồi, hắn nở nụ cười mỉa mai, nghiêng mắt liếc nhìn lão nương: "Nhiều năm như vậy, số lần Tề Tri huyện nê tình Lý đại nhân buông tha cho đại ca còn ít sao? Bây giờ hắn to gan lớn mật, thậm chí không để Tiêu đại nhân vào trong mắt, đừng nói con không còn mặt mũi đi cầu Lý đại nhân, cho dù con đi, Lý đại nhân cũng không thể vì chúng ta mà quang minh chính đại đắc tội Tiêu đại nhân, đắc tội dân chúng toàn thành đâu."

Hắn nhận được sự coi trọng sâu sắc từ Lý đại nhân, hàng xóm dân chúng sợ hắn, mọi việc đều nhường nhà hắn ba phần, nhưng trong mắt Lý đại nhân, hắn chỉ là một con chó dễ sai bảo, lúc cao hứng người ta mới xưng huynh gọi đệ với hắn. Ngô gia xông vào họa lớn, Lý đại nhân chẳng thèm thay hắn hốt phân đâu.

Ngô lão nương không phải không hiểu, bà ta chỉ là không nuốt trôi con tức này, vừa lau nước mắt vừa thút tha thút thít: "Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy sao? Lao dịch ba năm, làm sao đại ca con chịu được?"

Ngô nhị gia nói với vẻ u ám: "Chịu không nổi cũng phải nổi, đúng lúc để hắn được dạy dỗ nhiều hơn, miễn cho hắn cứ mượn cớ oai hùng tiếp tục tự ý làm bậy."

Ngô lão nương nghe xong càng bật khóc to hơn, nằm sấp khóc lóc ngay trên giường.

Ngô nhị gia thấy thế mới bước qua, đỡ lão nương lên và nói: "Người yên tâm, tương lai còn dài, tóm lại sẽ có một ngày con thay đại ca xả con giận này."

...

Sắp sang năm mới, cánh tay trái của A Quý vẫn chưa thể làm được việc nặng, nhưng vết bầm trên mặt hắn đã tan đi, hắn lại biến thành thiếu niên lang mi thanh mục tú.

Thiếu đi vị tướng đắc lực như A Quý, Tô Cẩm bày quầy một mình rất vất vả, lập tức mượn Xuân Đào từ chỗ Tiêu Chấn để hỗ trợ mình, bán bánh bao xong sẽ tính tiền công cho Xuân Đào. Tô Cẩm bán bánh bao trước buổi trưa, sau giữa trưa, nàng ngồi xếp bằng ở đầu giường đặt gần lò sưởi, chuyên tâm may đồ mừng năm mới cho một nhà ba người. A Triệt ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nương, nương xe chỉ luôn kim thì hắn chơi Cửu Liên Hoàn, nương một mối thì hắn hiểu thuận giúp nàng đầm lưng.

Xiêm y của Phùng Thực được may xong trước, khi hắn trở về vào lúc trời sẩm tối, Tô Cẩm cười bảo hắn mặc vào thử xem.

Tô Cẩm nấu cơm ăn rất ngon, thêu thùa may vá cũng giỏi, trường bào được làm từ vải bố màu lam có đường may tinh tế, khéo léo hơn mấy bộ trang phục bán ngoài cửa hàng.

Phùng Thực rạo rực vui thay.

Tô Cẩm vây quanh trượng phu, dạo một vòng, thấy cả người hắn mặc rất vừa, nàng bảo Phùng Thực cởi ra trước, đợi ngày mừng Một hỷ mặc rồi ra

cửa.

Phùng Thực vẫn cứ cười ngây ngô, lúc ăn com khỏe miệng còn vênh lên suốt.

Tiêu Chấn nghi hoặc nhìn vào mắt hắn.

Phùng Thực cạn chén uống rượu với Tiêu Chấn, khi Tiêu Chấn đã bùng bát chèn chén no say, hắn bỗng phát hiện đối phương vẫn còn mặc áo cũ năm trước, có đôi chỗ được vá lại. Phùng Thực lập tức không cười nổi, buổi tối chui vào ổ chăn, hắn ôm tức phụ và thương lượng: "Nàng làm một chiếc áo choàng cho đại nhân nha? Nếu không cả nhà chúng ta mặc đồ mới, tội nghiệp đại nhân lắm."

Tô Cẩm véo hắn: "Có phải chàng ngốc hay không vậy? Thiếp chỉ là phụ nhân, không thân không quen hắn, nào có đạo lý may xiêm y cho hắn chứ? Người không biết còn cho rằng thiếp quyến rũ hắn đấy!"

Từ tận đáy lòng, nàng cảm kích Tiêu Chấn thu nhận và giúp đỡ nhà mình, nhóm lửa nấu com nàng đều có thể làm, chỉ riêng việc đưa xiêm y là không hợp quy củ.

Phùng Thực vò đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Đại nhân xem ta như huynh đệ, còn gọi nàng là đệ muội, chúng ta cùng ăn cùng ở, có khác gì người thân đâu?"

Tô Cẩm vẫn như cũ không tán thành, nàng nhìn ra được khi ở chung (nhà), Tiêu Chấn đặc biệt đề ý đến việc tránh bị tình nghi với nàng.

Nàng đề xuất ý kiến với trượng phu: "Thế này đi, thiếp đưa tiền cho chàng, chàng đi lấy vải bố rồi nhờ Lư Thâm may giúp đại nhân một bộ."

Phùng Thực mừng rỡ, ngày hôm sau lập tức chạy đi mua vải bố.

Lư Thâm tranh thủ may xong xiêm y trước đêm ba mươi rồi ôm đồ qua mời Tiêu Chấn mặc thử.

Tiêu Chấn tưởng đó là ý chủ ý của Lư Thâm nên hỏi bà tốn bao nhiêu tiền, hắn sẽ bù tiền vải bố cho bà.

Lư Thâm cười nói: "Đại nhân hiểu lầm rồi, vải bố này do Phùng Thực trực tiếp đưa tới chỗ nô tỳ, nói rằng một năm qua đại nhân đã chiếu cố nhà hắn quá nhiều, hắn tặng người một bộ y phục, xem như một phần tâm ý."

Tiêu Chấn nhìn bộ trường bào màu sắc mà bà cầm trên tay, lập tức đoán được vải bố do Tô Cẩm mua, Phùng Thực không thể bày ra cách này được.

Thật tình nếu nói tới tính toán, Tiêu Chấn tự cảm thấy mình không quá chiếu cố đến ba miệng ăn của Phùng gia, ngược lại là bọn họ ăn không trả tiền còn ăn rất nhiều thịt.

Chẳng qua nam nhi đại trượng phu, Tiêu Chấn không có lòng dạ thanh toán xem rốt cuộc ai chiếm được chỗ tốt nhiều hắn, nếu xiêm y đã may rồi, hắn nhận là được, tốt xấu gì hắn và Phùng Thực cũng đã có giao tình.

Mùng một năm mới, cả nhà Tô Cẩm chúc tết Tiêu Chấn.

Cái gọi là "người dựa vào xiêm y, ngựa dựa vào yên cương", ngay cả Phùng Thực cũng nhờ bộ đồ mới may mà đẹp lên mấy phần, Tiêu Chấn mặc đồ mới vào, thoạt nhìn càng thêm cao lớn rắn rỏi, uy phong lẫm liệt.

"Đại nhân ăn tết vui vẻ ạ." A Triệt cung cung kính hành lễ.

Tiêu Chấn gạt đầu, đưa cho nam oa một bao đỏ, bên trong là đồng tiền, A Triệt len lén nhón tay cầm lên xem, năm đồng, không nhiều bằng nương

...

Dù sao Tiêu Chấn cũng là Thiên Hộ, tháng Giêng mở tiệc chiêu đãi rất nhiều, đa phần đều bị Tiêu Chấn từ chối, nhưng hắn cũng có vài bằng hữu, do đó mấy ngày nay mới thường xuyên đi sớm về trễ, mỗi lần trở về đều kèm theo mùi rượu đầy người. Phùng Thực là tùy tùng của hắn, đương nhiên không thể tránh việc uống rượu, đêm nay về đến nhà, Phùng Thực vừa nắc cụt vừa cười với Tô Cẩm: "Có người coi trọng đại nhân của chúng ta đấy!"

Ánh mắt Tô Cẩm sáng lên, tò mò hỏi thăm xem là ai.

Phùng Thực uống đến mức đỏ bừng cả mặt, giảng giải sinh động như thật với tức phụ: "Bành Bách Hộ có một chất nữ tên là Kim Hoa Nhi, năm nay mười bảy tuổi. Lúc ăn tiệc, Kim Hoa Nhi trợ giúp việc bùng thức ăn, bùng lần nào là ngắm đại nhân lần đó, khuôn mặt ửng hồng, không phải thích chứ là gì? Bành Bách Hộ cũng có ý nghĩ đó, hỏi đại nhân rằng ngài thấy Kim Hoa Nhi sao ạ, có thể kết thông gia hay không, nàng đoán xem đại nhân nói như thế nào?"

Tô Cẩm cười và vỗ hắn: "Bớt thừa nước đục thả câu đi, nói mau!"

Phùng Thực nheo mắt, dường như đang nhớ lại cái gì đấy, ngay sau đó hắn cười ha ha: "Đại nhân nói Kim Hoa Nhi rất tốt, nhưng ngài muốn cưới một cô nương biết đọc sách nhận mặt chữ, ha ha ha. Bành Bách Hộ là người sáng khoái không để bụng, nhưng Kim Hoa Nhi người ta lại nghe lén ở sau rèm cửa, tức giận tới mức xông thẳng vào, nghiêm mặt bùng hai đĩa đồ ăn trước mắt đại nhân đi luôn!"

Tô Cẩm không ngờ nữ tử đất Bắc lại buh hăn như vậy, cười đến nỗi suýt đau xót hông.

Hai phu thê bật cười một hồi, Phùng Thực chột ôm lấy Tô Cẩm, say khướt mà nói: "Đại nhân chỉ biết chọn lựa mù quáng, nữ nhân đọc sách biết chữ có lợi gì chứ? Có thể quản gia, chăn ấm nệm êm là đủ rồi, Kim Hoa Nhi người ta có bộ dáng đẹp lắm, mộng cũng to..."

"Ừ uôi, con mắt nào chàng thấy mộng nàng ta to?" Tô Cẩm nắm lỗ tai trượng phu một phen, dùng sức véo.

Phùng Thực đau tới mức kêu á á, tỉnh rượu, hăn thề rằng chẳng thấy gì cả, tất cả đều do Bành Bách Hộ khen thôi.

Hai phu thê cãi cọ ồn ào, A Triệt ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, khuôn miệng nhỏ nở nụ cười.

Chớp mắt đã tới mười lăm tháng Giêng, trong thành có hội hoa đăng.

Tô Cẩm là người cực thích náo nhiệt, chắc chắn phải đi, Phùng Thực chỉ nghe lệnh tức phụ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đương nhiên đi theo, chỉ có A Triệt vẫn không thích ra cửa.

Phùng Thực biết khúc mắc của nhi tử, xoa đầu con rồi lại cười nói với Tô Cẩm: "Hay là nàng đưa A Triệt đi cùng mấy người Lưu thẩm bọn họ, ta đi uống rượu với đại nhân, dù sao ta cũng không thích xem hoa đăng." Tức phụ xinh đẹp, A Triệt cũng xinh đẹp, trong nhà chỉ có hăn xấu, chỉ cần hăn không đứng cùng chỗ với nhi tử, người khác sẽ không nhìn ra gì hết.

Nói xong, Phùng Thực vén rèm đi ra ngoài.

Tô Cẩm nhìn về phía nhi tử.

A Triệt cúi thấp đầu, không rên một tiếng.

Tô Cẩm bảo nhi tử đến bên cạnh mình, ôm hăn và thương lượng nhẹ nhàng: "A Triệt, qua một năm con lại lớn thêm một tuổi rồi, nói cho nương biết, con định cả đời này không cùng cha ra cửa sao?"

A Triệt lắc đầu, hàng mi dày rậm vẫn cứ hạ xuống.

Tô Cẩm đau lòng, nàng hiểu tâm sự và nỗi sợ của nhi tử, muốn thân nhiên đối mặt với lời đồn vớ vẩn cần phải có dũng khí rất lớn, nhi tử lại còn quá nhỏ.

"A Triệt, một nhà ba người chúng ta ra phố, người khác cười con, con khó chịu, nhưng nếu con cứ không muốn cùng cha ra ngoài, trong lòng ông ấy cũng khó chịu, con ngẫm lại kỹ xem, vì người đứng trên đường mà khiến cha đau lòng có đáng không?"

Đầu A Triệt càng cúi thấp hơn.

Tô Cẩm sốt ruột đợi chờ.

Một lát sau, A Triệt ôm lấy nương, nói rằng muốn cùng đi.

Vàng trán của nam oa dựa lên vai nàng, Tô Cẩm đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ của nhi tử, xoa trũng nước mắt lạnh lạnh.

Nàng thở dài, giả vờ không biết đó là nước mắt, cười nói: "Đêm nay nương xem với con, đêm mai vẫn còn hội hoa đăng đấy, chúng ta lại gọi cha con tới."

Tuần tự tiến hành, nàng từ từ khuyên giải nhi tử.

Tô Cẩm giúp A Triệt đội mũ lông thỏ ấm áp đáng yêu, nàng nắm lấy tay nhi tử, ra cửa cùng với Lưu thẩm và Xuân Đào.

Mấy nữ nhân ngắm hoa đăng, đôi mắt to của A Triệt lại yên lặng quan sát người đi lại trên đường, sau đó, hăn thấy rất nhiều hài tử khoảng tuổi hăn, bọn họ đều được cha bế hoặc cõng. A Triệt bỗng nhớ đến cha mình. Đạo hội hoa đăng rồi về nhà, nam oa vừa rửa chân xong đã chui vào ổ chăn của cha nương.

Tô Cẩm kỳ quái hỏi hăn: "Sao A Triệt không ngủ bên trong vậy?"

Đầu A Triệt bị che trong ổ chăn, hăn cất giọng ồm ồm: "Đêm nay con ngủ với cha."

Phùng Thực đang chuẩn bị ngâm chân, nghe vậy liền sùng sốt.

Tô Cẩm phản ứng kịp trước tiên, cô ý nói một cách chua xót (ghen...): "Được được được, hai ngài cứ ngủ đi, mình ta một ổ chăn được rồi."

Thật sự phải chui vào ổ chăn nhỏ của A Triệt nằm rồi. --> hai vợ chồng vốn 1 chăn, con 1 chăn --> bị chiếm chỗ -.-

Phùng Thực không rõ nội tình, nhưng vừa vào ổ chăn, nhi tử lập tức sà vào lòng hăn, dính lấy hăn như một bếp lò nhỏ, Phùng Thực đột nhiên không biết làm sao, ôm lấy nhi tử hôn mấy cái.

“Cha, đêm mai chúng ta cùng đi ngắm hoa đăng đi, cha mua đèn con thỏ cho con nha.” Suong phòng đèn như mực, lúc Tô Cẩm sắp ngủ, nàng nghe thấy giọng nói non nớt ấy của nhi tử.

“Được, được chứ, cha sẽ mua đèn con thỏ lớn nhất cho con!” Sau một hồi lâu, Phùng Thực mới kích động đáp lại.

Phụ tử không nói gì thêm nữa, Tô Cẩm nắm góc chăn, khẽ nhắm nhắm nước mắt.

Nhưng sang ngày thứ hai, cũng là ngày mười sáu tháng Giêng, Liêu Vương đóng giữ biên quan Đông Bắc, Tấn Vương đóng giữ Thái Nguyên đột nhiên nhận được ý chỉ từ triều đình, lệnh cho nhị vương lập tức dẫn binh quét sạch tàn quân trên thảo nguyên Bắc Lương. Đại Chu lật đổ triều đình họ Lương, vừa lập triều mới hơn hai mươi năm, bây giờ ngồi vững giang sơn, cuối cùng Chu Vũ đế cũng có thời gian để trừng trị dư nghiệt tiền triều bỏ trốn đến thảo nguyên.

Thánh chỉ vừa tới, Liêu Vương lập tức điều binh khiển tướng.

Mệnh lệnh cấp tốc truyền tới Chương Thành, Tiêu Chấn tới Thiên Hộ sở trước, chỉ cho Phùng Thực một khắc (1 khắc = 15 phút) để từ biệt người nhà.

Lại phải đánh giặc, Tô Cẩm không yên tâm, ôm chặt Phùng Thực không nỡ buông tay.

Phùng Thực một tay ôm tức phụ, một tay ôm nhi tử, tự tin nói: “Hai người còn không biết bản lĩnh của ta sao? Lương binh (binh nhà Lương) dám tới đây, ta đập một búa chết hai, ai ta cũng không sợ.”

Tướng quân thích binh sĩ như vậy, Tô Cẩm lại sợ trượng phu ngu ngốc, nàng trừng mắt dạy dỗ hằn: “Chàng lợi hại chứ gì? Phùng Thực thiếp cảnh cáo chàng, gặp nguy hiểm chàng phải bỏ chạy nhé, bớt cậ mạnh cho thiếp, bằng không cho dù chàng ở chiến trường ra sao thiếp cũng không thủ tiết vì chàng đâu, chàng dám bỏ thiếp lại, thiếp lập tức dẫn theo A Triệt tái giá!”

“Chỉ biết nói bừa, ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Phùng Thực không hề để bụng mấy lời uy hiếp của tức phụ, chỉ thấy nhìn nàng rồi cười ngô nghê: “Đội ta, lần này ta sẽ lập được công, kiếm chức Bách Hộ, sau này nàng không cần phải cực khổ bán bánh bao nữa.”

Tô Cẩm muốn nói nàng không thích công danh phân chó gì đó đâu, chỉ cần hấn binh an thôi, nhưng cuối cùng Phùng Thực lại ôm nàng và con một cái rồi vội vàng chạy tới Thiên Hộ sở tập hợp.

Tô Cẩm ngờ ngạc đứng ngay tại chỗ, không biết lý do vì sao, trong lòng nàng bỗng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ý Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lần này triều đình phát binh, Chu Vũ Đế thân là Đế Vương, quyết ý tiêu diệt tiền triều còn sót lại là chuyện phải làm, chỉ là khổ cho tướng sĩ Phương Bắc, trời băng đất tuyết đón gió Tây Bắc lạnh thấu xương lẫn lộn đường xa, tay chân đều sắp lạnh cóng.

Liêu Vương không rõ tình hình Tấn Vương bên kia như thế nào, hấn thân ở biên cảnh Đông Bắc, mới xuất phát không lâu, thì gặp phải một trận tuyết lớn, bông tuyết tựa như lông ngỗng bay tới tấp rơi suốt ba ngày ba đêm. Bão tuyết đầu ngừng lại, Liêu Vương đi ra khỏi lều trại, cỡi ngựa nhìn về nơi xa, chỉ thấy giữa trời đất mênh mông một mảnh trắng xóa, mây đen che lấp mặt trời, phân không rõ đông nam tây bắc.

Thảo nguyên vốn bát ngát, ba vạn tàn quân Bắc Lương có thể ẩn nấp ở bất kỳ chỗ nào, tung tích khó tìm, hiện tại lại thêm một trận tuyết, thì càng khó tìm ra được hơn.

Liêu Vương trở lại đại tướng (lều lớn), lệnh thị vệ triệu tập tất cả Chỉ Huy Sứ Vệ Sở đến đại tướng thương nghị việc quân.

Đến trước nhất là hai hộ vệ thống lĩnh của Liêu Vương.

Bên cạnh Liêu Vương tổng cộng có bốn đội hộ vệ, mỗi đội có năm ngàn binh, lần này Liêu Vương phụng mệnh Bắc Chinh, chỉ dẫn theo hai đội quân hộ vệ, trong đó Tả Vệ thống lĩnh tên là Sài Hùng, năm nay sáu mươi tuổi rồi, là lão tướng quân nổi danh thân kinh bách chiến. Hữu Vệ thống lĩnh tên là Hoắc Duy Chương, tuổi gần hai mươi tám, ngọc thụ lâm phong dáng vẻ đường đường, Thúc phụ của hắn là mãnh tướng tiền triều, chết trận sa trường, sau khi Chu Vũ Đế lên ngôi, nam nhân Hoắc gia đều từ quan hồi hương, chỉ có tiểu tướng Hoắc Duy Chương lựa chọn thần phục tân triều đình, vì vậy lấy được trọng dụng của Chu Vũ Đế, phái hắn đi theo Liêu Vương trấn thủ biên quan.

Sau đó, Ngũ Vệ Chỉ Huy Sứ khác lục tục đến, Chỉ Huy Sứ Vệ Sở, chia ra thống lĩnh hơn năm ngàn người.

Nói lý ra, những thống lĩnh Chỉ Huy Sứ này đều là triều đình cắt cử, nhưng chức trách đội hộ vệ vương phủ chính là bảo vệ phiên vương, cho nên quan hệ giữa Sài Hùng, Hoắc Duy Chương và Liêu Vương quen thuộc hơn, ở trường hợp này cũng càng bạo dạn nói thoải mái.

Liêu Vương hỏi chính là, trời băng đất tuyết, đại quân nên tiếp tục tiến tới hay là rút lui. Tiến tới, chỉ sợ cuối cùng không tìm được quân đội Bắc Lương, các tướng sĩ kiệt sức hao tổn lương thảo vô ích, chịu đựng rét lạnh, không công mà lui, kịp thời rút lui có thể tránh nhiều hao tổn hơn, dĩ nhiên, lui, khó mà tránh khỏi sẽ phải chịu đựng triều đình trách cứ.

Lão tướng Sài Hùng chủ trương lui binh, đợi mùa xuân thời tiết ấm áp rồi trở lại lục soát tiêu diệt.

Hoắc Duy Chương thì lại kiên trì tiếp tục tiến tới, thống lĩnh trẻ tuổi, sắc bén giống như kiếm tùy thời chuẩn bị ra khỏi vỏ.

Liêu Vương tạm thời không có phát biểu ý kiến, nhìn về phía năm vị Chi Huy Sứ khác.

Kết quả bốn vị Chi Huy Sứ phát biểu đầu tiên, hai ủng hộ Sài Hùng, hai ủng hộ Hoắc Duy Chương, vì vậy, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Chi Huy Sứ Chương Thành Lý Ung.

Lý Ung chính là quan trên của Tiêu Chấn, cũng là Bá Nhạc lúc trước tiễn cử Tiêu Chấn làm Thiên Hộ Nam Thành Chương Thành với triều đình.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Lý Ung trầm ngâm nói: "Hồi vương gia, thần cho là, đường bị tuyết rơi khó đi, chúng ta chẳng có mục đích tiến tới như vậy, quả thật làm nhiều công ít, chỉ bằng đại quân dừng trại đóng quân tạm thời ở chỗ này, phái mấy tiểu đội đi tìm tung tích quân đội Bắc Lương trước, một khi tìm được, đại quân hãy điều động toàn quân, nhất địch dĩ tất chi (*)."

(*) Ý nói chỉ cần một lần cực nhọc thì khỏe suốt đời, bày tỏ một lần hành động thì hoàn thành tất cả những việc vốn nên làm theo từng giai đoạn, giải quyết dứt điểm.

Liêu Vương gật đầu, khen ngợi nói: "Kế này rất hợp ý ta, chỉ là trong tuyết trắng茫茫 khó phân biệt phương hướng, chỉ sợ phái tiểu đội đi ra ngoài cũng bị lạc phương hướng."

Lý Ung cười, hớn hờ nói: "Vấn đề khó khăn khác có lẽ thần sẽ bó tay hết cách, chuyện này sao, không đối gạt Vương Gia, dưới trướng thần có một Thiên Hộ, bắt kẻ rừng sâu hay là thảo nguyên, bắt kẻ ban ngày hay là ban đêm, hẳn đều có thể phân biệt chính xác ra được Đông Nam Tây Bắc, năm ngoái trận chiến ở sông Bạch Thủy, nhiều ngày bão cát liên tục, nếu không phải có hắn hiệp trợ, chỉ sợ thần đã sớm bị lạc ở thảo nguyên rồi. Nếu Vương Gia quyết ý phái binh lục soát tìm kiếm, thần tiễn cử hắn đầu tiên."

Liêu Vương mừng rỡ, lại hỏi những Chi Huy Sứ khác có người đề cử hay không, lần này cần phái ra ba nhánh tiểu đội.

Rất nhanh, thí sinh ba nhánh tiểu đội đều quyết định xong.

Liêu Vương cho lui các Chi Huy Sứ, rồi sai người gọi ba đội trưởng của ba nhánh tiểu đội phải đi thăm dò tới đây.

Lại qua một khắc đồng hồ, ba người đến.

Trong Vương trướng đốt lò sưởi, Liêu Vương đang sưởi ấm tay, nghe tiếng động nhìn về phía cửa, chú ý đầu tiên nhất, chính là nam nhân đi cuối cùng, chỉ thấy trên người đối phương mặc khôi giáp, cao gần chín thước, mày kiếm mắt sáng, quang minh lấp lẹt, một binh sĩ thật oai hùng cao to mạnh mẽ. Liêu Vương sắp bốn mươi tuổi rồi, thường thức nhất chính là dạng người trẻ tuổi tài tuấn như Hoắc Duy Chương, vào lúc này nhìn thấy một người dung mạo khí độ xuất sắc hơn Hoắc Duy Chương, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

"Vi thần bái kiến Vương Gia." Ba người cùng nhau hành lễ, tự mình báo họ tên.

Liêu Vương nhìn Tiêu Chấn, trầm nghĩ, thì ra đây chính là hảo hán có sở trường phân biệt phương hướng mà Vệ Chi Huy Sứ Chương Thành ra sức đề cử kia.

Chỉ bằng một mắt này, Liêu Vương đã có ấn tượng sâu sắc với Tiêu Chấn, nhưng vào giờ phút này, hắn cũng không có lộ ra vẻ đặc biệt coi trọng đối với Tiêu Chấn, mà chỉ nói ra lời khích lệ giống nhau với ba người. Dứt lời, Liêu Vương tự mình tiễn ba người ra khỏi đại trướng, đôi mắt nhìn theo ba người mỗi người dẫn theo năm trăm binh tốt, dọc theo ba hướng Đông Bắc, Tây Bắc, Chính Bắc lên đường, đi tìm tung tích Quân Lương.

Tiêu Chấn phụ trách là hướng Tây Bắc, cũng là phương hướng có khả năng phát hiện quân địch nhất.

"Đại nhân, Vương Gia đối với chúng ta thật tốt hen, Phùng Thực ta thế mà lại có thể nói chuyện với Vương Gia!" Rời khỏi quân doanh, Phùng Thực vẫn rất hưng phấn, lấy túi rượu trước khi xuất phát Liêu Vương tự mình phân phát cho bọn họ ra, yêu thích lật qua lật lại, "Không được, đây là rượu Vương Gia ban thưởng, ta phải giữ lại, trở về cho Cẩm Nương uống."

Lại là Cẩm Nương, Tiêu Chấn bắt đầu đã nói: "Đó là để cho người dùng chống lạnh."

Phùng Thực hừ nói: "Chút gió tuyết này tính là cái gì, không uống rượu ta cũng trụ vững được."

Tìm kiếm liên tục mấy ngày trên đất tuyết, Tiêu Chấn cùng với thủ hạ khác đều đã uống rượu, chỉ có Phùng Thực, thật sự một giọt cũng không có đụng đến.

Cuối tháng hai, rốt cuộc đội ngũ đã phát hiện tung tích Quân Lương, yên lặng quan sát một phen, Tiêu Chấn để lại hai tiểu binh xưa nay trầm ổn ẩn nấp ở nơi xa, tùy thời lưu ý động thái Quân Lương, hắn lập tức dẫn đầu thủ hạ còn lại trở về đường cũ, bẩm báo quân tình cho Liêu Vương.

Liêu Vương mừng rỡ, lệnh Lý Ung, Tiêu Chấn cùng tướng sĩ Chương Thành đảm nhiệm chức vụ quân tiên phong, trùng trùng điệp điệp lên đường.

Nghe tin quân đội Đại Chu đột kích bất ngờ, Hoàng đế Bắc Lương sợ đến mức hồn muốn bay, nhưng hắn có một thủ hạ dũng mãnh tên là Cao Huống, trước tiên trấn an Hoàng đế không cần hốt hoảng, sau đó bảo Hoàng đế Bắc Lương cỡi xuống long bào thay khôi giáp bình thường, rồi sắp xếp tám trăm binh tinh nhuệ hộ tống Hoàng đế chạy trốn. Sau khi Hoàng đế Bắc Lương đi rồi, Cao Huống mặc long bào lên, cải trang Hoàng đế, ngự giá nghênh địch.

Tiếng trống như sấm, trong khoảnh khắc đó, tướng sĩ hai nước trộn lẫn thành một đoàn, chém giết kịch liệt, hoa tuyết văng lên tung tóe, hoa tuyết trắng xóa chưa rơi xuống đất, một dòng máu nóng đỏ tươi đột nhiên phun tới, không biết đến từ tướng sĩ nước nào.

Tiêu Chấn, Phùng Thục là đợt đầu tiên xông vào quân đội Bắc Lương, Tiêu Chấn cỡi ngựa dùng thương, thương pháp mau chuẩn ngoan, nơi đầu thương đi qua, chắc chắn lấy tính mạng Lương Bình. Phùng Thục cùng hắn sống vai chiến đấu, búa sắt trong tay như không phí bao nhiêu lực vùng mạnh đánh, vạm vỡ dũng mãnh, kèm theo nhiều tiếng kêu to, Lương Bình chung quanh bị dọa sợ đều không dám chém giết phía bên này.

"Đại nhân, ngài xem!" Giết xong một đợt, lúc thở lấy hơi, Phùng Thục vô ý đảo qua, chợt phát hiện ở trong trận doanh quân địch thoáng hiện bóng dáng màu vàng. Chỉ có Hoàng đế mới có thể mặc màu vàng, chẳng lẽ đó là Hoàng đế Bắc Lương?

Suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu, tim Phùng Thục đập nhanh hơn, rất nhanh búa sắt liền xông tới Hoàng đế Bắc Lương. Chỉ cần hắn bắt giữ Hoàng đế Bắc Lương, vậy thì có thể lập được công đầu trận chiến này, năm ngoái Tiêu đại nhân giết Hung Nô cấp tướng được phong lên Thiên Hộ, nếu hắn bắt được một Hoàng đế, triều đình có thể phong cho hắn làm tướng quân hay không?

Phùng Thục yêu cầu không cao, vớt được chức Thiên Hộ cũng rất tốt rồi, cũng kiếm được cho Cẩm nương ba tòa nhà lớn!

Một lòng muốn lập công, Phùng Thục không nghe thấy Tiêu Chấn ở sau lưng ngăn cản, trong nháy mắt liền vọt sâu vào trong quân Lương.

Tiêu Chấn cũng không biết bóng dáng màu vàng kia có phải là Hoàng đế Lương Quốc hay không, hắn chỉ nhìn ra được, công phu của bóng dáng kia rất cao, giết tan tã, một đám đại tướng Lương Quốc đều vây chung quanh. Phùng Thục lại là một người cật lực, đối phó tiểu binh bình thường có thể lấy một giết trăm, nhưng đối thành đại tướng chân chính, Phùng Thục.....

Không kịp suy nghĩ nhiều, Tiêu Chấn hưng hăng thúc vào bụng ngựa, cầm thương đuổi theo Phùng Thục.

"Cầu hoàng đế, nấp mạng đi!" Phùng Thục vừa chém giết vừa kêu la, giọng lớn như vậy, chủ tướng Cao Huống người mặc long bào Hoàng đế Bắc Lương sao có thể không nghe thấy được? Theo tiếng kêu nhìn lại, thì thấy có một quân tốt Đại Chu quơ búa sắt không người nào có thể ngăn cản, trong miệng rất cuồng vọng, ánh mắt Cao Huống lạnh xuống, quay đầu ngựa lại chạy về phía Phùng Thục.

Hai người đều có ý đánh gục đối phương, một đuổi một nghênh, rất nhanh liền đối mặt.

Dựa vào khí lực toàn thân, mặc dù Phùng Thục đánh không có trình tự quy tắc gì, đánh với thủ hạ của Cao Huống cũng có thể chống đỡ được ba hiệp. Nhưng đối với Cao Huống mà nói, ba hiệp đủ để hắn hiểu được bản lĩnh của Phùng Thục, xông lên lần nữa, Cao Huống nhắm ngay ngực của Phùng Thục, một hư chiêu đi qua, đại đao trong tay liền quét tới ngang lưng Phùng Thục.

Mất thấy đao của hắn sắp đánh trúng Phùng Thục, bỗng bị một cây ngân thương cản lại, Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân (*), thành công thay Phùng Thục giải quyết nguy cơ.

(*) Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng “Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân” để chỉ lực yếu thắng lực mạnh.

Phùng Thục thoát chết, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cao Huống nhìn chằm chằm Tiêu Chấn, hiểu ra, đây mới là đối thủ chân chính của hắn.

"Trở về!" Đối mặt công kích mãnh liệt của Cao Huống, Tiêu Chấn vừa ngăn cản vừa quát lớn Phùng Thục nói.

Phùng Thục không chịu đi, xoay vòng búa sắt muốn tham chiến: "Chúng ta cùng nhau đánh!"

Nhưng bên cạnh Cao Huống còn có những tướng lĩnh khác, người ta làm sao để cho hai Chu Bình có cơ hội cùng đánh Cao Huống được?

Lúc Cao Huống một mình đấu với Tiêu Chấn, Phùng Thục bị ba Lương Bình vây quanh.

Tiêu Chấn vừa cùng Cao Huống giao thủ, vừa phân tâm tình hình của Phùng Thục, nhiều lần đều là hắn tạm thời xông tới cứu Phùng Thục, cho tới giờ khắc này, Phùng Thục mới hiểu ra mình quá kinh xuất, vội phối hợp với Tiêu Chấn vừa đánh vừa lui. Đánh đánh, Phùng Thục chợt thấy tướng địch đối diện ngoảnh về phía sau hắn, Phùng Thục nghi hoặc, cũng quay đầu lại, thì thấy một chiếc Nỏ Xa (xe bắn tên) của Quân Lương đang ngừng ở nơi xa, trên xe nỏ thiết sắc bén lóe lên, đối diện bọn họ.....

"Vèo" một tiếng, nỏ thiết đối diện bay tới.

"Đại nhân cẩn thận!" Thời khắc nguy cấp, Phùng Thục cái gì cũng quên, ngay lập tức dùng hết hơi sức nhào tới bên cạnh Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn đưa lưng về phía Nô Xa, cũng không biết xảy ra chuyện gì, mới vừa nghe Phùng Thực sợ hãi hô to, thân thể liền bị người ôm lấy, theo sát là một nguồn sức mạnh đánh tới, mang theo hấn ngã xuống ngựa. Nhưng Tiêu Chấn phản ứng nhanh nhẹn, ngay lúc thân thể sắp chạm đất, một tay hấn chống đất, mạnh mẽ tự mình xoay lại.

Sau đó, hấn ngửa mặt ngã trên mặt đất.

Sau đó, Phùng Thực nặng nề đè tới, trong nháy mắt đập trúng hấn, miệng nam nhân thấp bé phun ra máu tươi, vừa ho khan vừa nôn.

Một nháy mắt kia, đầu Tiêu Chấn trống rỗng.

Phùng Thực càng không ngừng nôn ra máu, phun đầy mặt Tiêu Chấn, hấn biết mình không được rồi, hấn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hấn rất lạnh, lạnh làm cho hấn không biết mình muốn nói gì.

"Cầm Nương, đại nhân, ngài, ngài thay ta chăm sóc, chăm sóc Cầm Nương....."

Thật ra thì, đây là chuyện hấn phải làm, hấn mới là trượng phu của Cầm Nương, chỉ là, hấn, hấn không thể trở về được nữa rồi.

Phùng Thực nghiêm mặt cố gắng nhìn chăm chăm Tiêu Chấn, cho đến khi một chút hơi sức cuối cùng biến mất, hấn mới nặng nề ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Thu Lệ

Phùng Thực chết rồi, chết trên chiến trường, hy sinh anh dũng.

Tiêu Chấn từ từ đỡ lấy hai vai thợ rèn thật thà, ngón tay nhuộm máu càng nắm càng chặt, mơ hồ run rẩy.

Chỉ cần đánh giấc thì sẽ chết người, Tiêu Chấn nhập ngũ năm hai mươi tuổi, trong khoảng thời gian sáu năm, hấn đã từng chứng kiến vô số nam nhi ngã xuống, nhưng Phùng Thực lại không giống với những người đó. Tiêu Chấn khâm phục sức mạnh trời sinh của Phùng Thực, hấn thương thức tính tình cởi mở của Phùng Thực, tuy thấp bé nhưng không tự ti, hấn thương xót về thuần lương hiếm thấy trên người Phùng Thực.

Phùng Thực càng ngốc, Tiêu Chấn càng muốn chăm sóc hấn, hấn bắt mặn với Tô Cầm rất nhiều, nhưng Phùng Thực thích Tô Cầm, Tiêu Chấn cũng cố gắng rộng lượng tha thứ những khuyết điểm của Tô Cầm.

Hiện giờ, người thợ rèn hiền lành nhất trên đồi này đã chết rồi, vì cứu hấn mà chết.

Mu bàn tay nổi gân xanh, mạch máu buộc lại đến không thể chặt hơn, đôi tay kia mới từ từ khôi phục bình thường.

Tiêu Chấn nằm trên mặt đất, đủ loại cảm xúc kích động trôi qua, hấn nhìn về phía bên cạnh.

Lương Bình(*) vây quanh một vòng, Cao Huống ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Chấn. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hấn kiến thức một đôi huynh đệ có thể bằng lòng vì nhau mà hy sinh bản thân, Cao Huống rất kính nể những binh sĩ như vậy, cho nên hấn cho hai người có thời gian nói từ biệt, không cho thù hạ binh lính cơ hội ra tay.

(*): Một triều đại ở thời Nam triều, Trung Quốc, công nguyên 502-557.

Ở nơi xa, tiếng chém giết, tiếng binh khí va chạm không dứt bên tai, tay Tiêu Chấn vuốt hai mắt Phùng Thực xuống, sau đó, hấn đẩy Phùng Thực ra khỏi trường thương lên.

Nhóm Lương Bình lập tức giờ trường giáo lên chuẩn bị tiến công bất cứ lúc nào.

"Tất cả lui ra, không có lệnh của ta, không cho phép ai nhúng tay vào." Nhìn chăm chăm Tiêu Chấn, Cao Huống trầm giọng hạ lệnh. Khí thế của Đại Chu rất hùng hăng, Cao Huống hoàn toàn không có ý định sống qua hôm nay, trước khi chết có thể so chiêu với một đối thủ chân chính, Cao Huống rất hài lòng.

Hiệu lệnh hạ xuống, các tiểu binh lui về phía sau mấy bước.

Tiêu Chấn mặt không thay đổi leo lên tuấn mã, lúc nhìn về phía Cao Huống thì hai mắt như Hàn Băng.

"Xin hỏi cao danh quý tánh của dũng sĩ?" Cao Huống chấp tay với hấn một cái, hào tình ngất trời.

Tiêu Chấn mắt nhìn huynh đệ sẽ không bao giờ ngây ngốc gọi hắn là "Tiêu đại nhân" nữa trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Phùng Thực, thợ rèn Dương Châu."

Hắn muốn khiến cái tên quân Luông đã hại chết Phùng Thực này đi gặp Diêm Vương.

Một cuộc ác chiến kéo dài suốt cả một ngày, Chủ tướng Bắc Lương là Cao Huống bị một giáo của Tiêu Chấn đâm trúng cổ họng mà chết, Hoàng đế hèn nhát trốn chạy bị hộ vệ thống lĩnh của Liêu Vương là Hoắc Duy Chương bắt sống.

Trận chiến này, Bắc Lương hoàn toàn diệt vong, Đại Chu toàn thắng.

Liêu Vương hăng hái dẫn đầu đại quân khai hoàn, đại quân đi chậm, tin vui đã truyền đến tất cả thành Bắc Địa trước, nhóm bách tính hoan hô khích lệ, mỗi ngày đều hy vọng trưng phu hoặc nhi tử đầu quân sớm ngày trở về. Các tướng sĩ cũng mong đợi nhanh chóng được đoàn tụ với người nhà nên bước đi như bay.

Sau khi đại quân phân tán, Vệ Chỉ Huy Sứ Chương Thành là Lý Ung dẫn đầu năm ngàn binh mã dưới trướng chinh tề trở về Chương Thành.

Trên đường, Lý Ung cười nói với Tiêu Chấn: "Lần này ngươi liên tiếp giết được Cao Huống và năm Viên đại tướng, kế tiếp là Hoắc Thống lĩnh lập công bắt sống Lương đế, hãy chờ triều đình luận công ban thưởng đi!"

Trên mặt Tiêu Chấn tràn đầy lạnh lùng không thấy bất kỳ nụ cười nào, trông mắt đen trầm trầm ngóng về nơi xa xăm ở cửa thành, nơi đó nhóm bách tính đang rối rít chạy tới nghênh tiếp người thân khai hoàn.

Lý Ung thấy vậy cũng âm thầm thờ dài, hắn hiểu rất rõ tình cảm của Tiêu Chấn và Phùng Thực.

"Chỉ tiếc Phùng Thực..." Ở đây còn có một người khác là Lý đại nhân, cũng chính là người mà Ngô nhị gia thần phục Thiên Hộ Thành Bắc - Lý Văn Bưu nặng nề tiếc hận nói, lúc nói chuyện liếc mắt nhìn gò má cương ngạnh của Tiêu Chấn, "Nghe nói nàng dâu của Phùng Thực ngàn dặm xa xôi từ Dương Châu chạy tới đoàn tụ với hắn..... Haiz, lát nữa gặp mặt, Tiêu đại nhân nhất định phải trấn an nàng cho tốt đấy."

Tiêu Chấn siết chặt dây cương.

Bây giờ điều hắn sợ nhìn thấy nhất chính là mẫu tử Tô Cẩm.

Nhưng cửa thành càng ngày càng gần.

Tiêu Chấn ngưng cả hô hấp, nhưng hắn vẫn nhìn về phía đám người tìm kiếm bóng dáng của mẫu tử Tô Cẩm.

Chỉ một cái liếc mắt, Tiêu Chấn đã nhìn thấy nữ nhân đó.

Lúc này đã đầu tháng tư, xuân về hoa nở, dương liễu lá lướt, các nữ nhân đã ăn mặc tươi đẹp hơn rồi, giữa muôn hồng nghìn tía, Tô Cẩm mặc một bộ áo ngắn màu trắng thêu hoa, bên dưới là một chiếc váy dài màu đỏ thẫm, dẫu a Triệt sáu tuổi đứng trước đám người, nhón chân đưa cổ nhìn ra phía sau hắn, tình cảm tha thiết mong đợi mà không lời nào có thể miêu tả được.

"Đại nhân, tối hôm qua a Triệt nói với ta, muốn ta ôm nó đi ngắm đèn, tiểu tử thúi cuối cùng cũng không chê ta nữa!"

"Đại nhân, đợi chúng ta trở về rồi, ta muốn treo thêm vài chiếc hoa đăng trong sân bù cho a Triệt."

"Đại nhân, a Triệt....."

Tiêu Chấn chợt thu hồi tầm mắt, hơi ngửa đầu.

Đại quân đến cửa thành, nhóm bách tính hoan nghênh nhiệt liệt, Tiêu Chấn vốn nên cùng các tướng lĩnh Lý Ung vào thành, nhưng khi đội ngũ sắp dẫn đầu đi tới trước mặt nhóm bách tính thì Tiêu Chấn đột nhiên giục ngựa bước ra khỏi hàng, sau đó tung người nhảy xuống bước từng bước từng bước về phía Tô Cẩm.

Tô Cẩm nhìn về mặt nặng nề của nam nhân, thân thể lay nhẹ.

Từ trước đến giờ, Phùng Thực và Tiêu Chấn như hình với bóng, mới vừa rồi nàng tìm cả buổi cũng không thấy Phùng Thực, bây giờ Tiêu Chấn như vậy.....

Lòng của Tô Cẩm trầm xuống từng chút từng chút, khuôn mặt bị nắng phơi đỏ cũng nhanh chóng chuyển sang trắng.

Trong đầu loạn một mui, Tô Cẩm đột nhiên rất không muốn Tiêu Chấn đến gần, một tay dắt nhi tử, một tay vô ý thức vịn bụng muốn xoay người.

A Triệt không hiểu suy nghĩ của nương, cậu cũng không phát hiện ra sự thay đổi về mặt của nàng, tay nhỏ bé lôi mẫu thân, cậu ngửa đầu hỏi Tiêu Thiên Hộ mà cậu vẫn luôn sợ hãi: "Đại nhân, cha con đâu?"

Gương mặt của nam hài trắng nõn, đôi mắt đào hoa đen nhánh trong suốt rất nhớ phụ thân đã rời nhà ba tháng.

Đôi mắt với đôi mắt như vậy, cổ họng Tiêu Chấn trượt lên trượt xuống nhưng không nói ra khỏi miệng.

Phía sau hắn, có một cỗ xe la thoát khỏi đội ngũ, vững vàng nhích lại gần, trên xe là chiếc quan tài nắp nước sơn đỏ thẫm.

A Triệt ngậy ngấn cả người.

Tô Cẩm nhìn quan tài càng ngày càng gần, bất thành linh như trời đất không chuyển động.

Lưu Thâm không thể tin được, che ngực, giọng nói run rẩy hỏi Tiêu Chấn: "Đại nhân, Phùng, Phùng Thực đâu?"

Tiêu Chấn nhìn bà một chút rồi nhìn lại Tô Cẩm, đối diện với ánh mắt đờ đẫn của Tô Cẩm, hắn rú mắt xuống áy náy nói: "Vì cứu ta mà thân thể Phùng Thực trúng Thiết Nỗ, tất thờ tại chỗ."

Tất thờ?

Chính là chết?

Tô Cẩm cười, vừa cười vừa khóc, giống như điên điên khùng khùng, nàng vọt tới trước xe la tay nắm chân đá lên quan tài của Phùng Thực, thậm chí còn cố gắng quan tài xuống khỏi xe, vừa kéo vừa mắng: "Chàng Đoàn Mệnh Quý, chàng Đoàn Mệnh Quý, người khác ức hiếp ta coi như xong, ngay cả chàng cũng ức hiếp ta! Bảo chàng chạy chàng không chạy, gấp gấp đi chết thay người khác, chàng chê cuộc sống của ta quá hài lòng phải không? Chàng Đoàn Mệnh Quý, bỏ lại cô nhi quả mẫu chúng ta, lương tâm của chàng bị chó ăn hết rồi à?"

Nữ nhân bi thương không ngừng khóc trượng phu, nhi tử gào khóc cha.

Trong lúc vô tình, đội ngũ đang tiến lên cũng ngừng lại, nhóm bách tính yên lặng nhìn không khỏi thẩn thức.

Hai mắt Tiêu Chấn đỏ ngầu, quỳ xuống nhận tội với hai mẫu tử, Lưu Thâm bên cạnh khóc đi tới, ôm lấy Tô Cẩm đang nổi điên khuyên bảo: "Cẩm nương đừng như vậy, Phùng Thực đã đi rồi, người không yêu quý mình cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng mình chứ!"

Lời vừa nói ra, Tô Cẩm đứng yên tại chỗ giống như bị điểm huyết đạo, sau đó cứng đờ cúi đầu.

Gió nhẹ thổi lất lất phát, thổi trúng quần áo dán vào trên người nàng, hiện ra hình dáng bụng nhô lên.

Tô Cẩm chợt cười, cười đến bi thương.

Nàng ôm máu mủ người khác gả cho Phùng Thực, lúc sinh a Triệt suýt chút nữa đã lấy mạng của nàng, sau khi sinh đã giảm đi rất nhiều nguyên khí, Lang trung cho toa thuốc dặn dò nàng phải điều dưỡng thật tốt, nếu d/đ;|q"đ không về sau sẽ rất khó mang bầu. Tô Cẩm tuổi trẻ khí thịnh, cộng thêm lo lắng làm ăn kiếm tiền nên đã quên mất lời dặn nằm trên giường ba tháng của Lang trung, nhi tử qua tháng không lâu đã đi bán bánh bao rồi.

Không ngờ, sau ba năm bụng của nàng vẫn không có động tĩnh.

Tô Cẩm rất hối hận, nhưng hối hận cũng vô dụng, nàng chỉ có thể đi khám Lang trung, sau đó điều dưỡng thật tốt.

Tháng một, Phùng Thực theo đại quân lên đường chưa được mấy ngày, nàng đã bị ói, sau đó chẩn đoán nàng có bầu hơn một tháng.

Tô Cẩm cực kỳ vui vẻ, Phùng Thực thích hài tử, nàng cũng vẫn luôn muốn sinh hài tử cho Phùng Thực, rốt cuộc năm nay cũng có tin tức tốt, Tô Cẩm lại càng hy vọng Phùng Thực trở lại nhanh một chút để nói tin vui này cho hắn biết. Có đêm nàng còn mơ thấy Phùng Thực về nhà, thợ rèn thấp bé dễ dàng ôm lấy nàng giờ lên cao, cười ngốc nghếch.

Nhưng bụng càng lúc càng lớn, Phùng Thực.....

Đột nhiên bụng đau đớn một chút, giống như đứa bé đang kháng nghị trận tay nắm chân đá lúc nãy của nàng, Tô Cẩm luống cuống, Phùng Thực đã đi rồi, hài tử trong bụng nàng huyết mạch duy nhất của Phùng Thực, nàng không thể để nó có bất kỳ sơ xuất gì!

"Lưu Thâm, đỡ ta trở về." Cúi đầu, cũng không nhìn cỗ quan tài nữa, Tô Cẩm quyết tâm tàn nhẫn nói.

Lưu Thâm vội cùng nữ nhi Xuân Đào cẩn thận từng li từng tí đỡ Tô Cẩm, từ từ trở về, trước khi đi, Lưu Thâm giao phó a Triệt leo lên xe la nằm trên quan tài khóc cho Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn kinh ngạc nhìn bóng dáng của Tô Cẩm.

Tiểu phụ nhân năm nay gần hai mươi tuổi, dáng người yếu đuối thướt tha, nếu như không phải chính tai nghe Lưu Thâm nói, Tiêu Chấn không thể nào tin nổi Tô Cẩm có thai rồi.

Tô Cẩm, mang thai hài tử của Phùng Thực?

Phùng Thực có hài tử, Tiêu Chấn vui mừng thay Phùng Thực từ trong thâm tâm, nhưng.....

Trên đường trở về, Tiêu Chấn đã từng cẩn thận suy nghĩ sắp xếp cho mẫu tử Tô Cẩm như thế nào. Phùng Thực vừa đi, Tô Cẩm thành quả phụ, còn là một quả phụ có tướng mạo xinh đẹp, Tiêu Chấn lại độc thân, nếu hai d/đ;l;q;d người tiếp tục ở chung thời gian dài, sợ rằng sẽ truyền ra lời đồn đại. Tiêu Chấn đã quyết định chờ triều đình ban thưởng xong, hắn sẽ mua một đại viện trong thành cho mẫu tử Tô Cẩm, lại mua thêm một vài nha sai vật để hầu hạ, như thế Tô Cẩm sẽ không cần lo vấn đề cơm áo, đó là việc hắn đã cam kết với Phùng Thực.

Về phần a Triệt, nếu Phùng Thực đã xem a Triệt như máu mủ thân sinh của mình, vậy thì Tiêu Chấn cũng sẽ để tâm, a Triệt muốn học văn, hắn sẽ tạo điều kiện để a Triệt đi học thi cử, nếu a Triệt muốn tập võ thì hắn sẽ dẫn a Triệt đi theo bên cạnh rồi truyền thụ hết tất cả những gì hắn biết cho a Triệt.

Nhưng bây giờ, Tô Cẩm có thai rồi, một quả phụ có thai, lúc này hắn sắp cho Tô Cẩm dọn ra ngoài thì nàng sẽ nghĩ sao?

Tiêu Chấn không làm được, ít nhất, ít nhất cũng phải chờ Tô Cẩm sinh xong đã, rồi mới suy nghĩ đến vấn đề chỗ ở của ba mẫu tử.

Chờ Tiêu Chấn ôm a Triệt khóc ngất đi trở lại phủ Thiên Hộ, Tô Cẩm đã khám Lang trung xong rồi.

Lang trung nói nàng bị động Thai Khí, chỉ cần hành động cẩn thận, đừng có cảm xúc kích động quá lớn thì không có gì đáng ngại.

Tô Cẩm đang hoảng nằm trong chăn, cố gắng thuyết phục mình.

Khóc lóc cái gì, khóc có ích gì sao? Cho dù có khóc đi nữa thì trượng phu cũng không sống lại, thay vì phí tâm yếu đuối, không bằng để chút sức lực dưỡng thai.

Trượng phu ân ái chết rồi, Tô Cẩm rất khó chịu, nhưng từ nhỏ nàng đã trải qua quá nhiều đã kích, quen tay hay việc, nên khôi phục cũng nhanh hơn người khác.

Giống như lúc trước bị tên thư sinh vứt bỏ vậy, Tô Cẩm nghĩ nhiều hơn, vĩnh viễn đều nhìn về phía trước mà không phải đắm mình trong quá khứ.

"Tẩu tử, đại nhân đã trở lại, ngài ấy sai muội tới hỏi tẩu một chút, bây giờ có tiện nói chuyện không?" Xuân Đào vén rèm đi vào, lo âu hỏi Tô Cẩm.

Tô Cẩm nhắm mắt lại nói: "Bây giờ ta rất mệt, muội đi bẩm báo với đại nhân, khi nào hắn rảnh rồi hãy triệu ta qua."

Nàng thật sự rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, tỉnh ngủ rồi tất cả mọi chuyện hôm nay sẽ trôi qua hết.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: hoada

Trong Thiên Hộ phủ chuẩn bị lễ để đặt linh cửu, mỗi ngày đều có người tới điếu nghiễn.

A Triệt mặc bộ tang phục quý gói trước quan tài gỗ, đứa bé trai nho nhỏ cúi đầu, thỉnh thoảng có dòng nước mắt lăn xuống đôi gò má non nớt của nó.

Tô Cẩm cũng nên vì vi phu mà túc trực bên linh cửu nhưng nàng vừa động thai khí nên không thể quý lâu, chỉ khi có đông khách đến thì Lưu thẩm mới gọi nàng quý cho có để mọi người thấy thôi. Tô Cẩm không cần phiền não vì chuyện đó, nói không quý thì nàng không cần quý, chỉ nằm trên giường gần lò sưởi ở sương phòng phía đông. Phùng Thực mất rồi, trượng phu của nàng không còn nữa, sau này các con của nàng sẽ trở thành những đứa trẻ không có cha, nàng biết trong lòng nàng có bao nhiêu khó chịu, bao nhiêu đau khổ nhưng nàng cần gì phải tỏ vẻ khổ sở ra quý cho người khác nhìn thấy?

Càng nhiều người tới điếu nghiễn, Tô Cẩm lại càng phiền não, tất cả bọn họ đều đến để xem náo nhiệt thôi, không ai có thể hiểu nỗi khổ và đau đớn trong lòng nàng.

Thời gian bày linh cửu bảy ngày đã kết thúc, đã đến lúc mang quan tài đi chôn, Tô Cẩm mới lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên người tiểu quả phụ mặc toàn đồ trắng, mái tóc đen không được chăm sóc để buông dài xuống làm nổi bật lên màu da tuyết trắng của nàng, đôi môi trời sinh màu đỏ tươi mà không cần bất kì một thứ son phấn nào. Cho dù đang mang thai, nên mặc dù mặc một bộ tang phục rộng rãi cũng không che dấu được dáng hình mảnh mai như liễu, vòng eo nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Mọi người ai cũng không khỏi kiềm chế liếc nhìn Tô Cẩm.

Tô Cẩm làm như không thấy ánh mắt của bọn họ, bước chân cứng ngắc cùng Xuân Đào, Lưu thẩm đi phía sau quan tài. Nàng dâu nhà người khác, khi trượng phu mất, lúc hạ táng nhất định phải khóc đến kinh thiên động địa, còn Tô Cẩm thì khác, đến một giọt nước mắt cũng không có, nét mặt không thay đổi, nàng nhìn chăm chăm vào quan tài trước mặt, xem ra còn không bị thương, đau khổ như hai mẹ con Lưu thẩm bên cạnh, càng không giống như A Triệt vừa gạt nước mắt vừa khóc nghẹn ngào đi ở phía trước.

Bách tính và môn hạ đi theo quan tài thấy nàng như vậy thì không khỏi nghị luận, bất bình.

“Nàng dâu Phùng gia này làm sao vậy, một dòng nước mắt cũng không rơi xuống?”

“Người nhìn dung mạo xinh xắn, quyền rũ của nàng thì biết, có lẽ đã sớm không muốn sống cùng với Phùng Thực rồi, hiện tại Phùng Thực vừa chết, tuổi nàng vẫn còn rất trẻ, ta dám đánh cược, không quá hai năm thì nàng ta sẽ gả cho người khác thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, các người không nhìn thấy, lúc Phùng Thực còn sống, nàng cũng đã không giữ tròn bốn phận rồi, ngày ngày mặc quần áo màu hồng phấn đi bày quầy hàng, câu tam thập tứ, người khác bán bánh bao dựa vào tay nghề còn nàng thì dựa vào dáng vẻ để quyến rũ đàn ông! Nhìn đứa bé kia xem, dáng dấp không có chút nào giống với Phùng Thực, không chừng cha ruột của nó còn ẩn nấp ở trong góc nào đó.”

Tiếng nghị luận phần nhiều đều là của nữ nhân, có người nhỏ giọng nói thầm, có người cố ý cao giọng nói lớn.

Tô Cẩm nghe hết nhưng xem như tất cả là gió thoảng bên tai.

Tiêu Chấn tự mình khiêng quan tài Phùng Thực cũng nghe thấy, mặc dù hắn rất bất mãn với Tô Cẩm nhưng nàng là thê tử được huynh đệ tốt nâng trong lòng bàn tay lại bị người khác chỉ trích, Tiêu Chấn không cách nào không tức giận được, hắn chợt nghiêng đầu nhìn về phía mấy người phụ nhân đang đứng bên đường cao giọng chỉ trích. Dáng vẻ của Thiên Hộ đại nhân khôi ngô cao lớn, mặt mũi sắc bén lạnh lùng như lưỡi dao, mang theo lửa giận như cuồng phong bão tố lập tức khiến mấy phụ nhân mở miệng ba hoa sợ hãi đến mức không dám hé răng nói gì nữa.

Tiêu Chấn lạnh lùng thu hồi ánh mắt, đi qua một khúc quanh, Tiêu Chấn mới thừa dịp xoay người âm thầm quét ánh mắt nhìn về phía sau, quả nhiên thấy Tô Cẩm không có khóc.

Mấy nữ nhân đứng ở xa đã sớm nhấc lên một tầng sóng nghị luận khác, Tiêu Chấn lại nhìn nét mặt trắng nõn xinh đẹp nhưng lại quật cường của Tô Cẩm thì đột nhiên rất nhức đầu.

Tiêu Chấn biết Tô Cẩm có rất nhiều khuyết điểm, nhưng Tô Cẩm tuyệt đối không phải là người thủy tính dương hoa, bởi vì hắn từng chính mắt nhìn thấy Tô Cẩm hỏi han ân cần chăm sóc Phùng Thực, chính mắt thấy Tô Cẩm vì A Triệt gấp thức ăn, chắn gió cho A Triệt. Quả thật, người nữ nhân này có nhiều tật xấu cần sửa lại nhưng nàng thực sự là một thê tử tốt, một thê tử tốt biết quan tâm trọng phụ, một mẫu thân tốt yêu thương nhi tử hết mực.

Chỉ là, nàng cũng là người có chủ ý rất táo bạo.

Đến nơi hạ táng Phùng Thực, đó là một mảnh đất nằm trên sườn núi nhỏ quay về hướng Nam, người Giang Nam nào khẳng định khi chết cũng muốn nhìn về cố hương.

Quan tài đỏ thẫm từ từ vững vàng hạ xuống đáy hầm mộ, sau đó Tiêu Chấn nhận lấy một thanh xẻng, vẻ mặt nghiêm túc đi đến xúc từng xẻng đất lấp lên quan tài.

A Triệt khóc đến nổi toàn thân co rút lại run rẩy, được Lưu thâm ôm vào trong lòng an ủi.

Tô Cẩm đứng một bên, ánh mắt chăm chăm nhìn Tiêu Chấn đang xúc từng xẻng đất đầy xuống quan tài.

Khi quan tài sắp bị bùn đất lấp kín, chỉ còn dư lại một chút của màu đỏ thì đột nhiên Tô Cẩm đi nhanh đến trước một người khác, đoạt lấy cây kéo trong tay hắn, sau đó nắm một nắm tóc dài dùng kéo cắt đứt.

Tiêu Chấn kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Cẩm đi tới trước hầm mộ, mỉm cười nhẹ nhàng buông tay ra, từng sợi tóc đen mảnh mai rơi xuống huyết trọng phụ an nghỉ.

Người nam nhân ngốc của nàng đã mất rồi, nhưng nàng vẫn phải sống, vì vậy nàng sẽ để mái tóc dài của nàng thay nàng ở bên hắn.

Khi hạ huyết xong, ánh chiều tà chỉ còn le lói yếu ớt.

Lưu thúc chỉ huy người huy linh đường đi, lấy vải trắng xuống, Tô Cẩm dặt tay nhì từ khóc sưng mắt đi gặp Tiêu Chấn, mấy ngày nay thân thể Tô Cẩm khó chịu, Tiêu Chấn phải vừa lo liệu tang ma vừa ứng phó quân vụ nên hai người vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với nhau.

Ở tiền viện nhà chính, toàn thân Tiêu Chấn mặc một thân áo đen ngồi nghiêm chỉnh, hai mẹ con Tô Cẩm mới vừa đến, hắn lập tức đứng lên nghiêm mặt nói: “Đệ muội.”

Tầm mắt Tô Cẩm khẽ nhúc nhích, rất nhiều lần Tiêu Chính gọi nàng là đệ muội nhưng hôm nay mới chân thật nhất tâm.

Nàng khom người xuống: “Đại nhân không cần khách khí, dân phụ không dám nhận.”

Tiêu Chấn không phải là người am hiểu người khác, cùng hắn ở chung lâu như vậy nên Tô Cẩm cũng xem như rất hiểu biết về hắn, Tiêu Chấn rất bất mãn về nàng, mặc dù Tô Cẩm không hiểu vì sao lại như vậy, không biết vô tình nàng đã đắc tội gì với vị Thiên Hộ đại nhân này. Cho nên, mấy ngày nay trừ lúc thương nhớ trọng phụ, Tô Cẩm cũng chỉ lo lắng một chuyện: nàng và con trai nên đi hay ở lại đây.

Nàng là một quả phụ trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, nếu tiếp tục nương nhờ trong nhà Tiêu Chấn thì nước miếng của những phụ nhân khác cũng đủ dìm chết nàng rồi. Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, Tô Cẩm cũng không muốn khiến cho những người khác có cơ phản thêm tội danh vô lí lên người nàng, nhưng trượng phu của nàng mất rồi, bây giờ nàng phải một mình nuôi A Triệt, trong bụng còn có một hài tử khác nữa, nếu Tiêu Chấn không chịu chấp nàng...

“Mời đệ muội ngồi xuống, ta mời người tới đây là có chuyện muốn thương lượng với người.”

Suy nghĩ bị giọng nói của nam nhân cắt đứt, Tô Cẩm gật đầu dặt tay nhí tử đi tới, đợi Tiêu Chấn ngồi xuống rồi nàng mới ngồi xuống, nhưng nàng chỉ ngồi ghé một chút trên ghế tùy thời chuẩn bị.

Tiêu Chấn không có chú ý tới sự cẩn thận của nàng, ánh mắt của hắn đều dừng trên người A Triệt, sau đó nói: “Đệ muội, Phùng huynh vì cứu ta mà chết, trước khi lâm chung, Phùng huynh có nhờ ta chăm sóc mẹ con các người, ta nghĩa bất dung từ. Chỉ là trong phủ, ta độc thân không có nữ quyến, nếu đệ muội tiếp tục ở lại trong phủ, sợ rằng sẽ khiến cho người khác...”

Nghe đến đó thì Tô Cẩm còn cái gì không hiểu nữa, nàng lập tức đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào người nam nhân đang ngồi nói: “Đại nhân không cần nói nhiều, dân phụ hiểu đạo lí phải tránh hiềm nghi, xin đại nhân yên tâm, dân phụ sẽ nhanh chóng dọn dẹp hành lí, ngày mai sẽ lập tức rời đi.”

Người đi trà lạnh, ngay từ lúc phát hiện gần đây bên người Tiêu Chấn xuất hiện thêm một người thị vệ tên là Trần Kính thì Tô Cẩm đã nghĩ tới kết quả này.

Nhưng dự liệu thì dự liệu, thật không nghĩ người ta nói đuổi là đuổi ngay, mắt Tô Cẩm đỏ lên, trong lòng đau khổ vô cùng.

Tiêu Chấn nhìn sang chỉ thấy mắt tiểu phụ nhân đã bắt đầu đỏ lên, lông mi thật dài lúc này đang run rẩy chứa đầy nước mắt, muốn rơi nhưng lại không rơi xuống.

Đột nhiên hắn có chút luống cuống, mấy bước xông tới chắn trước mặt hai mẹ con đang xoay người muốn rời đi, vội vàng giải thích: “Đệ muội nghĩ đi đâu vậy, nếu ta mặc kệ để hai mẹ con cô nhai quả mầu người rời đi thì sau này chết đi, ta làm sao có mặt mũi để nhìn thấy Phùng huynh chứ?”

Tô Cẩm nghe vậy thì ý thức được chuyện có hi vọng khác, lập tức ngẩng đầu lên, khôn hoặc lại mong đợi nhìn nam nhân khôi ngô, cao lớn trước mắt.

Khuôn mặt tiểu phụ nhân trắng nõn, đáng yêu tựa như đóa hoa lê, một đôi mắt xéch lúc cười lúc cay cú, nhưng lúc này trong đôi mắt kia chứa đầy nước mắt, lại có một loại điềm đạm đáng yêu đầy phong tình, thấy dáng vẻ của nàng như vậy, trái tim Tiêu Chấn rung động mãnh liệt, giống như hôm nay hai người mới thực sự gặp nhau, còn trước kia, hắn chỉ mơ hồ thấy một bóng người không rõ ràng.

Ở khoảng cách rất gần, theo bản năng, Tiêu Chấn lui về phía sau mấy bước, cho đến khi hắn không còn có cảm giác bị áp bức mãnh liệt đối với tiểu phụ nhân nữa mới dừng lại, lúc này, hắn chăm chú nhìn A Triệt nói: “Nếu như đệ muội không ngại, ta muốn nhận A Triệt và đứa bé đệ muội đang mang là nghĩa tử, như vậy thì việc ta lưu ba mẹ con các người trong phủ sẽ không khiến ai nghị luận, bàn tán.”

Nhận nghĩa phụ nghĩa tử ư?

Sau khi nghe xong, Tô Cẩm không còn khiếp sợ nữa mà mừng như điên, Tiêu Chấn là Thiên Hộ đại nhân, hai đứa bé nếu nhận hắn là nghĩa phụ thì về sau có gặp chuyện gì cũng đã có chỗ dựa, còn là cả đời nữa!

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân!” Tô Cẩm kích động muốn quỳ xuống cảm tạ Tiêu Chấn.

Bụng nàng đã lớn, Tiêu Chấn nào dám để cho nàng quỳ, Tô Cẩm mới khẽ cong chân thì hắn lập tức đưa tay tới đỡ nàng: “Đệ muội không cần quá đa lễ!”

Hắn chỉ giả vờ đỡ nàng, vì để tránh cho thân thể tiếp xúc, Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là đứng thẳng dậy, nàng gọi A Triệt quỳ xuống cảm tạ.

A Triệt hạ mí mắt, sóng lưng đơn bạc đứng thẳng tắp, mặc cho mẫu thân đặt tay trên bả vai ra ý bảo hắn quỳ nhưng hắn không muốn quỳ.

Tô Cẩm lúng túng cực kì, nhìn ánh mắt sắc của Tiêu Chấn nàng không rõ hắn suy nghĩ gì, nàng lo lắng khom lưng đỡ dành nhí tử: “A Triệt mau gọi nghĩa phụ đi, Tiêu đại nhân có võ công cao cường, sau này có ngài ấy dạy con, A Triệt nhất định sẽ có tiền đồ lớn.”

“Con không nhận, con họ Phùng, con chỉ có một phụ thân thôi.” Đối mặt với sự mong đợi của mẫu thân, A Triệt quật cường nói, trong đôi mắt đào hoa lộ quang lóe lên, cổ nín mới không để nước mắt rơi xuống.

Tô Cẩm gật mình, nước mắt chợt rơi như mưa, nàng ngồi chồm hổm xuống ôm lấy nhí tử bật khóc nức nở.

Tim A Triệt co rút. Hắn thật sự xin lỗi cha, khi cha còn sống, hắn đã không dám theo cha ra ngoài, sợ bị người khác chê cười, bây giờ cha chết rồi, hắn cũng không có cơ hội để cho cha hắn biết hắn đã không còn sợ bị mọi người chê cười nữa.

Hai mẹ con ôm nhau khóc thành một đoàn, khóc đến nỗi Tiêu Chấn cảm thấy ngực chua xót, đau đớn, hắn không biết cách nào để khuyên dỗ hai mẹ con đành vội vàng rời khỏi nhà chính, nhờ Lưu thẩm tới giúp đỡ.

Hai khắc đồng hồ sau, hai mẹ con Tô Cẩm mới nín khóc.

Tiêu Chấn lại tới một lần nữa, lần này hần khuy một gối ngồi xổm trước mặt A Triệt, nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào của nó nói: “A Triệt, ta nhận com làm nghĩa tử chỉ vì muốn danh chính ngôn thuận chăm sóc hai mẹ con các người thôi, nếu không như vậy thì hai người tiếp tục ở lại trong phủ, khi mẫu thân của người ra ngoài nhất định sẽ bị người khác chỉ trích không hay. Ta tính như thế này được không, sau này, nếu có người ngoài thì con gọi ta là nghĩa phụ, còn nếu lúc không có ai, ở trong phủ con vẫn gọi ta là đại nhân, con thấy thế nào?”

Đôi mắt hoa đào của A Triệt sưng như hột đào, ngơ ngác nhìn Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn trầm mặc chờ đợi.

A Triệt không biết làm sao mới phải, quay đầu lại nhìn mẫu thân.

Tô Cẩm ngồi trên ghế, ôn nhu nhìn nó cười: “A Triệt quyết định đi, tất cả nương đều theo ý con.” Nếu nhi tử thật sự không thể nào tiếp nhận nghĩa phụ thì nàng lập tức mang nhi tử rời đi, cùng lắm thì cuộc sống vất vả thêm một chút, chờ sau khi sinh đứa bé trong bụng ra, nàng cùng với A Quý làm việc nhiều hơn một chút, bán thêm mấy cái bánh bao nữa, có lẽ cuộc sống cũng không đến nỗi nào.

A Triệt nhìn mẫu thân xinh đẹp của mình, đột nhiên nhớ tới, mẫu thân là người ăn nói rất giỏi, giỏi hơn hần rất nhiều.

Trước kia, một mình mẫu thân ở bên ngoài gánh vác mọi chuyện, hần chỉ biết núp ở trong nhà, hiện tại cha đã không còn nữa, hần không thể trốn tránh nữa, hần muốn nhanh chóng giúp đỡ mẫu thân.

“Đa tạ đại nhân.” Đã quyết định trong lòng, A Triệt lau sạch nước mắt quỳ xuống dập đầu trước Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn đỡ đứa bé dậy nghĩ thầm, chỉ bằng việc A Triệt chỉ nhận một người cha là Phùng Thực thì hần cũng sẽ tận tâm để nuôi dạy đứa nhỏ này nên người.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm liền làm theo sự an bài của Tiêu Chấn, mang theo A Triệt dọn vào hậu trạch thuộc về nữ chủ nhân của Thiên Hộ phủ, từ đó nàng lấy thân phận đệ muội của Tiêu Chấn thay Tiêu Chấn quản gia.

Lại qua mấy ngày nữa, Tiêu Chấn tổ chức tiệc đãi tân khách chính thức thu nhận A Triệt và đứa bé trong bụng Tô Cẩm làm nghĩa tử.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trước tiết Đoan Ngọ, triều đình cấp lương thảo xuống đại quân lần nữa.

Tổng cộng có hai chi đội, Tần Vương từ Thái Nguyên lên đường nên cũng không may mắn thấy được bóng dáng quân lương, lãng phí thời gian tự nhiên sẽ không có ban thưởng. Liêu Vương bên này thì vui vẻ rồi, Tổng thống soái Liêu vương được Chu Vũ Đế khích lệ, các tướng sĩ lập công được thăng quan thăng cấp, thưởng bạc, mà dưới trướng của Liêu vương, Chương thành vệ đảm đương tiên phòng nên chiến công là rõ rệt nhất.

Huống hồ Tiêu Chấn chém giết chủ tướng Lương Quốc, đè ép sĩ khí quân địch, nhờ kỳ công này, quan chức từ chính ngũ phẩm Thiên hộ trực tiếp thăng làm chính tứ phẩm chỉ huy thêm sự, phụ trách tất cả hơn năm ngàn binh mã thao luyện của Chương thành.

Ý chỉ hạ xuống, Tiêu Chấn liền mang theo một nhà “Đệ muội” dọn đến phủ đệ mới.

Phủ đệ mới so với Thiên Hộ phủ không khác bao nhiêu, đều là kết cấu ba nhà, viện rộng rãi hơn một chút.

Thu thập một ngày, đang lúc hoàng hôn, Tiêu Chấn mời Tô Cẩm tới tiền viện.

Mặc dù hai người ở cùng một chỗ, nhưng Tiêu Chấn đi sớm về trễ, đã liên tục mấy ngày chưa gặp qua hần, nghe Tiêu Chấn cho mời, Tô Cẩm nghi ngờ đi Tiền viện, chuyển qua hành lang, chỉ thấy trong sân có bảy tám tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi đứng song song, bên cạnh còn có một phụ nhân mặt tròn không biết đang nói gì với Tiêu Chấn, còn Tiêu Chấn mặt nghiêm túc, không có bộ dáng bình tĩnh cho lắm.

Tô Cẩm vừa lộ mặt, tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

“Đệ muội tới, những nha đầu này, người chọn lấy hai người để sai sử đi.” mắt Tiêu Chấn nhìn Tô Cẩm với cái bụng lộ to ra so với tháng trước, nghiêm mặt nói.

Tô Cẩm thụ sủng nhược kinh, đầu tiên Tiêu Chấn để nàng ở hậu viện toà phủ đệ của nữ chủ nhân tương lai, hiện tại lại cho nàng mua nha hoàn, đây cũng quá khách khí đi? Người ngoài đều nói Phùng Thực cứu mệnh Tiêu Chấn, nhưng Tô Cẩm chưa từng có ý nghĩ như vậy, lần đầu tiên Phùng Thực đầu quân, đánh giặc xong đã viết thư cho nàng, đều nói nếu như Tiêu Chấn không cứu hần nhiều lần, thì hần đã sớm chết dưới tay quân địch rồi.

Vì vậy, Tiêu Chấn chịu chấp bọn họ, đã nói rõ hắn là nam nhân đại trượng phu trọng tình trọng nghĩa, Tô Cẩm chỉ có cảm kích thôi.

Đối mặt với lễ dày của Tiêu Chấn, Tô Cẩm buồn cười từ chối nói: “Đại nhân, ta vốn là thôn phụ, chuyện gì cũng tự mình làm theo thói quen, năm đó lúc hoài thai A Triết vẫn xuống giường làm việc, thật sự không cần nha hoàn, ngài mau trả lại đi.”

Tiêu Chấn lại nói: “Ta chịu sự nhờ vả chăm sóc đệ muội của Phùng huynh, lúc đó tình hình kinh tế căng thẳng không thể không để đệ muội chịu khổ, hiện tại có chút thoải mái, nếu để cho đệ muội có thai làm việc vất vả, lương tâm Tiêu mỡ sẽ bất an.”

Hai người một người so với một người còn khách khí hơn, người môi giới bán người muốn buôn bán, liền cười dài đi tới bên cạnh Tô Cẩm, giúp Tiêu Chấn khuyên: “Tiêu nương tử chớ khách khí, Tiêu đại nhân lập nhiều chiến công, sau này sẽ càng ngày càng phát đạt, nếu bên cạnh tiểu nương tử không có nấy nha hoàn hầu hạ, truyền ra ngoài, người ngoài còn tưởng Tiêu đại nhân keo kiệt đâu, ngài nói có đúng không?”

Tô Cẩm do dự.

Lưu Thâm cũng khuyên nàng, nói về sau sinh đứa bé, chung quy vẫn cần người bưng trà rót nước.

Lúc này Tô Cẩm mới đồng ý, đi tới trước mặt nhóm nữ hài tử, nghiêm túc lựa chọn.

Tổng cộng có tám tiểu cô nương, có mỹ nhân da trắng mặt trứng鸭蛋 to, cũng có mặt đen tay thô vẻ tư sắc bình thường, Tô Cẩm đi xung quanh chúng nữ một vòng, cuối cùng chọn hai người khỏe mạnh vừa nhìn đã biết rất có sức, trong đầu đã nghĩ đến việc dạy nhị nữ thái rau băm nhân hấp bánh bao rồi, đều là việc tốn sức.

Một nha hoàn năm lượng bạc, Tiêu Chấn trả tiền, môi giới bán người hoan hoan hi hi nhận lấy, dẫn mấy người còn lại cáo lui.

Tô Cẩm lập tức lấy tên cho nha hoàn mới, một người tên Cát Tường, một người tên Như Ý, mọi việc tốt lành mong gì được nấy.

“Đệ muội, mời tới bên này.”

Tô Cẩm đang chuẩn bị dẫn bọn nha hoàn trở về hậu viện, chợt nghe Tiêu Chấn gọi nàng lại, Tô Cẩm không hiểu, đi theo Tiêu Chấn đến nhà chính. Nhà chính ở phía bắc trên bàn đặt một cái hộp gỗ, Tô Cẩm vào cửa liền nhìn thấy, đợi Tiêu Chấn mở hộp ra, lộ ra bên trong là một dây nguyên bảo óng ánh, không hiểu sao tìm Tô Cẩm đập rộn lên.

Đời này, lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều nguyên bảo như vậy.

Tiêu Chấn nhìn ra ngoài cửa nói: “Đây là triều đình chia tiền thưởng cho ta, tổng là hai trăm lượng, nhưng nếu như không phải Phùng huynh cứu ta, thì ta cũng mất mạng không thể hưởng thụ được, cho nên hy vọng đệ muội nhận lấy khoản bạc này, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào trong tương lai, Ta là võ quan, hiện tại phong quang, nhưng chiến trường nhiều thay đổi, ta cũng không dám đảm bảo có thể chăm sóc các người cả đời.....”

Lời còn chưa dứt, bên tai đã truyền tới tiếng “Phĩ” thanh thúy!

Tiêu Chấn khó tin nhìn sang.

Tô Cẩm phi xong, nói tiếp: “Đại nhân chớ có nói vậy, ngài uy phong lẫm liệt, nhất định đánh đâu thắng đó không gì có thể cản nổi ngài sống lâu trăm tuổi!”

Bên cạnh đã có một trượng phu chết nơi sa trường, Tiêu Chấn là nơi nương tựa duy nhất trước mắt, Tô Cẩm không muốn Tiêu Chấn nói đến chết.

Trọng điểm của Tiêu Chấn là để nàng nhận lấy bạc.

Tô Cẩm kiên quyết không nhận, trượng phu đã chết, quan phủ cũng phát cho nàng hai mươi lượng tiền phủ xuất, hiện tại Tô Cẩm không thiếu tiền.

“Vậy thỉnh đệ muội bảo quản thay ta, ngày sau trong phủ có chuyện cần tiêu xài cứ lấy từ nơi này ra.” Tiêu Chấn kiên trì muốn giao bạc cho nàng.

Khoản tiền lớn như vậy, Tô Cẩm cầm trong tay nóng bỏng, cau mày nói: “Đại nhân số làm quan, về sau gia nghiệp chỉ có thể ngày càng lớn mạnh, vẫn nên mời một quản gia nha.”

Trong lòng Tiêu Chấn cười thầm, hắn là một người độc thân, bổng lộc mỗi tháng hơn mười lượng, trừ chừa chút chi phí trong nhà, những cái khác đều trợ cấp cho doanh sĩ, hàng tháng cũng không còn thừa, chỗ nào cần mời quản gia chứ.

“Đệ muội nói có lý, ta sẽ xem xét chọn quản gia, trước đó, kính xin đệ muội làm thay.” Lần này Tiêu Chấn đem hộp đựng bạc đẩy tới trước mặt Tô Cẩm.

Tô Cẩm suy nghĩ một chút, Lưu Thúc Lưu Thâm trung thực đều không thích hợp trông nom tiền bạc, Tiêu Đình bên cạnh, trước mắt nàng thật sự là người phù hợp.

“Được rồi, nhưng ta cảnh cáo trước, ngày nào đó nếu mất bạc, đại nhân đừng trách tội ta nha.” Nhặt ngân bảo lên ước lượng, Tô Cẩm vừa nói đùa vừa nói thật, mắt xé liếc nhìn Tiêu Chấn, trong lúc vô tình, Tiêu Chấn trong mắt nàng, không còn giống như trước đây đầy uy nghiêm không dễ ở chung nữa.

Tiêu Chấn cup mắt nói: “Tiêu mã cũng không phải loại người như vậy.”

Tô Cẩm ừ một tiếng, nhìn lại tráp đựng hai trăm nguyên bảo, nữ quản gia mới nhậm chức đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi Tiêu Chấn: “Đại nhân thăng quan thăng chức có nhà mới là chuyện vui, theo lý mà nói thì nên mời thân bằng hảo hữu tới đây ăn bữa cơm nào nhiệt một chút, đại nhân định chuẩn bị ngày nào? Để ta cho người chuẩn bị trước cho tốt.”

Dù sao cũng đang mang thai, Tô Cẩm đứng cũng mệt, đoán chừng Tiêu Chấn không câu nệ tiểu tiết, nên nàng chủ động ngồi ở dưới ghế chủ vị thái sư.

Tiêu Chấn căn bản không nghĩ tới tiệc mời, sau khi nhập ngũ, trước sau hần chỉ kết giao hai ba bằng hữu hợp ý, phát tiền thưởng cho mấy huynh đệ đến tiệm ăn bữa rượu tiễn ăn mừng luôn, đáng tiếc đến ngày hôm nay, bao gồm cả Phùng Thực thì huynh đệ bên trong đều ra đi, chỉ còn lại một mình hần.

“Không cần, ta đọc lại độc vãng đã quen, không thích xã giao.” Tiêu Chấn đứng nói.

Tô Cẩm nhớ lại một chút hơn nửa năm nay, cười nói: “Đại nhân không thích xã giao, nhưng ta nhớ, Chi huy sứ đại nhân, Bành Bách Hộ còn có mấy vị quân gia mời ngài qua phủ uống rượu, ngài đều đi, thật đúng là nên trả lễ lại, ngài không thể chỉ ăn tiệc của người ta, mình thăng quan mà không đãi khách, có phải hay không?”

Tiêu Chấn sửng sò, hần thật sự không nghĩ tới nhiều như vậy, người không có quan hệ mời hần, hần trực tiếp cự tuyệt, đồng liêu có chút giao tình nhiệt tình giúp đỡ, Tiêu Chấn liền đi.

Tô Cẩm tiếp tục nói: “Chi huy sứ đại nhân, Bành Bách Hộ đều là người quen cũ của ngài trước kia, nghe nói Vệ Sở còn có ba vị chi huy thêm sứ đồng phẩm với ngài, ngoài mặt trên còn có hai vị Chi huy Đồng Tri, ngài vừa mời chi huy sứ đại nhân, không bằng mời luôn đồng liêu, quan trên tới, trước làm quen một chút, tương lai trong quân chung đụng sẽ tốt hơn. Đúng rồi, năm ngoái chúng ta cùng vụ án Ngô gia, Tề tri huyện tặng mình một ân tình, có phải đại nhân cũng nên ý tứ một chút không?”

Thế thái nhân tình, nàng há mồm nói là được, điều này Tiêu Chấn suy tính ít ỏi, càng nghe càng phiền não.

Tô Cẩm biết hần làm quan ngay thẳng, nên thả mềm âm thanh nói: “Đại nhân yến khách là lễ số, gặp mặt trên yến tiệc, nếu như ngài thực sự không thích một vị quan gia nào đó, thì lần sau không mời là được, ít nhất ngài nên tổ chức, tránh cho người khác nói ngài sau lưng là tự mình có công lao nên kiêu ngạo coi trời bằng vung.”

Tiêu Chấn nghe lọt tai, gật đầu nói: “Được, vậy thì mừng mười yến khách, còn làm phiền đệ muội nghĩ phần danh sách cho ta, Tề tri huyện coi như thôi, người này thường cùng một giuộc với quan viên, làm ra không ít án oan.”

Tô Cẩm thấy Tề tri huyện còn có thể cứu, nói nhỏ: “Tề tri huyện đã từng vì dân làm chủ, chẳng qua bình thường hần kết giao với quan viên dụ hần đi con đường không đúng đắn, hần ngại nhân tình nên không thể không cho những người đó mặt mũi. Đại nhân không ngại trước hết mời hần tới dự, thứ nhất là còn tình nghĩa ban đầu, thứ hai là nhân cơ hội này tỏ rõ thái độ hy vọng hần công chánh nghiêm minh, nếu hần chịu thay đổi, đó là phúc của dân chúng, nếu hần tiếp tục thân cận tiểu nhân, ngài lần nữa đoạn tuyệt hoàn toàn lui tới cũng không muộn.”

Tên bán chim đầu đàn, nếu như làm quan đều xấu xa, thì Tề tri huyện muốn thanh bạch cũng không dám thanh bạch, nên bản thân làm bạn cùng hần, thì Tề tri huyện sẽ có dũng khí vì dân làm chủ, mà ngược lại, Tiêu Chấn ở trong quan trường cũng có thêm một người bạn.

Nhóm bày sạp bán hàng rong cũng cần giúp đỡ lẫn nhau, Tô Cẩm cảm thấy, làm quan cũng không thể quá cô độc.

Tiêu Chấn không sợ cô độc, nhưng, nếu như hần kết giao mà Tề tri huyện có thể làm quan liêm khiết, vậy hần nguyện ý thử một lần.

“Toàn bộ do đệ muội làm chủ.”

Tô Cẩm cười, sau khi Tiêu Chấn đi, nàng mời Lưu thúc cùng với Trần Kính hộ vệ mới của Tiêu Chấn tới, hướng hai người hỏi thăm Tiêu Chấn có những bằng hữu nào, ba người cùng nhau hợp kê, kiểm tra bổ sung những ai còn thiếu.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm đem danh sách giao cho Tiêu Chấn xem qua.

Tiêu Chấn đếm, bày hai bàn tiệc rượu thì có thể thỏa mãn ứng phó, không tính là khoa trương, liền đồng ý.

Tô Cẩm lại mời một trù nương mới, về sau Lưu Thâm, Xuân Đào chỉ để ý giặt quần áo quét dọn thôi, tài nấu nướng của hai mẹ con không tốt, nhưng may vá lại xuất sắc.

Mùng mười hôm đó, Tiêu Chấn thiết yến, các tân khách được mời đều tới, rất cho hần mặt mũi.

Tiêu Chấn kêu A Triệt tới tiền viện cùng hần đãi khách, Tô Cẩm đợi ở hậu viện nghe náo nhiệt, quan lớn uống rượu, A Triệt rời chỗ trước, Tô Cẩm liền hỏi thăm nhĩ tử tình huống tiệc rượu.

A Triệt trả lời một năm một mười.

“Đại nhân uống rất nhiều rượu.”

“Đại nhân thích nói chuyện cùng Lý chỉ huy sứ, Bành Bách Hộ..... Để thêm sự mời rượu hân, hân không uống.”

“Đại nhân cùng Tề tri huyện ra ngoài một lát, sau khi trở về đại nhân rót cho Tề tri huyện một ly rượu đầy tràn.”

Căn cứ vào biểu hiện của Tiêu Chấn, Tô Cẩm liền đoán được tính tình những tân khách này, Tiêu Chấn không muốn gặp, hơn phân nửa không phải là quan tốt.

Chẳng qua, lấy địa vị của Tiêu Chấn ở Chương Thành, tính khí có kém chút cũng không sợ cái gì.

Sau khi yến tiệc giải tán, Tiêu Chấn tiếp tục làm quan của hân, Tô Cẩm tiếp tục đường thai, A Quý mang nha hoàn Cát Tường mới đi cửa thành bày quầy bán bánh bao.

Nhưng rất nhanh Tô Cẩm đã phát hiện, buôn bán bánh bao không tốt như trước kia.

Hôm nay A Quý trở về, Tô Cẩm hỏi hân xảy ra chuyện gì.

A Quý sờ sờ đầu, ngó ngó Cát Tường đang đoàng hoàng làm việc trong phòng bếp bên kia, lại nhìn bà chủ có thai xinh đẹp động lòng người trước mặt một chút, buồn bực nói: “Cát Tường làm việc rất nhanh nhẹn, chính là, đáng đáp nhìn không đẹp.”

Bánh bao của bà chủ rất ngon, bà chủ không ở đây, dân chúng thích ăn bánh bao vẫn sẽ đi mua, nhưng bà chủ tới, đứng một chỗ, không thích ăn bánh bao cũng lập tức trở nên thích ăn, buôn bán tự nhiên tốt hơn.

Người làm khen nài xinh đẹp, khỏe miệng Tô Cẩm vênh lên, mắt đẹp chuyển một cái nói: “Sáng mai chuẩn bị một cái ghế, ta ăn điểm tâm xong sẽ đi qua.”

Rảnh rồi lâu như vậy, nàng phải hoạt động một chút gân cốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Thu Lệ

Sau khi có thai, Tô Cẩm không mò mẫm dậy sớm nữa, lúc nào a Triệt dậy thì nàng cũng dậy theo.

Sắc trời sáng choang, Tô Cẩm mới vừa mặc xong xiêm áo, a Triệt đã nhảy xuống nhặt giày thêu lên muốn phục vụ mẫu thân mang vào.

Nhi tử hiếu thuận như vậy, cả người Tô Cẩm cả người cũng an ủi khoan khoái.

Bên ngoài Như Ý nghe tiếng động, nhanh chóng đi phòng bếp bung nước.

Rửa mặt xong, hai mẫu tử ở hậu viện dùng cơm, mới ăn được một nửa đã nghe tiếng Tiêu Chấn cười ngửa rồi phủ rồi. Tô Cẩm vừa gấp thức ăn cho nhi tử vừa nói: "Một lát nữa nương đi xem gian hàng, a Triệt đi học cho giỏi, buổi trưa nương sẽ trở lại." A Triệt còn nhỏ tuổi, phải đợi thu hoạch vụ thu năm nay rồi mới có thể đi học ở học đường trong huyện.

A Triệt để chén xuống, lo lắng nhìn mẫu thân: "Nương đừng đi, Lưu thẩm nói không để cho nương làm việc."

Tô Cẩm cười híp mắt: "Nương chỉ qua bên đó ngồi thôi, để cho A Quý và Cát Tường bán bánh bao."

A Triệt vẫn không yên lòng.

Tô Cẩm sờ sờ đầu nhi tử, cứ quyết định như vậy.

Sau khi ăn xong, Tô Cẩm để Xuân Đào chăm sóc nhi tử, nàng dẫn Như Ý ra cửa, đứng nhìn Như Ý năm nay mới mười lăm, nhưng dáng dấp của tiểu cô nương vừa đen vừa khỏe, gấp chuyện có thể thay thế một gã sai vặt, cùng đi với Như Ý, Tô Cẩm đặc biệt yên tâm.

Mùa đông ở Bắc Địa cực kỳ lạnh hơn ở Giang Nam, mùa hè cũng mau lạnh hơn, nhưng mặt trời lại rất độc. Các thiên kim tiểu thư Giang Nam ra cửa thích bung dù che nắng, dân chúng lại không chú trọng như vậy, trước khi xuất giá Tô Cẩm cũng không để tâm, từ ngày xuất giá cuộc sống dễ chịu hơn, Tô Cẩm nhìn gương mặt như cánh hoa của mình trong gương cũng đặc biệt chú ý, lúc mặt trời độc nhất định mang dù ra cửa, tỉ mỉ nuôi toàn thân da nham thịt mềm.

Trên phố chính Chương Thành náo nhiệt phồn hoa, đột nhiên có thêm một phong cảnh, tiểu phụ nhân mặc đồ trắng váy trắng che một cây dù, thướt tha

yếu điệu đi tới, đi qua nơi nào, những người đi đường tự động mở lối cho nàng. Nhóm người bán hàng rong hai bên đường ngừng đầu nhìn quanh, lại chỉ có thể nhìn thấy dưới mái dù là chiếc cằm trắng nõn, đôi môi đỏ mọng đẹp đẽ, còn muốn xem nhiều hơn nữa nhưng chiếc dù này vẫn nhẹ nhàng đứng đưa theo bước chân của nữ nhân, chính là không chịu để lộ thêm.

Không nhìn thấy mặt mũi của nữ tử, các nam nhân thất vọng không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm dáng người của nữ nhân. Tiểu phụ nhân mặc áo váy màu trắng được làm bằng vải mịn, bụng rõ ràng nhô lên, hiển nhiên là đang mang thai, nhưng dù cho như thế thì vòng eo của nữ nhân vẫn mảnh khảnh như cũ, lúc đi bộ thì tựa như uốn éo mà không uốn éo, xinh đẹp hấp dẫn người xem không nói nên lời, hơn nữa tay trái nàng để bên hông trắng trắng mịn mịn đang cầm một chiếc khăn lụa màu xanh nhạt, chiếc khăn bay bay theo cánh tay của nàng, giống như có thể cuộn lên một làn gió thơm.

Giờ khắc này, tất cả nam nhân trên đường cái đều không kim lòng được mà tiểu phụ nhân áo trắng hấp dẫn, hầu kết liên tục chuyển động.

"Còn muốn buôn bán nữa không? Nhìn xem là nương hay cô nãi nãi của người tới?"

Nhóm thê tử của mấy nam nhân không hài lòng, đưa tay nhéo lỗ tai trượng phu nhà mình, thô bỉ mắng lên, mắng xong nam nhân rồi nhìn tiểu phụ nhân đã đi xa cao giọng thóa mạ: "Quả phụ lăng lợ không biết xấu hổ, trượng phu mới chết hai tháng đã ra đường rêu rao quyến rũ nam nhân rồi, thiếu nam nhân như vậy thì đi Cầu Lan viện bán đi nha!"

Đa số phụ nhân Bắc Địa đều vạm vỡ, mắng chửi ngoài chợ lại càng không chút kiêng nể gì.

Như Ý nghe thấy mặt đỏ lên, lo lắng nhìn về phía bà chủ.

Những lời khó nghe hơn nữa Tô Cẩm cũng đã từng nghe, cùng đánh nhau với người ta cũng không phải là không có nên không thêm để ý chút nào, mắt cũng không nhìn về phía sau mà đi thẳng tới trước sạp bánh bao như không có chuyện gì.

"Bà chủ đến rồi!" A Quý cười ha hả chạy đến, cẩn thận từng li từng tí đỡ Tô Cẩm đi ra phía sau gian hàng.

Tô Cẩm liếc mắt nhìn lồng bánh bao còn dư lại chổng chất, âm thầm rầu rĩ, nếu mùa đông thì bánh bao còn dư lại không sợ hư, nhưng mùa hè cách một đêm thì lập tức thay đổi vị, nàng phải tới nha.

Nhưng Tô Cẩm cũng không phải là người vì tiền mà không chú ý đến thân thể, tiếp tục để A Quý và Cát Tường làm trước, sai Như Ý đặt ghế mây vào chỗ dễ thấy nhất ở phía sau gian hàng, sau đó thoải mái dựa vào ghế mây. Như Ý ở bên cạnh giờ cái dù thật cao, Tô Cẩm vừa khẽ phe phẩy quạt tròn, vừa cố ý mắng A Quý: "Người là một tên quý lười, ta mới không đến một ngày người đã lười biếng, ngày hôm nay ta xem người còn dám lười gát buồn bán nữa hay không!"

A Quý phối hợp nói: "Không dám không dám!" Nói xong lớn tiếng hét lên.

Ai thích bánh bao Tô gia nhất định phải tới bên này mua, không thích bánh bao thì yêu mỹ nhân, nhìn thấy tiểu nương tử toàn thân mặc áo trắng cười không ngớt giống như ngó sen non lại tới, ánh mắt với linh hồn lập tức bị hấp dẫn, khẳng định phải mua hai bánh bao, vừa nhìn lên mỹ nhân vừa giao tiền, được bánh bao rồi lại chậm nữa thôn thôn chậm rì rì rồi đi.

Các nam nhân đi hết đợt này tới đợt khác, Tô Cẩm cũng không còn nhàn rồi, một lát thì cần hạt dưa, một lát lại may vá một chút, ngồi một mồi thì đứng lên đi bộ một vòng, đi dạo qua các gian hàng của nhà khác một chút, hoặc thay Cát Tường bán bánh bao, đứng một mồi rồi lại ngồi xuống ghế mây nghỉ ngơi, khát thì có Như Ý ở bên cạnh phục vụ nước trà.

Thấm thoát đã đến buổi trưa, bánh bao cũng bán xong, Tô Cẩm che dù lên lần nữa cùng nhóm người làm trở về phủ.

A Triệt thấy mẫu thân khỏe mạnh trở lại, hỏi thăm A Quý biết được mẫu thân thật sự không mệt, tiểu tử mới yên tâm.

Tiêu Chấn cười ngửa ra khỏi cửa thành là phải đi ngang qua cửa hàng bánh bao, nhưng gần đây Tô Cẩm thức dậy muộn, chờ Tô Cẩm đến cửa hàng bánh bao thì Tiêu Chấn đã đến trại lính từ sớm, hơn nữa Lưu thẩm, Xuân Đào và người làm trong phủ cũng không cảm thấy chuyện này phải bẩm báo cho hắn biết, cho nên Tiêu Chấn cũng không biết Tô Cẩm làm gì, mãi cho đến ngày nghỉ lễ cuối tháng năm, Tiêu Chấn và mấy tên thủ hạ hẹn nhau cùng đi săn thú, lúc cười ngửa đến gần cửa thành, từ xa xa hắn mới liếc thấy trước sạp bánh bao của Tô gia có một nữ nhân mặc đồ trắng đang đứng.

Nha hoàn Cát Tường không ăn mặc kiểu này, Tiêu Chấn cảm thấy kỳ lạ, đi tới gần thêm một chút, cuối cùng Tiêu Chấn cũng thấy rõ tiểu phụ nhân đó không phải Tô Cẩm thì là ai?

Một nữ nhân bụng càng ngày càng lớn, lại còn tới bày quầy bán bánh bao?

Nếu như nói Tô Cẩm là người đầu tiên quan tâm đứa bé trong bụng thì Tiêu Chấn tuyệt đối xếp thứ hai, mà giờ phút này Tiêu Chấn tức giận phát hiện, hẳn mới là người quan tâm đến đứa bé nhỏ côi từ trong bụng nương của Phùng Thực nhất!

Lừa gạt xông thẳng đầu không cách nào nói được, Tiêu Chấn nắm chặt dây cương, toàn dựa vào lý trí mới không giận dữ mắng mỏ nữ nhân kia ngoài đường phố!

Tô Cẩm mới vừa ngồi cả buổi nên lúc này mới đứng lên giãn gân giãn cốt, đang giúp một khách quen lấy bao bánh bao bỗng nhiên có cảm giác có một luồng ý lạnh vù vù bắn qua. Tô Cẩm bất giác ngừng đầu lên, đúng lúc d/d;.;d Tiêu Chấn cười tuấn mã đi ngang qua trước sạp bánh bao, tay vượn eo ong vò quan nghiêng đầu, mày kiếm dựng thẳng, hai mắt trừng lớn thiếu chút nữa bay ra ngoài mà dán lên mặt nàng!

Tô Cẩm có ngu nữa cũng nhìn ra được Tiêu Chấn đang tức giận, hướng chỉ nàng còn lâu mới dần!

Nhưng Tô Cẩm vừa sợ Tiêu Chấn đang nhìn hằm hằm, lại vừa hồ đồ, mấy ngày không gặp, Tiêu Chấn đang tức giận ai vậy?

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, sắc mặt nam nhân tái xanh, nữ nhân kinh ngạc đến ngây người mơ hồ.

"Bà chủ, ta muốn bốn bánh bao!"

Khách tới cửa, tạm thời Tô Cẩm mặc kệ Tiêu Chấn, lập tức thay khuôn mặt tươi cười chiêu đãi khách.

Trong đầu Tiêu Chấn tất cả đều là đứa bé nhỏ từ trong bụng nương của huynh đệ tốt, nào còn có tâm trạng đi săn thú, do do dự dự, cỡi ngựa đi tới chân núi vùng ngoại ô, rồi cuộc hẳn quyết định nói dối trong phủ có chuyện, quay đầu ngựa lại lập tức chạy ngược về. Cũng không biết sao lại đúng lúc như vậy, hẳn vừa trở về tới cửa thành thì Tô Cẩm vừa vận lại ngồi một mình, phe phẩy quạt giấy thu tiền giúp một tay.

Thấy Tiêu Chấn đi mà quay lại, trong lòng Tô Cẩm khẽ động, căng thẳng quan sát Tiêu Chấn.

Lần này Tiêu Chấn không phí thời gian trừng nàng nữa mà về thẳng phủ.

Tô Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, vậy mà cũng không lâu sau Lưu thẩm vội vàng hoảng hốt chạy đến nói nhỏ vào tai nàng: "Đại nhân mời người về đấy!"

Tô Cẩm buồn bực hỏi: "Có nói là chuyện gì không?"

Lòng Lưu thẩm vẫn còn sợ hãi lắc đầu, đại nhân không nói nhưng bà đi theo đại nhân lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đại nhân tức giận như thế đó.

Tô Cẩm không còn cách nào đành phải giao gian hàng bánh bao cho người làm, nàng từ từ đi về về. Ừ, có gấp gấp đi nữa cũng không thể làm đứa bé trong bụng hoảng sợ.

Tiêu phủ, Tiêu Chấn an vị ở nhà chính đợi nàng.

Bụng Tô Cẩm lớn dần, có một số việc không thể không chế được, đã nhìn thấy bóng dáng trong nhà chính rồi nhưng mót quá không chịu nổi nên lập tức gọi Lưu thẩm mượn cơ đi qua giải thích một tiếng, nàng về hậu viện giải quyết vấn đề trước, không ngờ trong lúc nàng đang ngồi trên bồn thoải mái xì nước thì ở Tiền viện, cơn giận của Tiêu Chấn đã đạt đến cực điểm, giống như pháo trúc đang vênh lên thật cao một chút nữa là bốc cháy.

"Đại nhân vội vã trở về như vậy là xảy ra chuyện gì sao?" Tiểu phụ nhân tới trễ bước vào nhà chính, về mặt vô cùng nghi ngờ mà nhìn hẩn.

Tiêu Chấn cố nén cơn giận tràn đầy, trầm giọng nói: "Đệ muội đang có thai không nên vất vả, buôn bán vẫn nên giao cho người làm đi, đệ muội đừng đi nữa."

Thoáng chốc Tô Cẩm đã rõ ràng, sờ bụng một cái, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tiêu Chấn trừng nàng.

Tiêu Chấn lo lắng đứa bé này cũng là có lòng tốt, Tô Cẩm cũng không để ý ánh mắt lạnh lùng như đao của người nào đó nữa, cười nói: "Đại nhân yên tâm, ta có chừng mực, thật ra thì mấy ngày trước ta cũng đi, phần lớn thời gian đều ngồi chơi, ngồi một mình mới đứng dậy đi vòng một chút, ngày hôm nay vừa vận đại nhân đi ngang qua hai lần ta đều đang ở trước sạp giúp một tay, nên đã khiến ngài hiểu lầm rồi."

Bất kể lời này là thật hay giả, Tiêu Chấn đều không chấp nhận, ánh mắt nghiêm nghị lần nữa: "Trên đường lắm thầy nhiều ma, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra đánh lộn đánh lạo làm hại người vô tội, đệ muội đi lại bất tiện, d/d;:q;d vẫn nên ít đi ra ngoài thì tốt hơn, nếu như đệ muội cảm thấy trong nhà buồn bực không thú vị thì trong thành có kể chuyện diễn hí khúc, ta có thể mời bọn họ về giúp đệ muội giải buồn."

Lời này cũng rất không khách khí, hướng chỉ sắc mặt của hẩn còn thối như vậy.

Từ nhỏ, Tô Cẩm đánh nhau cũng không chịu thua thiệt, biến thành người khác dám khiển trách nàng như vậy, Tô Cẩm nhất định phải đáp lại gấp bội, nhưng Tiêu Chấn là quan.

Tô Cẩm lặng lẽ hít vào thở ra liên tục tự nói với mình, Tiêu đại nhân chỉ là tính tình ngay thẳng, không có ác ý, không thể tức giận.

Bình tĩnh lại, Tô Cẩm bày thái độ khiêm nhường, cúi đầu giải thích: "Đại nhân, ta đi ra cửa không phải là vì giải buồn, chân tay A Quý và Cát Tường vụng về, không biết buôn bán, gần đây doanh thu quầy hàng càng ngày càng ít đi, ta đi sang coi chừng một chút, bánh bao cũng bán nhanh hơn."

Tiêu Chấn nghe vậy liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới, không khó đoán được vì sao Tô Cẩm đi, nguyên nhân là buôn bán giỏi.

Tiêu Chấn xuất thân nghèo khổ, biết rõ vì kế sinh nhai mà nàng đầu nhà nghèo khó tránh khỏi muốn xuất đầu lộ diện, vì vậy trước kia Tô Cẩm bày quầy bán bánh bao, Tiêu Chấn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ hẳn đã cho Tô Cẩm hai trăm lượng bạc, cũng từng cam kết mỗi tháng sẽ cho mẫu tử Tô Cẩm hai lượng tiền lương, nên Tô Cẩm không cần thiết phải dựa vào về thù mị dè lời kéo buồn bán.

"Đứa bé quan trọng hơn, đệ muội an tâm dưỡng thai, gian hàng bánh bao kiếm ít đi bao nhiêu tiền đệ muội cứ tính đi, mỗi tháng ta bù cho đệ muội." Nhìn chăm chăm về mặt vô cùng bình tĩnh của tiểu phụ nhân, Tiêu Chấn nói không cho từ chối.

Tô Cẩm tự nhận mình giải thích rất lý lẽ, Tiêu Chấn sợ nàng một mình, nàng giải thích mình không một mình, Tiêu Chấn cho rằng nàng sợ buồn bực, nàng đã

giải thích mình ra cửa là để kiểm tiền, vốn tưởng rằng không sao, Tiêu Chấn lại.....

Con giận của Tô Cẩm cũng nổi lên, nhưng nàng không trực tiếp như Tiêu Chấn, lúc ngẩng đầu cho Tiêu Chấn một khuôn mặt tươi cười thoát nhìn rất thật lòng, ngượng ngừng từ chối: "Đại nhân đã giúp chúng ta rất nhiều, d;đ";d ta tuyệt đối không thể nhận bạc của đại nhân, hơn nữa xài tiền mình kiếm được mới thực tế, dù sao cũng không mệt, ta vẫn nên đi bày quầy đi, đại nhân yên tâm ta đã sinh một lần nên biết chừng mực."

Tiêu Chấn không chịu, dứt khoát hạ lệnh: "Phùng huynh chỉ một giọt máu mũi này, ta không cho nó có nửa phần sơ xuất, trước khi đứa bé sinh ra không cho ngươi ra cửa nửa bước."

Sắc mặt Tô Cẩm đại biến, ai nấy đều thấy được a Triệt không giống Phùng Thực, ai cũng biết suy đoán nhưng không người nào dám bảo đảm a Triệt thật sự không phải nhi tử của Phùng Thực, thật không ngờ Tiêu Chấn lại khẳng định nói ra "Phùng huynh chỉ một giọt máu mũi này", chẳng lẽ khi còn sống tên trượng phu ngọc của nàng đã nói cho Tiêu Chấn rồi hả?

Nàng ngạc nhiên nhìn Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn vẫn còn không ý thức được mình lỡ lời, không muốn lãng phí môi lưỡi nữa, vẻ mặt nghiêm túc rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngực Tô Cẩm có chút đau, vì bị Tiêu Chấn làm tức giận, người này dựa vào cái gì không cho nàng ra cửa kiểm tiền? Nàng không kiểm tiền, lấy đâu ra bạc tiêu xài? Đừng nói vốn liếng trong tay nàng chỉ có hơn hai mươi lượng chân chính thuộc về nàng, coi như nàng có tòa núi vàng, nàng cũng vẫn phải kiểm tiền, bày quầy làm ăn nàng vui vẻ, cùng với tiền nhiều tiền ít không quan hệ.

Tiêu Chấn chẳng thèm tốn nhiều lời, Tô Cẩm cũng lười so đo với hắn, ngủ một giấc, ngày hôm sau ăn điểm tâm xong, Tô Cẩm vẫn dẫn Như Ý đi ra ngoài như cũ. Hai thị vệ đứng ngoài cửa Tiêu phủ, đều là đám lão nhân phủ Thiên Hộ kia, thường ăn bánh bao thịt lớn của Tô Cẩm, đều rất hiền hòa với Tô Cẩm, A Triệt.

Nhưng hôm nay, hai thị vệ đã ngăn ở trước mặt Tô Cẩm.

Tô Cẩm nhíu mày.

Hai thị vệ một mặt dài, không giỏi nói chuyện gương mặt nghiêm túc, một thị vệ khác mặt tròn rất thích cười, nói năng ngọt xớt.

"Tẩu tử, ngài xem ngài có thai, đại nhân cũng là sợ ngài buồn bán cực khổ, ngài hãy nghe lời đại nhân, ở nhà nghỉ ngơi đi?" Thị vệ mặt tròn khẽ khom người, cười xòa nói. Nhìn xem, tiểu tử này thật biết nói chuyện, dám nói lệnh cấm túc của Tiêu Chấn đối với Tô Cẩm thành vật trang trí, giống như lúc Tiêu Chấn hạ lệnh chỉ là bộ dạng vui vẻ quan tâm chu đáo mà thôi.

Tô Cẩm tin mới là lạ, nhìn hắn chăm chăm nói: "Chuyện này không liên quan tới các ngươi, sáng khoái một chút tránh ra, sáng mai còn có bánh bao ăn."

Thị vệ mặt tròn vẻ mặt đau khổ, năn nỉ nói: "Tẩu tử, hôm nay ta mà tránh ra, về sau ngài sẽ không còn nhìn thấy ta nữa, xưa nay đại nhân đối với chúng ta nói một không hai, ngài đừng làm khó chúng ta được không?" Một bên là bánh bao, một bên là hèo của đại nhân, đám thị vệ sợ bị đánh hơn á.

Tô Cẩm còn ba tháng nữa mới sinh, nếu hôm nay nhượng bộ, chẳng phải là sau ba tháng cũng không thể ra cửa?

Ngó ngó hai thị vệ, Tô Cẩm đột nhiên ôm bụng, vịn Như Ý kêu lên ui da: "Ui, ta đau bụng....."

Hai thị vệ bị hù chết, vội vàng hỏi nàng xảy ra chuyện gì, có muốn mời Lang trung hay không.

Tô Cẩm lắc đầu, tay còn ôm bụng, vẻ mặt đau đớn chưa từng thấy, mắt phượng uy phong lẫm liệt nhìn hai người: "Các ngươi không để ta đi, ta sẽ tức giận, ta tức giận bụng liền đau, ngộ nữa xảy ra chuyện gì, để ta xem các ngươi làm thế nào giao phó với đại nhân."

Đám thị vệ lập tức hiểu ra, đây là tiểu nương tử uy hiếp bọn họ!

Thị vệ mặt tròn cơ trí, khom lưng chấp tay thi lễ với Tô Cẩm: "Tẩu tử, tẩu tử tốt, ngài đừng giầy vò chúng ta nữa, van ngài trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Tô Cẩm cũng không ngừng lại, ngẩng đầu đi về phía trước.

Thị vệ mặt dài vừa muốn ngăn cản, Tô Cẩm liền ra sức ưỡn ngực về phía hắn: "Tôi đây tới đây, ta xem ngươi dám đụng đến ta một cái thử xem!"

Tiểu phụ nhân hai mươi tuổi, vốn là eo nhỏ ngực to, sau khi mang thai hình dáng càng lợi hại hơn, lắc lư run lên như vậy, thoáng cái làm cho thị vệ mặt dài

đồ bưng cả khuôn mặt, lập tức lui binh bốn năm bước.

Dọa lui được một người, Tô Cẩm lại nhìn mặt tròn.

Thị vệ mặt tròn cúi gằm đầu, không dám ngó.

Tô Cẩm hừ hừ, mở đường rộng ra như cái ô, giống như tản bộ đi ra ngoài.

Hai thị vệ nhìn chăm chú, không thể làm gì, chỉ có thể phái người đi quân doanh thông báo cho Tiêu đại nhân.

Tiêu Chấn không ngờ một tiểu phu nhân như Tô Cẩm ngay cả thị vệ của hắn cũng không để vào mắt, lúc ấy mặt sầm xuống, thế nhưng hắn có quân vụ trong người, không thể nào ngày ngày bởi vì chuyện này trở về trước thời hạn.

Lúc mặt trời lặn, Tiêu Chấn cỡi ngựa trở về phủ, thay xuống quan phục mồ hôi đầm đìa, nghỉ ngơi sơ qua một lát, rồi bảo người đi hậu viện mời Tô Cẩm.

Buổi trưa Tô Cẩm ngủ một giấc ngon lành, lúc này đang nghe A Triệt đọc 《 Tam Tự Kinh 》, tiểu nam hài thanh tú xinh xắn nghiêm trang lúc lắc đầu, giọng nói lanh lảnh, Tô Cẩm nhìn nhi tử, giống như thấy được cảnh nhi tử thi đậu trạng nguyên kia.

"Tẩu tử, đại nhân mời ngài đi qua một chuyến." Xuân Đào nom nóp lo sợ tới truyền lời.

A Triệt dừng đọc sách lại, mắt đảo hoa nghi hoặc nhìn về phía mẫu thân, cảm thấy giữa mẫu thân và Tiêu đại nhân hình như xảy ra chuyện không tốt gì đó.

Tô Cẩm nghiêng dựa trên đầu kháng (giường lò của người phương bắc Trung Quốc), sườn ảm sai bảo nhi tử: "A Triệt, hình như chân bên này của nương bị chuột rút, con mau xoa bóp cho nương."

A Triệt tin là thật, lập tức quỳ sang, nhẹ nhàng bóp chân cho mẫu thân.

Tô Cẩm thương mà không giúp gì được nói với Xuân Đào: "Người đi bẩm với đại nhân, bẩm báo đúng như sự thật là được, nếu đại nhân có chuyện quan trọng, người nói đỡ giúp ta đi."

Xuân Đào mười ba tuổi đơn thuần chất phác, giống như A Triệt đều không nhìn ra Tô Cẩm đang giả bộ, cho nên đến trước mặt Tiêu Chấn, vẻ mặt nàng bình thường, Tiêu Chấn nghe nói Tô Cẩm bị chuột rút, có lẽ bị chuột rút sẽ không thoải mái một hồi lâu, sợ ảnh hưởng đứa bé trong bụng nàng, liền cho Xuân Đào lui xuống, chờ sáng mai gặp rồi bàn lại.

Tô Cẩm không muốn nói chuyện với hắn, buổi sáng cố ý nằm ở trong chăn giả bộ ngủ, Tiêu Chấn phải đi quân doanh, đợi không được, không thể không lên đường.

Hắn chân trước mới đi, chân sau Tô Cẩm đã thức dậy, rửa mặt ăn cơm, sáng khoái tinh thần đi quẩy bánh bao. Đến gần tối, nghe được tiếng vó ngựa quen thuộc, biết Tiêu Chấn trở lại, Tô Cẩm lập tức căn dặn Xuân Đào chuẩn bị nước, nàng muốn tắm rửa. Chờ Tiêu Chấn lau thân thể qua loa một phen, Tô Cẩm mới vừa cởi bỏ xiêm áo.

"Đại nhân, tẩu tử đang tắm." Xuân Đào tiếp tục hồi bẩm đúng sự thật.

Nữ nhân tóc dài, tắm rửa xử lý xong rất tốn thời gian, kế hoạch nói chuyện vào hôm nay của Tiêu Chấn với Tô Cẩm lần nữa bị ngâm nước nóng.

Như thế mấy ngày trôi qua, Tiêu Chấn có ngốc hơn nữa, cũng biết vấn đề xảy ra, tiểu phụ nhân đang đùa bốn tâm kế với hắn!

Một cục tức nghẹn ở trong ngực, Tiêu Chấn một đêm không ngủ!

Trước kia Tô Cẩm và Phùng Thực sinh sống, Tiêu Chấn thân là người ngoài, mặc dù cảm thấy ngôn hành (lời nói và việc làm) của Tô Cẩm có chút trái ngược với nữ tắc, nhưng Phùng Thực vui vẻ chịu đựng, hắn không có tư cách can thiệp. Hôm nay Phùng Thực mất rồi, Tô Cẩm là mẫu thân của A Triệt, hắn là nghĩa phụ A Triệt, Tiêu Chấn thật tâm xem Tô Cẩm là đệ muội hắn phải có trách nhiệm chiếu cố, mà hắn thân là một gia trưởng, Tô Cẩm công khai đối nghịch với hắn, còn ra thể thống gì?

Tiêu Chấn rất tức giận, nếu Tô Cẩm là nàng dâu của hắn, hắn thế nào cũng phải nghiêm khắc dạy dỗ nàng một trận, nhưng, đệ muội thì không được, chỉ cần Tô Cẩm trốn ở hậu trạch, một đấng mày râu như hắn vì tị hiềm, không thể đi qua! Nói cho cùng cho dù là đại bá ruột thịt, cũng không có đạo lý đến phòng của đệ muội.

Không gặp mặt nhau là một khó khăn, gặp mặt Tô Cẩm không nghe khuyên bảo, hắn cũng không thể động thủ, lại là một khó khăn!

Người đang ở quân doanh, lòng của Tiêu Chấn lại không ở chỗ này, nhất định phải nghĩ biện pháp trị phụ nhân kia!

Tô Cẩm có thai không động được, vậy thì.....

Tiêu Chấn cười, thật sự hắn nghĩ ra được một biện pháp.

Gần tới trở về phủ, Tiêu Chấn sai Xuân Đào đi mời A Triệt.

"A Triệt?" Xuân Đào ngẩn người, trước kia không phải đều là mời Tô Cẩm sao?

Tiêu Chấn gật đầu.

Xuân Đào đần độn u mê đi hậu viện, Tô Cẩm đã sớm nghĩ ra hôm nay lấy cớ gì, không ngờ Tiêu Chấn gọi là nhi tử nàng.

A Triệt không muốn gọi Tiêu Chấn là nghĩa phụ, nhưng nó biết Tiêu Chấn là người tốt, ngoan ngoãn nhảy xuống đất mang giày.

Tô Cẩm nhép nhép miệng, nhìn xuống, nàng cũng tò mò Tiêu Chấn muốn nói gì với nhi tử.

A Triệt đi Tiền viện.

Tiêu Chấn hỏi nó: "Sau này, con muốn đọc sách thi công danh, hay là muốn học võ lập chiến công?"

A Triệt mới sáu tuổi, tiểu nam hài cũng không biết mình thích hợp làm cái gì, nhưng nó biết phụ thân sinh của nó là một thư sinh tòi, dưỡng phụ là một võ phu tốt.

"Con muốn học võ." A Triệt rất nhanh lựa chọn.

Tiêu Chấn chuộng võ, đương nhiên hài lòng câu trả lời của A Triệt, ngoắc ngoắc tay, gọi A Triệt tới bên cạnh hắn.

A Triệt kính sợ hắn, hơi có vẻ khấn trương đi tới.

Tiêu Chấn vịn bả vai tiểu nam hài, ý vị sâu xa nói: "Theo ta được biết, thiếu gia công tử đại hộ người ta bốn năm tuổi sẽ rời khỏi mẫu thân, dời đến Tiền viện ở một mình, cho nên nam hài lớn lên có thể tự cường tự lập, chỉ có nữ tử mới có thể vẫn ở lại bên cạnh mẫu thân, đi theo mẫu thân học thêu thùa quy củ. A Triệt sáu tuổi rồi, buổi tối còn cùng nương con ngủ, có chút không ổn lắm, ta muốn sắp xếp cho con đến sương phòng Tiền viện ở, con cảm thấy như thế nào?"

Trong mắt hoa đào trắng đen rõ ràng của A Triệt, hiện lên vẻ không muốn.

Tiêu Chấn thở dài nói: "Nếu con không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng con."

A Triệt lập chí muốn làm nam tử hán bảo vệ mẫu thân, nó muốn có tiền đồ giống như nhi tử nhà người ta, không muốn làm cô nương dính lấy mẫu thân.

"Con đồng ý." Nắm chặt quả đấm nhỏ, A Triệt kiên định nói.

"Được, vậy con đi thông báo cho mẫu thân con một tiếng, nàng cũng đồng ý, thì sáng mai con dời qua." Tiêu Chấn khích lệ vỗ vỗ tiểu nam hài.

Sắp bắt đầu học võ công rồi, A Triệt rất hưng phấn, bịch bịch bịch chạy đi tìm mẫu thân.

Tô Cẩm nhìn nhi tử còn xinh đẹp hơn nữ hài của mình, một hồi lâu không lên tiếng.

"Nương, người không vui à?" A Triệt lo lắng bò lên trên kháng, quỳ gối bên cạnh mẫu thân hỏi.

Tô Cẩm lắc đầu một cái, sờ sờ đầu nhi tử, ánh mắt nàng phức tạp hỏi: "A Triệt nói thật với nương, con thích đọc sách hay là luyện võ công?"

A Triệt nhếch miệng, nói: "Con muốn làm tướng quân."

Tô Cẩm vẫn lắc đầu, nhấn mạnh nói: "Nương hỏi con thích làm cái nào." Thích, cùng muốn, chưa chắc giống nhau.

A Triệt nhìn mẫu thân, từ từ cúi đầu, nó thích đọc sách.

Tô Cẩm đau lòng ôm nhi tử, dịu dàng nói: "Thư sinh có người tốt cũng có người xấu, Tướng quân có trung thần bảo vệ quốc gia, cũng có kẻ hèn nhát tham sống sợ chết, A Triệt không thể bởi vì nương gặp phải một thư sinh hư hỏng, liền xem tất cả thư sinh trong thiên hạ không vừa mắt. Hơn nữa, con thích đọc sách, bởi vì thích, cho nên có thể học vấn tốt, tương lai làm quan văn thi triển khát vọng có tiền đồ, học võ mà nói, chưa chắc là con có thể dự đoán được như thế, ngộ nhờ học võ không tốt, đến chiến trường sẽ bị kẻ địch lấy mạng, đến cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì."

Tướng quân không phải dễ làm như thế, bao nhiêu người đều có đi không về, bất kể từ tư chất A Triệt suy tính ra hay là vì tấm lòng của người làm mẹ, Tô Cẩm đều hy vọng nhi tử đọc sách, đi đường khoa cử.

A Triệt chớp chớp mắt, nghĩ tới Tề Tri Huyện.

Nó muốn làm quan xử án, làm quan vì dân làm chủ.

Tô Cẩm cười, giải thích: "Tri Huyện là quan văn, phải đọc sách mới được."

A Triệt đã hiểu, nhìn ngoài cửa sổ một chút, tiểu nam hài nhú mày, lo lắng nói: "Nhưng con đồng ý với đại nhân, muốn tập võ với ngài ấy."

Tô Cẩm vẫn cười: "Nương đi nói với đại nhân."

Một khắc đồng hồ sau, Tô Cẩm chủ động cầu kiến Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn đoán nàng sẽ đến náo loạn, vẻ mặt nghiêm trọng đến nhà chính gặp khách.

Tô Cẩm quy quy củ củ hành lễ với hấn, buông mắt nói: "Đại nhân suy tính chu toàn, tuổi A Triệt quả thật đến lúc nên ở một mình, dân phụ kiến thức nông cạn, vẫn sơ sót điểm này, làm phiền đại nhân phí tâm."

Ngôn hành của Tô Cẩm, hoàn toàn ngoài dự liệu của Tiêu Chấn.

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, Tiêu Chấn ho khan một cái, ngồi xuống nói: "Ta là nghĩa phụ của A Triệt, chuyện nuôi dạy nó là thuộc bổn phận của ta, đệ muội không cần đa lễ."

Tô Cẩm nói cảm ơn.

Tiêu Chấn mời nàng ngồi.

Tô Cẩm không có ngồi, ngược mắt lên, ung dung nhìn thẳng hấn nói: "Đại nhân, sinh phụ của A Triệt là một thư sinh, năm đó hấn phụ dân nữ, sau khi A Triệt biết được, liền sinh lòng mâu thuẫn đối với thư sinh, nhưng A Triệt thiên tư thông minh, đọc sách tốt, vừa rồi dân nữ hỏi nó rốt cuộc thích đọc sách hay là tập võ, nó nói, nó thích đọc sách."

Nàng quang minh chính đại nói tới sinh phụ của A Triệt, Tiêu Chấn còn tưởng là Phùng Thực đã kể lại cuộc đối thoại giữa hai người nam nhân ngày đó cho Tô Cẩm nghe rồi, cho nên bây giờ nghe được, cũng không suy nghĩ nhiều, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: "Trẻ con biết cái gì? Hôm nay A Triệt thích đọc sách, ngày mai có lẽ sẽ thích luyện võ, tự ta sẽ dạy nó, đệ muội an tâm bán bánh bao đi."

Tô Cẩm cười lạnh trong lòng, nam nhân này, thật sự cho rằng nàng sẽ dùng tiền đồ của nhi tử tranh hơn thua với hấn sao?

Tay nhỏ bé đặt lên trên bụng, Tô Cẩm lạnh nhạt nói: "Chỉ cần đại nhân đồng ý với dân nữ hai chuyện, trước khi lão Nhị ra đời, dân nữ sẽ không đi bày quầy nữa."

Tầm mắt từ bụng nàng lướt qua, Tiêu Chấn nhướng mày nói: "Đệ muội cứ nói."

"Thứ nhất, xin đại nhân hãy hứa, sau khi sinh đứa bé bình an, không hạn chế dân nữ đi ra ngoài buôn bán nữa."

Chuyện này, Tiêu Chấn không tình nguyện lắm, nhìn xuống mặt đất nói: "Nữ nhân xuất đầu lộ diện, suy cho cùng cũng không ổn lắm."

Tô Cẩm xuy một tiếng, châm chọc nói: "Nếu không thể xuất đầu lộ diện kiếm tiền, dân nữ đã sớm bị người nhà bán vào kỹ viện rồi."

Tiêu Chấn trầm mặc, gia thế của Tô Cẩm, Phùng Thực đã từng nói với hấn.

Tô Cẩm nói tiếp việc thứ hai: "Đại nhân truyền thụ võ nghệ cho A Triệt, dân nữ vô cùng cảm kích, chỉ là sau khi A Triệt đi học đường đọc sách, phải lấy việc học làm chủ, đại nhân không thể ép buộc nó chỉ tập võ."

Chuyện thứ hai này, là ranh giới cuối cùng của Tô Cẩm, nếu Tiêu Chấn không đồng ý, Tô Cẩm lập tức dẫn A Triệt rời đi, tránh cho sau này hai người cãi vã không dứt.

Từ trong đôi mắt bình tĩnh của tiểu phụ nhân, Tiêu Chấn hiểu được ý của nàng.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sau khi cùng Tiêu Chấn đạt thành ước định, Tô Cẩm nói được là nhất định phải làm được, ngoan ngoãn ở hậu trạch tập trung dưỡng thai.

Nàng cảm thấy Tiêu Chấn là quá quan tâm đến đứa con này của Phùng Thực rồi, nhưng Tô Cẩm không tội gì vì muốn buôn bán trong ba tháng mà cùng hấn xào xáo mọi chuyện cho phiền toái.

A Triệt dọn ra tiền viện ở, có lẽ thấy nghĩa tử rất có hứng thú với việc tập võ nên mỗi ngày Tiêu Chấn đều mang A Triệt đi tới trại lính, tự mình dạy công

phu cho nghĩa tử. Lần đầu tiên dạy dỗ cho đứa nhỏ, Tiêu Chấn vô tình ra tay quá nặng, mà A Triệt lại là một đứa bé chuyện gì cũng giấu trong lòng, có khổ có mệt mệt hơn cũng gắng gượng mà chống đỡ, sau khi về nhà cũng không tỏ cáo với mẫu thân, cho đến sáng hôm sau bị ngã bệnh không dậy nổi.

Cả Tiêu Chấn và Tô Cẩm đều rất lo lắng, vội mời lang trung tới, mới biết đứa nhỏ không chịu nổi gánh nặng, vì vậy mà khiến cho thể lực suy kiệt.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nhi tử nằm trong chăn, Tô Cẩm đau lòng vô cùng.

Tiêu Chấn rất áy náy, tự trách nói: "Là do ta không biết cách dạy dỗ, kính mong đệ muội thứ tội."

Nếu như hần là nam nhân của mình, Tô Cẩm đã sớm mắng Tiêu Chấn một trận nên thân rồi, nhưng suy cho cùng hần cũng chỉ là người ngoài, nàng không thể làm theo cảm tính được.

"Đại nhân nói quá lời rồi, ngài cũng không phải cố ý." Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn hần vẻ mặt rất thành khẩn nói: "Học võ rất khổ cực, nghiêm sư xuất cao đồ (thầy nghiêm khắc có trò giỏi giang), đứa bé này về sau còn mong đại nhân trông nom nhiều hơn, không cần vì vậy mà quá phóng túng A Triệt mới đúng."

Tiêu Chấn nghe nàng nói vậy đột nhiên cảm thấy, nữ nhân này cũng không phải là người không hiểu đạo lý.

Lần A Triệt bị bệnh này ngược lại làm cho khoảng cách giữa hai người có từ trước không còn nữa.

Cuối tháng sáu, A Triệt nhập học, Tiêu Chấn tự mình đưa nghĩa tử đi học, không những vậy còn trực tiếp nói chuyện với tiên sinh nhờ tiên sinh dụng tâm dạy dỗ. Trong học đường, phần lớn bọn nhỏ đều xuất thân từ con nhà bách tính bình thường, biết A Triệt đường đường là nghĩa tử của chỉ huy thêm sự Tiêu đại nhân cũng không dám tỏ ý khi dễ A Triệt, có mấy đứa trẻ lười đời còn muốn tìm cách thân cận làm bạn với A Triệt.

A Triệt trời sinh nhạy cảm, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng có thể phân biệt được ai thật lòng ai giả ý, vì vậy, trong một tháng đi học, chỉ hợp với hai người bạn nhỏ khác.

Chỉ có hai người bạn thôi nhưng trong mắt Tô Cẩm, hai cũng đã rất nhiều rồi. Ngày học đường nghỉ học, mẫu thân khác sợ con mình ra ngoài nghịch ngợm gây sự, riêng Tô Cẩm khích lệ A Triệt đi tìm các bạn cùng lứa tuổi chơi cùng, hoặc có ý muốn A Triệt mời bạn đồng học Triệu Mộ Hiền đến nhà làm khách. Có bằng hữu nên A Triệt cũng thay đổi không ít, mặc dù vẫn giữ nguyên tính tình trầm mặc ít nói, nhưng trên mặt đã không còn vẻ tối tăm nữa, xem ra đã chứng chạc lên không ít.

Có hôm cuối tuần Tiêu Chấn được nghỉ, còn có thể mang A Triệt cùng đi săn thú, vóc dáng Tiêu Chấn cao lớn, tài bắn cung cao siêu vô cùng khiến cho A Triệt thấy cực kì kính nể, về nhà nói chuyện với mẫu thân, khi nhắc đến tài bắn cung của Tiêu đại nhân thì hai con mắt lóe sáng nể phục không che giấu.

Tô Cẩm ôm lấy khuôn mặt của tiểu tử cười nói: "Vậy A Triệt phải cố gắng học cho tốt, tương lai sau này cũng sẽ trở thành người văn võ song toàn như thế."

A Triệt kiên định gật đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy khi đã đến tháng chín, ở hậu trạch cuộc sống diễn ra thật yên lặng.

Bụng Tô Cẩm ngày một lớn hơn, mỗi lần Tiêu Chấn nhìn thấy thì trong lòng cũng không khỏi e sợ không dám đến gần, lo lắng tay chân mình vụng về sẽ đụng ngã nàng. Ngày hôm đó lang trung lại đến bắt mạch, Tô Cẩm mỉm cười nhẹ nhàng ngồi vị trí chủ vị, Tiêu Chấn ngồi ở một bên khác cùng với A Triệt giống như hai đại nhân canh giữ bên cạnh Tô Cẩm, cùng nhìn chăm chăm vào ngón tay của lang trung.

Sau khi chẩn mạch xong, lang trung vuốt chòm râu nói: "Khoảng tám ngày nữa sẽ đến ngày sinh."

Tiêu Chấn âm thầm nắm chặt quyền, tám ngày nữa, tám ngày nữa cũng sẽ không cần đề phòng lo lắng bất an nữa.

Tô Cẩm cũng không có quá nhiều lo lắng, năm đó khi mang thai A Triệt mới gọi là vất vả, ba tháng đầu mang thai, ăn cái gì ới hết cái đó, còn bị động thai chảy máu, nàng phải nằm trên giường suốt mười ngày mới không còn nguy hiểm, trong những ngày cuối cùng của thai kỳ, cả thất lưng, xương sống, bắp đùi đều mềm nhũn, các buổi tối đều khó chịu ngủ không ngon giấc, không chỉ nàng khổ sở mà còn hành hạ Phùng Thực chịu khổ theo, đến lúc sinh thì chẳng khác nào xông một chuyến đến quỷ môn quan.

Lần mang thai lão nhị này so với ca ca thì ngoan ngoãn hơn nhiều, thậm chí Tô Cẩm còn không cảm nhận được nôn nghén mãnh liệt, hơn nữa, những phụ nhân lớn tuổi đều nói lần sinh thứ hai so với lần đầu sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, không đau đớn khổ sở như lần đầu.

Vì vậy, cứ đến ban đêm Tiêu Chấn trần trọc trở mình bắn khoăn không biết Tô Cẩm ngủ có ngon không? Có bị khó chịu gì không?

Tối hôm nay, đang ngủ, đột nhiên Tô Cẩm tỉnh lại, trong nhà tối đen như mực, cũng không biết đến canh mấy rồi.

Đệm giường bị ướt, bụng đau lên từng cơn.

Tô Cẩm vẫn tỉnh táo gọi Lưu thẩm ngủ cùng với nàng: "Lưu thẩm, ta chuẩn bị sinh rồi, nhanh đi gọi bà mẹ đến đi."

Chỉ một loáng, phòng sinh đều chuẩn bị tốt, phòng bếp nhỏ cũng sáng đèn lên, người đi tiền viện thông báo thì đi, người xuống phòng bếp nấu nước cũng

được sắp xếp đầu ra đây.

Ở phòng trước, Tiêu Chấn nghe tin thì nhảy lên.

“Đại nhân, đại tẩu muốn sinh rồi!”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói vừa hưng phấn vừa khẩn trương của Xuân Đào khiến tim của Tiêu Chấn đập liên hồi như muốn nhảy ra ngoài, hắn lập tức nhảy xuống giường, cấp tốc mặc quần áo vào.

Hắn ăn mặc thật chỉnh tề, còn A Triệt chỉ mặc quần áo trong nghe tiếng đã liền chạy thẳng tới hậu viện rồi.

Tiêu Chấn không kiềm chế được đi nhanh theo mấy bước, nhưng chợt nhớ đến thân phận của mình, Tiêu Chấn quay trở lại nhà chính, đôi tay nắm chặt thành quyền ngồi trên ghế thái sư, dáng vẻ uy nghiêm đợi tin tức. Lưu Thâm, Xuân Đào và các nữ quyền khác đi đến hậu viện giúp đỡ, còn đám đàn ông mặc dù rất quan tâm đến Tô Cẩm nhưng cũng chỉ có thể ngồi tại tiền viện chờ tin tức.

Từ nửa đêm đến trời sáng, phải đến hơn ba canh giờ sau nhưng Tô Cẩm vẫn còn chưa sinh.

Tiêu Chấn nhíu mày kiếm, càng nhíu càng sâu.

Đang lúc hán nóng nảy sắp không kiềm chế được muốn đứng lên đi một vòng đến hậu viện thì đột nhiên nghe một tiếng khóc của trẻ con.

Tiêu Chấn không hiểu sao mắt tự nhiên chưa xốt, cuối cùng thì huynh đệ tốt của hắn – Phùng Thực cũng đã có hậu rồi. Nghe tiếng khóc vang kinh người thế kia, nhất định là con trai chứ?

Tiêu Chấn đi nhanh ra khỏi nhà chính.

Xuân Đào được Lưu Thâm phái tới thông báo: “Đại nhân, đại tẩu đã sinh cho Phùng đại ca một tiểu thư!”

Nụ cười của Tiêu Chấn hơi cương lại, là một nữ nhi sao?

Tiêu Chấn không cách nào không chế tâm trạng thất vọng của mình, A Triệt không phải là con ruột của Phùng Thực, còn đứa con này... lại là một nữ nhi...

Nữ nhi thì nữ nhi thôi, tóm lại vẫn còn có người giữ hương khói.

Ở hậu viện, đầu tóc Tô Cẩm ướt đầm mồ hôi nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, bà mụ dọn dẹp sạch sẽ rồi bế tiểu nữ oa mang đến cho nàng nhìn.

Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn nữ nhi đang nằm trong bọc tã đầu tóc đen nhánh, gương mặt nhăn nhúm giống một con khỉ con, vì quá nhỏ nên vẫn chưa nhìn ra được giống ai.

Tô Cẩm nhìn nữ nhi đến mất hồn.

Lưu Thâm đứng ở bên nhìn thấy mặt Tô Cẩm dần đỏ lên, đoán được trong lòng Tô Cẩm đang nghĩ đến trượng phu đã mất, nhưng nữ nhân ở cữ không thể khóc, vì vậy Lưu Thâm vội lên tiếng: “Đại nhân đã đợi cả đêm rồi, để ta ôm đi qua cho đại nhân xem một chút.”

Tô Cẩm gật đầu đồng ý.

Lưu Thâm vội ôm lấy bé con đi, đi theo còn có A Triệt một tác cũng không rời.

Thấy Lưu Thâm ôm đứa bé tới, hắn chưa bao giờ thấy một đứa bé nhỏ như vậy, còn chưa bằng một bàn tay của hắn, nên lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé mới sinh Tiêu Chấn thật sự giật mình, hơn nữa nhìn dáng dấp của đứa bé này... Tiêu Chấn không dám nhìn kỹ, Lưu Thâm giật dây muốn hắn bế đứa bé, Tiêu Chấn cũng cương quyết không ôm lấy lí do đứa bé còn quá nhỏ để cho Lưu Thâm mau ôm đứa bé trở về hậu viện.

Lưu Thâm thấy dáng vẻ của hắn thì dở khóc dở cười.

Tiêu Chấn ghét bỏ nữ oa mới sinh xấu xí nhưng A Triệt thì không e ngại chút nào, mỗi ngày đi học về đều chạy nhanh đến hậu viện nhìn tiểu muội muội nằm trên giường gạch ngủ.

Cứ cách mấy ngày thì Lưu Thâm bế đứa bé đến cho Tiêu Chấn xem, Tiêu Chấn vẫn cảm thấy bé con rất nhỏ, còn rất xấu xí nên không dám ôm.

Nhiều lần như vậy Lưu Thâm cảm thấy rất không vui, dứt khoát không ôm đến nhà trước cho hắn xem nữa.

Nháy mắt đã đến cuối tháng, mấy ngày nữa là đến ngày đầy tháng của oa nhi, Tô Cẩm có ý là ba mẹ con nàng cùng với vợ chồng Lưu Thúc, Lưu Thâm cùng ăn một bữa đơn giản là tốt rồi nhưng Lưu Thâm không đồng ý: “A Man là nữ nhi của ngài, còn là nghĩa nữ của đại nhân, đại nhân bận rộn quân vụ mới không có nhắc đến, để ta đi nhắc nhở một tiếng, chắc chắn đại nhân sẽ vì A Man mở tiệc rượu chúc mừng.”

A Man là nhũ danh Tô Cẩm đặt cho nữ nhi, hi vọng tiểu nha đầu lớn lên sẽ có cuộc sống mỹ mãn, đừng khổ sở vất vả như nương nàng.

Tô Cẩm không muốn phiền toái Tiêu Chấn nhưng Lưu thâm thừa dịp nàng nghỉ trưa, lập tức bế A Man vừa tắm rửa sạch sẽ đến tiền viện.

Hôm nay là cuối tuần, Tiêu Chấn được nghỉ đang rồi rỗi ở nhà đọc sách thấy Lưu thâm ôm một bọc tã đi đến, trong lòng Tiêu Chấn máy động, trong đầu lại toát ra bộ dạng xấu xí của đứa bé. Tiêu Chấn không lo lắng đứa bé có bộ dạng xấu xí nhưng vì A Man còn quá nhỏ, so với việc nhìn thấy bụng Tô Cẩm lớn vượt mặt thì đứa bé nhỏ xíu khiến hắn lo lắng hơn nhiều, rất sợ chính mình vô ý đụng làm đứa bé bị thương nên nhiều lần tránh né như tránh bò cạp độc.

“Đại nhân nhìn xem, A Man lớn lên rất xinh đẹp đấy.” Lưu thâm đi đến đặt đứa bé xuống, còn cố ý mở bọc tã ra để Tiêu Chấn dễ dàng nhìn thấy đứa bé.

Tiêu Chấn bất đắc dĩ liếc mắt nhìn qua.

Trong tã lót, nữ oa A Man mở đôi mắt xéch đen lúng liếng mờ mịt nhìn về phía Tiêu Chấn. Con nít sắp đầy tháng, mỗi ngày một lớn dần lên, đã sớm không còn nhăn nhúm xấu xí như lúc mới sinh nữa mà gương mặt trắng trẻo non nớt linh lợi, cái miệng nhỏ hồng hào xinh xắn, lông mày nhỏ, đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn qua chính là đáng yêu của tiểu Tô Cẩm.

Tiêu Chấn ngây người nhìn, không thể giải thích được vì sao lúc đầu hắn lại nhìn thấy đứa bé xấu xí như thế bây giờ làm thế nào lại có thể thay đổi nhiều như vậy.

Hắn tròn mắt há hốc mồm, nằm trong tã, đột nhiên A Man toét miệng ra cười, đôi mắt xéch híp lại thành hai vầng trăng rằm.

Tiêu Chấn không khỏi nhếch môi lên cười.

Lưu thâm thấy vậy vui vẻ giải thích: “A Man cười lên rất đáng yêu, có lúc không cần ai dỗ dành, tiểu nha đầu này cũng tự mình cười rất vui vẻ, đại nhân bế A Man đi, sau này A Man còn phải gọi đại nhân một tiếng cha đấy.”

Gọi hắn là cha sao?

Tiêu Chấn nhìn lại A Man, tưởng tượng đến lúc này sang năm sẽ có một nữ oa xinh xắn ngọt ngào gọi hắn là cha, nghĩ đến đây trong đáy lòng nam nhân bỗng dưng có chỗ nào đó trở nên mềm nhũn.

Hắn cứng đờ dùng đôi tay bèn chắc như sắt cẩn thận làm động tác bế bế đứa bé lên.

Lưu thâm thấy hắn lóng ngóng liền tiến lên dạy hắn cách bế hài tử.

Nữ oa nho nhỏ rớt cuộc cũng nằm gọn trong ngực Tiêu Chấn, cảm giác đứa bé còn nặng chưa bằng bộ quần áo mùa đông của Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn cúi đầu nhìn.

Nữ oa nhi nháy mắt to tròn nhìn hắn, thỉnh thoảng nhấp nhấp cái miệng nhỏ xinh, đôi lúc quay đầu nhìn, còn nở nụ cười lộ ra cả phần lợi hồng hồng cực kì đáng yêu.

Thấy tiểu nha đầu không sợ người lạ, Tiêu Chấn không nhịn được muốn sờ lên khuôn mặt non nớt của bé, hắn dùng ngón tay dài chậm rãi đưa lên mặt bé con.

A Man ngoan ngoãn mở to mắt nhìn hắn.

Tiêu Chấn vuốt nước bọt cổ kiềm chế đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt đáng yêu.

A Man nhếch miệng ra cười.

Tiêu Chấn thở nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười, cơ thể cứng đờ nửa ngày mới phục hồi lại.

Lưu thâm nắm lấy thời cơ khuyến khích: “Đại nhân, chuẩn bị đến ngày đầy tháng của A Man rồi, Cẩm nương nói chúng ta bày một mâm rượu thịt ăn mừng, nhưng ta muốn tổ chức náo nhiệt một chút, không biết ý đại nhân thế nào?”

Tiêu Chấn dù không am hiểu lắm về thể thái nhân tình nhưng cũng biết lễ đầy tháng, chọn đồ vật đoán tương lai đều là trọng đại trong cuộc đời một đứa bé, hắn nhìn chăm chú tiểu nha đầu nằm trong ngực, đây là nghĩa nữ của hắn, lúc này Tiêu Chấn quyết định: “Lễ đầy tháng phải tổ chức thật lớn, lúc này không nên để đệ muội vất vả, người cùng với Lưu thúc thương lượng về việc phát thiệp, ngày mai phát ra ngoài, cái gì nên chuẩn bị thì chuẩn bị cho chu đáo.”

Lưu thâm vui vẻ vừa nhận lời vừa xoay người lại muốn ôm lấy A Man: “Được, ta sẽ đi nói cho Cẩm nương một tiếng.”

Nói xong, tay của bà đưa đến đụng vào miếng tã lót.

Cánh tay Tiêu Chấn cứng lại, oa nhi là con gái nuôi của hắn, hắn vẫn còn chưa có ôm đủ đâu.

Lưu thâm không có phát hiện về khác lạ của hắn cứ ôm lấy nữ oa nhi đi thẳng.

Tiêu Chấn nhìn theo đột nhiên cảm thấy trong cái nhà này hình như có cái gì đó không giống như trước rồi thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Mùng tám tháng mười đầy tháng A Man.

Để chúc mừng nghĩa nữ, Tiêu Chấn đã mời không ít tân khách, từ chính tam phẩm vệ Chi Huy Sứ Chương Thành – Lý đại nhân Lý Ung cho tới Tiêu Bình thân thiết với Tiêu Chấn trong quân doanh hẳn đều mời. Nhóm khách nam cũng dẫn theo nữ quyến trong nhà, Tiêu Chấn bất cần không để ý những khách nữ cũng tới, Tô Cẩm mới ra tháng nên vẫn ngồi trên đầu giường đặt gần lò sưởi nóng hằm hập, nhìn các nữ quyến vây quanh mép giường phía sau nối tiếp phía trước khen ngợi nữ nhi, nàng nhạy cảm phát hiện trong những nữ nhân này có thân phận nhất chính là phu nhân Tề Tri Huyện – quan phu nhân chính thất phẩm.

Cho dù là thê tử của Bách hộ cũng có thân phận hơn nàng, Tô Cẩm hiểu rất rõ những phu nhân này đều cho Tiêu Chấn mặt mũi nên mới tới, điều Tô Cẩm nghi ngờ chính là cũng đều cho Tiêu Chấn mặt mũi nhưng vì sao phu nhân Tri Huyện tới mà thê tử của vị thiên hộ có cấp bậc thấp hơn Tiêu Chấn và hai vị chỉ huy thêm sự cùng cấp có tình cảm không tệ với Tiêu Chấn lại không đến?

Có tới hay không thì Tô Cẩm cũng không có bất kỳ bất mãn hoặc không vui nào, chẳng qua cô chỉ cảm thấy khó hiểu mà thôi.

Xong tiệc đầy tháng, các tân khách lục tục rời đi, chỉ riêng có phu nhân Tri Huyện là cười híp mắt ôm A Man trêu chọc, ở lại đến cuối cùng.

Tô Cẩm suy đoán, có lẽ Phu nhân Tri Huyện có lời muốn nói với nàng.

Đợi tất cả khách nữ đều rời đi, quả nhiên Phu nhân Tri Huyện ngồi vào bên cạnh Tô Cẩm, nghiêm túc nhìn Tô Cẩm.

Tô Cẩm vẫn còn trong thời kỳ chịu tang nên toàn thân đều mặc xiêm y màu trắng, búi tóc trắng màu đen được dùng trâm gỗ cố định lại, ngoại trừ những thứ đó ra thì không có bất kỳ đồ trang sức nào, nhưng làn da của tiểu d/đ;ẽ;q;d phụ nhân lại trắng bóng mịn màng như mỹ ngọc, nhìn còn xinh đẹp tươi trẻ hơn thiếu nữ mười sáu, đôi môi trời sinh đỏ tươi đầy đặn nhìn dự người hơn những người đã tô son khác.

"Người xưa thường nói Dương Châu sản sinh ra mỹ nhân, bây giờ nhìn thấy phu nhân ta mới thật sự hiểu những lời này." Phu nhân Tri Huyện hâm mộ nhìn Tô Cẩm nói, mà điều bà hâm mộ nhất là toàn thân da mịn thịt mềm của Tô Cẩm, giống như vừa tắm là có thể chảy ra nước, Bắc Địa cũng có mỹ nhân nhưng da thịt tuyệt đối không mịn màng như Tô Cẩm.

Tô Cẩm vội nói: "Phu nhân vẫn nên gọi ta là Cẩm nương đi, ta chỉ là một phụ nhân thô bỉ bày quầy làm ăn, nhờ đại nhân chăm sóc ba mẫu tử ta mới có chỗ dung thân, không phải phu nhân gì cả, phu nhân thật là ngại chết ta."

Phu nhân Tri Huyện cười lắc đầu một cái, nhẹ giọng hỏi Tô Cẩm: "Đại nhân đã nhận huynh muội a Triệt làm nghĩa tử nghĩa nữ, ngài cảm thấy kiếp này đại nhân còn có thể tách khỏi ba mẫu tử các ngài sao?"

Tô Cẩm ngớ ngẩn, ngay sau đó rơi vào trầm tư.

Năm ngoái Phùng Thực mới mất, nàng có thai không có trọng phu, lúc đó đau lòng luống cuống, trong tay chỉ có mấy lượng bạc vụn và một mình A Quý làm việc, nếu rời khỏi Tiêu phủ thì cuộc sống nhất định rất khó khăn, lúc ấy Tiêu Chấn đề nghị nhận hai đứa bé làm nghĩa tử, đối với Tô Cẩm mà nói, không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho nên nàng mới hơn hờ đồng ý cảm động đến rơi nước mắt.

Sau lại triều đình phát trợ cấp, trong tay Tô Cẩm có tiền dư rồi, bởi vì chuyện mang thai buôn bán mà tranh chấp với Tiêu Chấn, lúc đó Tô Cẩm thật sự muốn dẫn a Triệt ra khỏi Tiêu phủ, nhưng danh nghĩa nghĩa phụ nghĩa tử đã định, tất cả mọi người ở Chương Thành đều biết, chỉ vì một chút như vậy chuyện nhỏ ầm ĩ với Tiêu Chấn, truyền đi rất khó coi.

Nói cách khác, vì không để cho người ngoài đoán mò đồ kị nàng phạm vào lỗi gì bị Tiêu Chấn đuổi ra khỏi phủ, hoặc là không để cho người ngoài vu cáo hãm hại Tiêu Chấn sau khi thăng quan phát tài mà đuổi cô nhi quả mẫu của huynh đệ tốt đã giao cho hẳn, vô tình vô nghĩa quên đi lời hứa ban đầu, sau này ngoại trừ phải rời đi thì ba mẫu tử bọn họ thật sự vẫn phải đi theo Tiêu Chấn.

Ở lại trong nhà Tiêu Chấn, tốt là có người làm chỗ dựa, ba mẫu tử sẽ không dễ gì bị người ta ức hiếp, xấu là ăn nhờ ở đậu, có lúc khó tránh khỏi sẽ bó tay bó chân không thoải mái bằng ở một mình, rồi ngày nào đó Tiêu Chấn cưới nàng dâu, quan phu nhân chính thức chưa chắc chào đón ba mẫu tử bọn họ, có khi còn ước gì đuổi bọn họ đi ấy chứ.

Với tính tình của Tiêu Chấn, tám phần là sẽ không cho ba mẫu tử nàng dọn ra ngoài, không phải vì danh tiếng mà chính bản thân Tiêu Chấn trọng tình trọng nghĩa.

"Chắc chắn sẽ không chia." Phu nhân Tri Huyện vô cùng khẳng định nói.

Tô Cẩm không thể làm gì khác hơn là cười làm lành, cảm khái nói: "Đại nhân trọng tình trọng nghĩa, có thể được đại nhân che chở là ba mẫu từ chúng ta may mắn."

Phu nhân Tri Huyện gật đầu nói: "Cho nên, về sau ngài chính là phu nhân Quan Gia chính thức, đại nhân gọi ngài là đệ muội, sau này đại nhân cười thề từ thì ngài cũng là Nhị phu nhân Tiêu phủ danh chính ngôn thuận, a Triệt là thiếu gia, A Man là tiểu thư Tiêu gia."

Tô Cẩm liên tục khiêm tốn.

Phu nhân Tri Huyện cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào gương mặt của A Man, nhìn lại Tô Cẩm thì về mặt bà trịnh trọng, nói khẽ: "Phu nhân, phu quân nhà chúng ta là thư sinh nghèo, thật vất vả mới leo lên được đến Tri Huyện, ông ấy có lòng làm việc vì dân, thế nhưng quan trường phức tạp, một mình ông ấy không dám đối đầu với mọi người, có lúc biết rõ đúng sai phải trái, nhưng không thể không làm chuyện trái với lương tâm. Sau khi qua lại với đại nhân, phu quân nhà chúng ta kính nể khí d/đ/t'q;d tiết chính trực của đại nhân, từ đó không sợ việc gì nữa, dần chúng càng ngày càng thích ông ấy, ông ấy vui về ta cũng cảm kích đại nhân. Ta là một nữ tặc bình thường, không giúp được gì cho đại nhân, suy nghĩ có mấy lời muốn nhắc nhở ngài một tiếng. Nếu ngài cảm thấy có đạo lý, ta đến đây một chuyến cũng coi như không uống phí, nếu ngài cảm thấy không có đạo lý, vậy ta xin nhận lỗi, ngài chỉ coi như ta chưa nói gì chứ đừng tức giận."

Trong lòng Tô Cẩm trống rỗng: "Phu nhân mới khách sáo đó, ngài cứ việc nói, ta đang lo bên cạnh không có người thân thiết đây này."

Phu nhân Tri Huyện lại nhích đến gần nàng một chút, khẽ hỏi: "Ngài có biết vì sao hôm nay đây thàng A Man mà nhóm khách nữ kia không đến không?"

Tô Cẩm lắc đầu, mong đợi nhìn bà.

Phu nhân Tri Huyện ngó ngó nàng, thờ dãi nói: "Ta biết người làm buôn bán không dễ dàng, ta rất hiểu người nhưng nhóm phu nhân Quan Gia, danh môn đại hộ đều coi trọng danh tiếng, tuy nói người làm ăn đường đường chính chính nhưng dung mạo của người quá vượt trội, mấy nhóm phụ nhân đó thích nhất là nói xằng nói bậy bịa đặt người ta, cái gọi là "tam nhân thành hổ" có nghĩa nhiều người có thể khiến lời đồn thành sự thật, nhóm phụ nhân chưa quen thuộc phu nhân dĩ nhiên sẽ tin, vì vậy....."

Tô Cẩm đã hiểu, quan phu nhân chê nàng có tin đồn không tốt, sợ đến gần nàng sẽ mất mặt?

Tô Cẩm đã quen làm theo ý mình, vô ý thức muốn phản bác cho bản thân, nàng dựa vào vẻ thủy mị để buôn bán kiếm bạc, nhưng nàng không trộm không giành cũng không chủ động quyến rũ người khác, là những nam nhân đó không quản được mắt của mình chủ động lại gần mua bánh bao đây chứ.

Phu nhân Tri Huyện cũng biết nàng sẽ nghĩ như vậy, kịp thời nói: "Trước kia ngài là bách tính bình thường nên không cần suy tính những thứ này, nhưng bây giờ ngài là phu nhân Quan Gia, Tiêu đại nhân võ nghệ cao siêu liên tiếp lập chiến công, trong tương lai còn có thể thắng cao hơn, thậm chí phong hầu bá tước, đến lúc đó đại nhân lui tới với quan lại quyền quý, ngài bằng lòng bỏ mặc ghét bỏ của d/đ;t'q;d mọi người tiếp tục xuất đầu lộ diện bán bánh bao, hoặc mướn người làm chường quỹ mở cửa hàng, ngài vừa ngồi ở hậu trạch thu tiền, vừa như cá gặp nước trong giới quan phu nhân? Và lại, bây giờ ngài không chỉ có một mình, sau này a Triệt đi học thi công danh, A Man phải xuất giá, ngài phải tính toán lâu dài cho nhi nữ trước, không thể tiếp tục để bản thân làm phụ nhân ngoài chợ nữa."

Trong lòng Tô Cẩm chấn động.

Nàng nhớ lại lúc mình ra ngoài, những phụ nhân kia ác độc chửi rủa lăng mạ, khinh bỉ phi nhỏ.

Tô Cẩm không sợ không quan tâm, là bởi vì từ nhỏ nàng đã bị người thân đánh chửi thành quen, nhưng nhi tử của nàng không nên vì tính cách thẳng thắn của nàng mà bị sự phụ trọng học đường nhạo báng, còn có nữ nhi xinh đẹp nàng mới sinh nữa, nhất định phải làm tiểu thư nhà quan. Vừa nghĩ tới có một ngày nữ nhi ra ngoài sẽ bị liên lụy chửi bới lung tung vì nàng xuất đầu lộ diện bày quầy, sắc mặt Tô Cẩm lập tức không còn chút máu.

Nàng có thể tiếp tục buôn bán, nhưng không thể rêu rao giống như trước nữa.

"Những lời nói này của phu nhân khiến ta được lợi cả đời, xin phu nhân hãy nhận của ta một xá(cúi đầu)." Tô Cẩm lập tức từ ngồi đối thành quỳ, muốn dập đầu tạ ơn Phu nhân Tri Huyện.

"Không được không được!" Phu nhân Tri Huyện vội vàng đặt A Man xuống ngăn Tô Cẩm lại, nói lên từ đáy lòng: "Chúng ta đều là người cơ khổ, quan lại quyền quý xem thường chúng ta thì chúng ta thương tiếc lẫn nhau thôi."

Tô Cẩm càng nhìn Phu nhân Tri Huyện càng hợp ý, dứt khoát nhận tỷ muội.

Phu nhân Tri Huyện chậm trễ đã lâu, sợ Tề Tri Huyện ở phía trước chờ lâu không kiên nhẫn, xác định ngày khác tới thăm xong rồi xin cáo từ trước.

Tô Cẩm tiễn nàng ra khỏi nhà chính rồi trở về phòng ôm lấy A Man nhỏ nhỏ, ánh mắt Tô Cẩm nhìn về xa xăm.

Mặc dù đã ra thàng nhưng Tô Cẩm không đi bày quầy nữa.

Thân thể hoàn toàn khôi phục, ngày hôm đó Tiêu Chấn trở về phủ, Tô Cẩm ôm nữ nhi đi cầu kiến.

Nghe thấy cận vệ Trần Kính truyền lời, Tiêu Chấn hoảng hốt, hình như đã ba bốn tháng rồi hấn và Tô Cẩm chưa gặp mặt nhau à? Lúc trước nàng đều rất

an phận ở hậu viện đường thai, ở cũ, chẳng lẽ ở cũ xong rồi nàng lại muốn ra ngoài?

Tiêu Chấn vẫn chưa muốn tán thành, nhưng hắn đã đồng ý không can thiệp vào chuyện bán bánh bao của Tô Cẩm nữa.

Để quyền sách trên tay xuống, Tiêu Chấn đi nhà chính.

Tô Cẩm đang ngồi trên ghế thái sư trên chóc nữ nhi trong tá, ánh nắng chiều nhẹ nhàng chỉ có thể soi sáng đến cửa, bên trong nhà chính hơi mờ mờ, nhưng tiểu phụ nhân thành thạo ôm tá, mặt mày dịu dàng, miệng hơi cười, da thịt nõn nà trơn bóng cùng hòa lẫn với xiêm y màu trắng, quanh thân nàng như có nhiều hơn một vòng sáng mờ lung, dịu dàng điểm tinh giống như Quan Âm Tống Tử(*) hạ phàm.

(*): Bồ tát Quan Âm tay bồng một đứa trẻ, gọi là Quan Âm tống tử.

Trong ấn tượng của Tiêu Chấn, Tô Cẩm là một phụ nhân cay cú bướng bỉnh không giữ quy củ, đột nhiên nhìn thấy nàng như vậy, Tiêu Chấn không khỏi sững sờ đứng ở cửa.

Nam nhân cao lớn cao ngạo, vừa xuất hiện đã chặn lại ánh sáng của nhà chính, Tô Cẩm ngẩng đầu thấy hắn tới, cười đứng dậy: "Đại nhân."

Trong mắt nàng còn lưu lại dịu dàng lúc nhìn nữ nhi, giọng nói cũng mềm mại dòng nước róc rách chảy qua lòng nam nhân.

Tiêu Chấn sắp không nhận ra nữ nhân này nữa rồi, khẽ giật mình đi qua, hắn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc lần nữa, vừa bước vào nhà chính vừa hỏi: "Đệ muội tìm ta?"

Ánh mắt Tô Cẩm đuổi theo bước chân hắn, cười nói: "Có chuyện muốn thương lượng với đại nhân."

Tiêu Chấn đã đoán được là chuyện gì, ngồi xuống nói: "Đệ muội cứ nói."

Tô Cẩm ôm đứa bé ngồi đối diện xéo với hắn, khẽ nói: "Lúc trước đại nhân nói nữ nhân xuất đầu lộ diện không ổn, ta cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thật là như thế, nhất là khi ta sinh một nữ nhi, ngôn hành cử chỉ phải càng thêm chú ý mới đúng, cho nên ta muốn thuê một cửa hàng, để A Quý quản lý sự vụ, không cầu phát tài lớn, chỉ cầu buôn bán ổn định có chút doanh thu, đại nhân ngài thấy sao?"

Tiêu Chấn bất ngờ nhìn về phía nàng.

Tô Cẩm thông thả chờ.

Tiêu Chấn nhìn lại A Man trong tá, thầm nghĩ cuối cùng nữ nhân này vẫn là một mẫu thân tốt.

Về mặt hàn hòa hoãn lại: "Phương pháp này của đệ muội rất tốt, bắt tay vào làm đi thôi."

Bản thân mở cửa hàng bánh bao, Tô Cẩm chẳng qua chỉ báo với hắn một tiếng, không sợ hắn không đồng ý, thấy Tiêu Chấn chủ yếu là vì một chuyện khác: "Đại nhân giao hai trăm lượng bạc cho ta bảo quản, nhiều tiền như vậy mà để không cũng có chút lãng phí, ta chỉ muốn đi dạo chung quanh trong thành một chút xem có cái khác có thể buôn bán hay không, hoặc là mua đất đai để Tiền Sinh Tiền."

Tiêu Chấn không thông thạo buôn bán, hai trăm lượng bạc này hắn cũng sớm không coi là của mình, nói: "Hễ là buôn bán chuyện thì đệ muội cứ sắp xếp là được."

Có những lời này của hắn, Tô Cẩm cứ yên tâm mạnh dạn đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ý Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Tô Cẩm mở một cửa hàng đối diện với đường cái gần cửa thành, cửa hàng không lớn, nhưng cửa hàng bánh bao cũng không cần lớn bao nhiêu, trừ tiền vốn tiền công, một tháng có thể kiếm được ba bốn lượng bạc. Chương Thành không giàu có và đông đúc như Dương Châu, không mua nhiều bánh bao bằng Dương Châu, nhưng đại hân phía bắc ăn nhiều, mỗi lần đều mua nhiều, trung hòa một chút như vậy, doanh thu cũng không khác lắm khi ở Dương Châu.

Trừ cửa hàng bánh bao ra, Tô Cẩm hao phí mười lượng bạc mua hai mẫu ruộng tốt, cho tá điền thuê trồng trọt, còn dư lại mười hai lượng, nàng giữ lại không dùng, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Về phần hai trăm lượng bạc mà Tiêu Chấn đưa cho nàng, Tiêu Chấn chậm chạp không chọn quản gia, Tô Cẩm giúp hắn xem xét một người khôn khéo có thể làm, sau đó đem hai trăm lượng giao cho quản gia, về sau tất cả sổ sách của nàng và Tiêu Chấn đều quản lý riêng.

Sau khi Tiêu Chấn biết được, thì chê Tô Cẩm tính toán chi li.

Tô Cẩm nói năng hung hờn: “Tuổi đại nhân không còn nhỏ nữa, qua hai năm nữa nhất định sẽ lấy thái thái, ta không muốn vì chuyện quản lý sổ sách mà cùng thái thái âm ỉ không vui.” Họ hàng chị em đầu còn khó có thể chung sống, huống chi nàng là đệ muội kết nghĩa.

Tiêu Chấn đáp lại bằng nụ cười lạnh, không hề cảm thấy chính mình suy nghĩ không chu đáo, ngược lại lại thấy tiểu phụ nhân suy nghĩ lung tung. Thê tử của hắn, nhất định là người hiền lành hiểu lý lẽ.

Tô Cẩm đã không cần hai trăm lượng của hắn, vậy hắn phân phó quản gia mới nhậm chức, mỗi tháng đưa cho ba mẹ con Tô Cẩm mỗi người hai lượng bạc.

Của bọn nhỏ Tô Cẩm nhận, còn phần của mình thì từ trời trả về.

Tiêu Chấn bị nàng làm phiền, dứt khoát theo nàng.

Hai người ai đi đường nấy, thường cách mấy ngày mới thấy mặt một lần, bất quá mỗi ngày Tiêu Chấn đều trở lại lúc trời gần tối, Tô Cẩm sẽ bảo Lưu thăm ôm nữ nhi qua cho Tiêu Chấn ôm, vì biết Tiêu Chấn thích tiểu nha đầu này.

Một năm vội vàng qua đi, giống như trong nháy mắt, A Man biết đi. Tiểu nha đầu gần tròn một tuổi, trắng trẻo mập mạp, đỉnh đầu buộc một túm tóc cao ngắn, đi bộ rất nhanh, miệng cũng khéo, một hoặc hai từ láy, chỉ cần đại nhân dạy, tiểu nha đầu thử nói hai lần, là đều có thể nói rõ ràng.

Tháng chín thời tiết chuyển lạnh, A Man bị ít bệnh nhỏ, bị bệnh rất dính mấu thân, ngay cả Tô Cẩm đi cung phòng, tiểu nha đầu đều phải đi theo.

Đêm nay Tiêu Chấn trở lại, vốn là Lưu thăm ôm A Mẫn đến tiền viện, nhưng A Mẫn vừa muốn nghia phụ vừa muốn mấu thân, liền ở trong ngực mấu thân, một tay ôm cổ mấu thân, một tay chỉ đi tiền viện.

Tô Cẩm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tự mình ôm tiểu nha đầu qua.

Tiêu Chấn đang uống trà, thấy nàng tới, lập tức để ly trà xuống, đứng dậy kêu: “Đệ muội tới.” Nghiêm trang trước sau như một.

Ở cùng nhau lâu như vậy, Tô Cẩm đã sớm không còn kính trọng câu nệ như ban đầu, trực tiếp ôm nữ nhi ngồi xuống, bắt đắc dĩ giải thích: “A Man âm ỉ, muốn ta nhất định ôm nàng đi.” Nói xong, Tô Cẩm để nữ nhi trên mặt đất, nhẹ nhàng vỗ cái mông nhỏ của nữ nhi: “Được rồi, nghĩ phụ đã trở lại, nhanh đi tìm nghia phụ đi.”

Cái miệng nhỏ của A Man cười toe toét, đưa hai cánh tay mập mạp đi lảo đảo tới nam nhân đang ngồi trên ghế chủ tọa, đi vội vàng.

Tiểu nha đầu như vậy, làm Tiêu Chấn không khỏi rời chỗ ngồi, đi về phía trước hai bước để đón, sau đó nhắc nữ oa lên thật cao, ôm vào trong ngực.

“Phụ thân!” A Man nói giòn tan, mắt xéch lấp lánh nhìn Tiêu Chấn.

A Man sẽ không nói “Nghia phụ”, Lưu thăm liền dậy nàng gọi cha nuôi, A Mẫn cũng không nói “Cha nuôi”, tự mình gọi phụ thân.

Nói thật, Tiêu Chấn rất thích nghe, bởi vì hắn đã xem A Man như nữ nhi mình thân sinh mà yêu thương, nhưng, hôm nay Tô Cẩm cũng ở đây, A Man gọi hắn là phụ thân, cảm giác có chút kỳ quái.

Tiêu Chấn len lén nhìn về phía tiểu phụ nhân đang ngồi trên ghế.

Nữ hải nhi đáng yêu làm nũng, so với nam oa gọi phụ thân có chút thân cận hơn bình thường, vốn Tô Cẩm không có coi là quan trọng, ngược đầu, tò mò quan sát một lớn một nhỏ chung đụng. Tiêu Chấn đột nhiên liếc qua, hai mắt nhìn nhau, Tiêu Chấn lập tức tránh đi, trong lòng nam nhân có chút không được tự nhiên, mặc danh cũng truyền đến Tô Cẩm bên này.

Một phụ thân, một nương, một nữ nhi, giống như một nhà ba người, có chút không đúng lắm.

Đúng lúc này, A Triệt tan học trở lại, hải đồng bày tuổi mặc một thân áo xanh, đã có chút giống thiếu niên lang chừng chạc. Vào phòng, trước A Triệt hướng Tiêu Chấn cung kính hành lễ: “Đại nhân.”

Thân thể của nam oa phức tạp, chỉ muốn gọi phụ thân đối với cha nuôi hắn.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy A Triệt không biết ơn, nhưng Tiêu Chấn lại cảm thấy rất vui và thương thức tình cảm cùng cốt khí của nam oa với phụ thân, ôm A Man ngồi trở lại ghế chủ vị, hỏi A Triệt hôm nay học những gì.

A Triệt nghiêm túc đọc thuộc lòng một lần văn chương mới học.

Tiêu Chấn biết chữ, thích đọc binh thư, kỳ thật trong học đường truyền thụ văn chương hắn không hiểu nhiều hơn so với A Triệt cho lắm, nhưng mặt mũi vẫn nghiêm túc nghe, nghe xong hắn tán dương đôi câu, cũng không khảo cứu.

Bốn người ngồi trong chốc lát, muốn bày cơm, A Man không muốn đi hậu viện cùng mấu thân, cũng không muốn mấu thân đi, nhất định muốn phụ thân và mấu thân cùng ăn cơm với mình. Bởi vì cái nhìn thẳng vào mắt kia với Tiêu Chấn, nên Tô Cẩm cảm thấy để tránh nghi ngờ, nếu nàng ôm nữ nhi rồi đi thì Tiêu Chấn sẽ mềm lòng mà khuyên đôi câu, Tô Cẩm liền ngoan độc, đem nữ nhi đang khóc rống ném cho Tiêu Chấn, tự mình đi hậu viện.

Mẫu thân đi, A Man ngược đầu than vãn, nước mắt to chừng hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống đất, miệng há to đến độ có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Tiêu Chấn đau lòng, dùng thử các loại biện pháp dụ dỗ mà không được, oán hận nghĩ tới Tô Cẩm nhẫn tâm, nhưng nghĩ lại, Tô Cẩm tránh nghi ngờ với hắn là cấp bậc lễ nghĩa, không thể khiển trách được.

“Đại nhân, người để muội muội xuống đi, ta sẽ dụ dỗ muội muội.” A Triệt cũng không nghe được khi muội muội ừm khua khóc, ngửa đầu nói.

Tiêu Chấn nhìn nam oa một chút, quỳ một gối ngồi xổm xuống.

A Triệt kéo bàn tay mập mạp của muội muội đang gật lẹ, khom lưng dụ dỗ nói: “Muội muội đừng khóc, ca ca dẫn người đi tìm nương.”

Nghe thấy “Nương”, quả thật A Man dừng khóc, thút tha thút thít chuyển sang ca ca.

A Triệt dắt muội muội, muốn dẫn muội muội đi.

Bàn tay bé nhỏ của A Mẫn lồi xiêm y Tiêu Chấn, muốn phụ thân cũng đi cùng.

“Nương sợ đại nhân, đại nhân đi, nương cũng sẽ khóc.” Nhiều lần thấy mẫu thân lừa gạt muội muội, A Triệt rất am hiểu tình tứ chữ “Dụ dỗ”, vô cùng nghiêm túc nói láo.

A Man nghe vậy, mờ mịt nhìn Tiêu Chấn, thật sự giống như nhìn ra được nơi nào của Tiêu Chấn làm mẫu thân sợ.

Tiêu Chấn có miệng không thể nói.

A Triệt thúc giục muội muội: “Đi, chúng ta đi nhìn nương một chút xem có khóc không.”

Đương nhiên A Man vẫn thích mẫu thân nhất, rốt cuộc buông Tiêu Chấn ra, bàn tay nhỏ bé giao cho ca ca, ngoan ngoãn để ca ca dắt đi.

Tiêu Chấn vẫn duy trì tư thế ngồi xổm như cũ, trông mắt đen nhìn bóng lưng hai huynh đệ rời đi, đáy lòng không biết có mùi vị gì.

Đầu tháng tám A Mẫn chọn đồ vật đoán tương lai.

Tô Cẩm có chút khản trương, bởi vì nàng muốn biết, một năm này nàng không có bày quây, danh tiếng có khá hơn một chút hay không.

Một năm này Chương Thành không khỏi xảy ra ít chuyện mới mẻ, tin tức phong phú truyền tới truyền lui, cơ hồ muốn hòa tan oanh động mà Tô Cẩm ban đầu đã tạo ở Chương thành, nhóm quan phu nhân không nghe được nhàn thoại của Tô Cẩm, đoán Tô Cẩm là muốn trở thành quan phu nhân rồi, mặc dù còn chướng mắt xuất thân của Tô Cẩm, nhưng ai có thể khiến Tiêu Chấn chỉ để một đệ muội quản lý hậu trạch đây?

Tiêu Chấn là người cương trực công chính ai ai cũng biết, nhưng thân lại giữ chức quan trọng, rất được Chỉ huy sứ Lý Ung Lý đại nhân coi trọng, có vài người muốn thông qua Tô Cẩm để giao hảo với Tiêu Chấn, những quan viên kia không dám đi tới trước mặt Tiêu Chấn a đua nịnh hót, nên không thể làm gì khác hơn là phải đám bà lớn tới cửa kết giao với Tô Cẩm.

Lần này A Man chọn đồ vật đoán tương lai, trừ phu nhân Lý Ung ra, các nữ quyền nhà tân khách đều được mời tới, một mặt bởi vì quan hệ với Tiêu Chấn, một mặt cũng là lời nói xấu Tô Cẩm đã phai nhạt đi.

Tô Cẩm rất thỏa mãn, điều này nói rõ cố gắng của nàng đã không uổng phí, nàng không cầu các quan phu nhân để mắt tới nàng, chính mình không để cho một đôi nhĩ nữ đi cửa sau là tốt rồi.

Tiêu Chấn cầu thả, Vệ chỉ huy sứ Lý Ung ở Chương Thành là một người cẩn thận, từ Tiêu phủ dự tiệc về, ông ta nói với phu nhân Dương thị: “Hôm nay nữ quyền đi chúc không ít, vào đầu hạ lúc mẫu thân Tôn Thế Khải mừng thọ nàng đi, lần này trong nhà Tiêu Chấn có chuyện vui nàng không đi, nhân gia Tiêu Chấn sẽ nghĩ như thế nào? Lần sau hắn mời khách, nàng cho hắn chút mặt mũi đi.”

Tô Thế Khải và Tiêu Chấn đều là chỉ huy thêm sự, quan viên đồng cấp.

Dương thị xuất thân từ thư hương thế gia, thuở nhỏ tiếp xúc đều theo khuôn phép quy củ củ khuê tú, trượng phu thường tán dương Tiêu Chấn vô dũng có bản lĩnh, cảm nhận của Dương thị về Tiêu Chấn không tồi, nếu như Tiêu Chấn có một thể tử nghiêm chỉnh thu xếp tiệc mời, nhất định nàng sẽ đi, nhưng một quả phụ bày quây bán bánh bao thì tính là gì? Mặc dù quả phụ nhỏ cái tà quy chính, nhưng Dương thị vẫn khinh thường muốn làm bạn cùng.

“Trừ phi hắn cưới hiền thê, nếu không đừng mơ tưởng ta bước đến cửa chính Tiêu gia.” Đối mặt với sự khuyên nhủ của trượng phu, Dương thị không cho thương lượng mà nói.

Lý Ung thấy thế tử như chém đinh chặt sắt, nên cũng không khuyên nữa.

Cuối tháng chín, ngày cuối thu rất thoải mái, Lý Ung gọi mấy thủ hạ võ tướng đi săn, gần tối thì thiết yến tại nhà.

Tiêu Chấn cười ngửa tới dự tiệc, đến trước cửa Lý phủ, Tiêu Chấn vừa muốn xuống ngựa, thì đột nhiên từ trong cửa chạy ra hai cô nương một cao một

thấp. Nữ oa mặc áo trắng năm nay mười tuổi, Tiêu Chấn biết, là ái nữ duy nhất dưới gối của Lý Ung, tên là Lý Tuệ Chân, một người khác là thiếu nữ mặc đồ đỏ mười sáu mười bảy tuổi, Tiêu Chấn không biết, ngại vì quy củ, hẳn cũng không nhìn lâu.

“Tiêu đại ca tới.” Lý Tuệ Châu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ngọt ngào nói.

Tiêu Chấn gật đầu một cái.

Lý Tuệ Châu chỉ vào thiếu nữ bên cạnh giới thiệu: “Đây là biểu tỷ của ta.”

Trông nết Tiêu Chấn hướng về thiếu nữ mặc đồ đỏ thăm hỏi, trước khi Lý Tuệ Châu tiếp tục nói chuyện thì chấp tay nói: “Hai vị tiểu thư tự tiện, Tiêu mỗ đi bái kiến đại nhân.”

Lý Tuệ Chân ngậy thơ ừ một tiếng.

Tiêu Chấn liền vào phủ.

Lý Tuệ Chân nghiêng đầu, lại thấy biểu tỷ Dương Tổ Lan ngơ ngác nhìn bóng lưng Tiêu Chấn, hai gò má nhiễm hồng.

Lý Tuệ Chân không hiểu xảy ra chuyện gì, Dương Tổ Lan hiểu rõ tâm sự của mình, lặng lẽ hướng biểu muội hỏi thăm vị Tiêu đại ca kia là ai. Biết được nam nhân cao lớn có dáng vẻ đường đường oai hùng kia tự dựa vào chiến công làm tới võ quan chính tứ phẩm, so với phụ thân nàng còn cao hơn hai cấp, trái tim Dương Tổ Lan đập càng nhanh hơn, buổi tối vòng vào thổ lộ tâm sự đối với mẫu thân.

Năm nay Dương Tổ Lan mười sáu tuổi, chính là tuổi đàm hôn luận giá, sau khi Lão thái gia chết con đường làm quan của các nam nhân Dương gia không được tốt, lần này hai mẹ con tới Chương thành, chính là hy vọng thông qua cô nãi nãi Dương thị tìm được một nhân duyên tốt, Tiêu Chấn tuổi trẻ tài cao, rất thích hợp.

Chẳng qua, phu thê Lý Ung không qua loa như Bành Bách Hộ, không trực tiếp hỏi Tiêu Chấn có nguyện ý cưới Dương Tổ Lan hay không, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cùng nữ quyến duy nhất bên cạnh Tiêu Chấn trao đổi.

Vì chuyện lớn cả đời của cháu gái nhà mẹ đẻ, Dương thị quyết định uất ức chính mình một hồi, phái người gửi thiệp cho Tô Cẩm, nói là cục trong nhà mới nở, mời Tô Cẩm mang theo A Man đến thưởng thức.

Tô Cẩm nhận được thiệp mời, trong đầu đầy bột nhão, Dương thị không đến Tiêu phủ làm khách, tám phần là nhìn nàng chường mắt, hiện tại lại mời nàng qua là có chuyện gì?

Tô Cẩm phái quản gia âm thầm đi hỏi thăm một phen, sau đó biết được, lần này Dương thị chỉ mời một mình nàng, quản gia quả thật khôn khéo, còn nhắc nhở Tô Cẩm, Lý gia có vị biểu cô nương đang tuổi kết hôn mới tới.

Tô Cẩm bừng tỉnh hiểu ra, Dương thị có dụng ý khác, là Tiêu đại nhân nha!

Trong lòng có nhạc, Tô Cẩm cảm thiệp đi gặp Tiêu Chấn, bởi vì nàng không cùng Tiêu Chấn quen thuộc đến trình độ trêu ghẹo, cộng thêm việc chưa chắc Dương thị mời nàng đến về việc nhân duyên, cho nên tạm thời Tô Cẩm che dấu suy đoán của nàng và quản gia.

Tiêu Chấn có tài năng, nhưng nếu như không được Lý Ung cất nhắc hẳn, cũng không giành chiến công của thuộc hạ, thì tuyệt đối Tiêu Chấn không có khả năng thăng quan nhanh như vậy.

Cho nên, tám thiệp mời này của Dương thị, mặc dù Tiêu Chấn cũng hoang mang, không hiểu Dương thị vừa mắt Tô Cẩm chỗ nào, nhưng cũng sáng khoái đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ý Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tô Cẩm mang theo lễ vật, bế con ngồi lên xe ngựa, đến Lý phủ làm khách.

Dương thị, Cửu phu nhân cùng ở phòng khách tiếp đãi nàng, hai biểu tỷ muội Lý Tuệ Châu, Dương Tổ Lan cũng ngồi ở một bên.

Tô Cẩm mặc một chiếc bối tử (*) màu xanh, phía dưới quần trắng, ăn mặc thật đơn giản, lại không che giấu được dung mạo diễm lệ bẩm sinh cùng dáng người xinh đẹp của nàng, mới xuất hiện ở trước cửa phòng khách, đám người Dương thị đều tròn tròn mắt nhìn chăm chăm, nhất là hai vị phu nhân, đều không thể tiếp nhận một quả phụ bán bánh bao đầu đường thế mà lại quốc sắc thiên hương như thế.

Dương thị từng gặp qua không ít quý nữ danh môn, luôn có cô nương xinh đẹp, trước kia nghe nói Tô Cẩm tư sắc diễm dúa lắng lơ, Dương thị liền nghĩ,

một dân phụ com canh sơ sài có thể thật sự đẹp sao? Nhiều lắm thì chỉ ở bậc trung, cộng thêm thay đổi cách ăn mặc mới có vẻ đặc thù một chút, đặt vào gia đình giàu có, nhiều nhất là một nha hoàn dung mạo xinh đẹp.

Mà bây giờ, trơ mắt nhìn Tô Cẩm dắt theo một bé gái thật trọng đi về phía nàng ta, rõ ràng đã sinh hai đứa bé rồi, khuôn mặt tiểu phụ nhân kia vẫn còn mềm mại như các thiếu nữ, mặt mày lại mang nét quyến rũ kiều diễm chỉ ở tân phụ (cô dâu) mới có, giống như một đoá mầu đơn đỏ thắm điểm áp quần phượng, trong lòng Dương thị không nhịn được dâng lên ghen tỵ.

Vì sao ông trời bất công như thế, xếp đặt tướng mạo tốt như vậy lên trên người một quả phụ không biết ghen?

Dương thị nghĩ như vậy, nhưng bản thân nàng ta cũng là một mỹ nhân, còn có thể không chế được ghen tỵ, ở bên cạnh Cửu phu nhân tư sắc bình thường, nhìn thấy Tô Cẩm thân phận không bằng nàng ta lại xinh đẹp hơn nàng ta, Cửu phu nhân rất không thoải mái, âm thầm liếc về phía nữ nhi ở đầu dưới.

Dương Tô Lan hâm mộ nhìn Tô Cẩm, cô nương mười sáu tuổi đời gả, chỉ hy vọng mình cũng có một gương mặt mỹ lệ, mà không phải cái danh tài nữ thư hương. Mầu thân là tài nữ, nhưng phụ thân lại thích đi phòng hai tiểu thiếp tướng mạo đẹp hơn, Dương Tô Lan mura dầm thắm đất, dần dần hiểu được một đạo lý, thú thê thú hiền, nạp thiếp nạp sắc (cưới vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp người có sắc), các nam nhân thú tài nữ là vì danh tiếng, trong xương vẫn ưa thích mỹ nhân.

"Oh, muội muội thật đáng yêu!"

Ba nữ nhân đều nhìn chăm chăm Tô Cẩm, chỉ có Lý Tuệ Châu mười tuổi chú ý tới A Mẫn trắng trắng tinh khiết trước tiên.

Nàng vừa hô, ba nữ nhân Dương thị lúc này mới nhìn về phía A Mẫn, Tô Cẩm nắm lấy cơ hội, thật nhanh quan sát khuê tú duy nhất trong phòng khách - Dương Tô Lan.

Dương Tô Lan mặc một chiếc bối tử thêu hoa màu hồng nhạt, màu sắc này làm nền cho làn da, nhưng Tô Cẩm vẫn nhìn ra, Dương Tô Lan hơi đen, gương mặt nhỏ dài, đôi môi hơi mỏng, đoan đoan chính chính ngồi ở đằng kia, thay đổi duy nhất, chính là khí độ đại gia khuê tú kia.

Nhìn qua loa qua một lần, Tô Cẩm uốn gối hành lễ: "Dân phụ bái kiến hai vị phu nhân, hai vị tiểu thư."

Dương thị, Cửu phu nhân lập tức chú ý tới chỗ không ổn trong động tác của nàng, liếc mắt nhìn nhau, truyền cho nhau một ánh mắt giễu cợt, phụ nhân phổ phường, đúng là không lên được mặt bàn.

Dương thị không muốn nói chuyện với quả phụ hèn mọn lắm.

Cửu phu nhân một lòng hy vọng nữ nhi có thể gả cho Tiêu Chấn tuổi trẻ tài cao, cho nên thái độ khá hơn một chút, cười nói: "Tiêu đại nhân cùng đại nhân quan hệ thân thiết, giữa chúng ta cũng không cần quá khách khí, mau mời ngồi."

Tô Cẩm phúc lễ nói cảm ơn, nhìn ra Dương thị thật sự không chào đón nàng, Tô Cẩm cũng không định dùng mặt nóng đi dán mông lạnh người ta, buông mắt ngồi ở trên ghế, hai tay vịn nữ nhi ngây thơ, bày ra dáng vẻ dân phụ nhút nhát.

"Phu nhân, muội muội tên gì?" Lý Tuệ Châu bu lại, khom lưng trêu chọc A Mẫn.

A Mẫn ngước đầu nhỏ, tò mò nhìn nàng.

Tô Cẩm cười nói: "Hỏi tiểu thư, nàng tên A Mẫn, Mẫn trong Mẫn Nguyệt (trăng tròn)."

Lý Tuệ Châu đọc một lần, yêu thích sờ sờ gương mặt A Mẫn: "Muội muội thật là xinh đẹp."

A Mẫn nghe hiểu được câu này, nhếch miệng cười. Trả lễ lại, Tô Cẩm cũng khen Lý Tuệ Châu xinh đẹp.

Cửu phu nhân cười gọi nữ nhi đến chơi đùa cùng A Mẫn, thuận tiện giới thiệu với Tô Cẩm: "Đây là tiểu nữ Tô Lan."

Tô Cẩm nhìn nhìn Dương Tô Lan, vẻ mặt thật lòng tán dương: "Đã sớm nghe nói quý phủ là thư hương môn đệ, biểu tiểu thư quả là khí độ, giống như tài nữ trong tranh đi ra, thật đoan trang."

Khuôn mặt Dương Tô Lan ửng đỏ, Cửu phu nhân cười híp mắt, Dương thị nhìn Tô Cẩm, vẻ mặt rốt cuộc dễ nhìn một chút.

Nói lời xã giao một hồi, mọi người dời bước đến Cúc viên thưởng cúc, Dương Tô Lan, Lý Tuệ Châu mỗi người dắt một cái tay nhỏ của A Mẫn, A Mẫn muốn đi chỗ nào hai người cũng theo cùng, dần dần kéo dài khoảng cách. Các người lớn nơi này, Dương thị đi lên phía trước một chút, Cửu phu nhân và Tô Cẩm sóng vai nhau, nhẹ nhàng trò chuyện.

"Đúng rồi, ta thường nghe người ta khen ngợi Tiêu đại nhân anh dũng, không biết Tiêu đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi?" Cửu phu nhân chủ động chuyển đề tài đến trên người Tiêu Chấn.

Tô Cẩm nói: "Hai mươi sáu rồi, lớn hơn trượng phu đoán mệnh kia của dân phụ một tuổi, cho nên đại nhân gọi dân phụ là đệ muội."

Cửu phu nhân ngạc nhiên nói: "Hai mươi sáu? Vậy cũng thật không nhỏ rồi, tại sao còn chưa có thành gia?"

Tô Cẩm đối với chuyện này cũng lơ mơ, nói đúng sự thật: "Lúc dân phụ mới vừa tới cũng buồn bực chuyện này, theo như lời nhà dân phụ suy đoán, Tiêu đại nhân ánh mắt cao, cô nương nhà nông bình thường đều không vừa mắt."

Cửu phu nhân nhìn nhìn nữ nhi trước mặt, thờ dài nói: "Tính khí này của Tiêu đại nhân, thật giống với Tổ Lan nhà chúng ta, cao không tới thấp không xong, vẫn trẻ mãi đến bây giờ. Chỉ có điều các nam nhân lớn một chút cũng không sợ, cô nương gia vượt qua mười tám tuổi đã là gái lỡ thì, cho nên ta lo rầu, muốn nhanh chóng chọn cho Tổ Lan một cửa hôn sự tốt."

Tô Cẩm phối hợp nói: "Biểu tiểu thư đoạn trang hào phóng, hào kiệt đề thân nhất định nói liền không dứt, phu nhân cần gì phải rầu rĩ?"

Cửu phu nhân than thở lần nữa: "Tổ Lan xoi mói, có bản lĩnh nằng chệ lớn tuổi, trẻ tuổi, nằng lại chệ thiếu tiền đồ, một lòng muốn gả cho anh hùng trẻ tuổi đấy."

Tô Cẩm bừng tỉnh hiểu ra, nhưng không có theo tâm ý của Cửu phu nhân chủ động tác hợp Dương Tổ Lan cùng Tiêu Chấn nữa, chỉ tán dương tài hoa của Dương Tổ Lan, khuyên Cửu phu nhân không cần lo lắng quá. Không phải Tô Cẩm không muốn giúp, mà là nằng sợ gây phiền toái, nằng ở trước mặt Cửu phu nhân quá nhiệt tình, ngộ nhờ Tiêu Chấn không hài lòng cửa hôn sự này thì làm thế nào?

Nàng không tiếp nhận dò hỏi, Cửu phu nhân nóng nảy, mắt thấy mọi người sắp đi dạo xong một vòng vòng quanh vườn hoa cúc nhỏ nhỏ, Cửu phu nhân càng gấp gáp hơn, rốt cuộc bỏ xuống thể diện nhà mình, nhỏ giọng hỏi Tô Cẩm: "Không nói gạt muội, hôm đó Tiêu đại nhân tới phủ làm khách, sau khi hấn đi rồi, cô phụ Tổ Lan đột nhiên nói ra một câu, nói hứa gả Tổ Lan cho Tiêu đại nhân không tệ, sau đó khen Tiêu đại nhân một chặp, khen đến ta cũng động lòng, chỉ là không biết Tiêu đại nhân thích dạng nữ tử như thế nào? Muội có thể kể ra một chút không?"

Tô Cẩm suy nghĩ một chút, cười khỏ nói: "Mặc dù dân nữ ở cùng một phủ với đại nhân, nhưng bình thường cách mấy ngày mới ngẫu nhiên gặp mặt, đại nhân lại là người trầm mặc ít nói say mê quân vụ, dân nữ thật sự không nhìn ra ngài ấy thích loại nữ tử nào, như vậy đi, sau khi dân nữ trở về hỏi bóng gió thăm dò ý tứ của ngài ấy thử xem, đến lúc đó sẽ báo cho ngài biết?"

Cửu phu nhân cảm kích nói: "Ừm, vậy thì làm phiền muội muội, nếu hai người bọn họ có thể gom thành một đôi, đại nhân và cô phụ Tổ Lan chính là thân càng thêm thân, sau này lại gặp phải chiến sự, hai người giúp đỡ lẫn nhau, nhất định có thể đánh bại quân địch."

Tô Cẩm cười gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy."

Thường hoa Cúc xong, Tô Cẩm bế nữ nhi trở về Tiêu phủ, A Mẫn ăn no ngủ rồi, Tô Cẩm ngồi ở đầu kháng, lặng lẽ hồi tưởng lại chuyện này.

Dương Tổ Lan là chất nữ của phu nhân Lý Ung, Tiêu Chấn là thủ hạ trực hệ của Lý Ung, nếu theo lời của Cửu phu nhân, hôn sự thành, Tiêu Chấn cùng Lý Ung thân càng thêm thân, đây đối với con đường làm quan của Tiêu Chấn có trăm lợi không có một hại. Hơn nữa, lúc trước Tiêu Chấn cự tuyệt chất nữ Kim Hoa Nhi của Bành Bách Hộ, lý do là hấn muốn thú một cô nương có học biết chữ, Dương Tổ Lan vừa khéo phù hợp điểm này!

Tô Cẩm cảm thấy, Tiêu Chấn hơn phân nửa sẽ đồng ý.

Mặt trời chiều ngã về tây, Tiêu Chấn trở lại.

Tô Cẩm ôm nữ nhi đi gặp hấn.

Sau khi ngồi xuống, hai tay Tiêu Chấn đỡ lấy A Mẫn, để tiểu nha đầu mặt đối mặt găm ở trên đùi hấn, chân nhỏ của A Mẫn dùng sức đạp, giống như nhảy mà không phải nhảy, ngây ngốc chơi rất vui vẻ.

Tô Cẩm ở bên kể về chuyện đi hôm nay cho Tiêu Chấn nghe, nhỏ giọng chúc mừng nói: "Đại nhân, Lý phu nhân có lòng gả chất nữ của bà ấy cho ngài đấy."

Tiêu Chấn không tập trung gật đầu một cái, gật xong mới phản ứng kịp Tô Cẩm nói cái gì, nghiêng đầu nhìn nàng.

Tô Cẩm chế nhạo cười: "Hai vị phu nhân mời dân nữ tới, chính là vì chuyện hôn sự này, Cửu phu nhân nhờ dân phụ thăm dò xem ý tứ của ngài trước."

Ánh mắt Tiêu Chấn mơ hồ.

Chất nữ của Lý phu nhân?

Tiêu Chấn nghĩ tới, trước đây không lâu hấn đi Lý phủ làm khách, ở cửa đại môn từng gặp phải hai cô nương, một là hòn ngọc quý trên tay Lý đại nhân, một người khác, Tiêu Chấn cố gắng nhớ lại, có một chút ấn tượng, biểu tiểu thư hình như hơi đen, dáng dấp cũng rất tầm thường, tóm lại, lúc ấy hấn liếc mắt nhìn một cái liền cho qua, không để trong lòng.

Một cô nương không thể làm cho hấn liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái, sao hấn có thể thích được?

"Ta không đồng ý." Tiêu Chấn nhìn đường nữ khả ái, vô cùng thống khoái nói.

Tô Cẩm lấy làm kinh hãi, không nịn được hỏi: "Không phải ngài thích cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa sao? Dương tiểu thư xuất thân Thư Hương Thế Gia, đoạn trang hào phóng cử chỉ ưu nhã, có vài phần phong phạm của Lý phu nhân, thú về làm phu nhân, hấn là hiền thê lương mẫu, có cách trị gia."

Tiêu Chấn cổ quái nhìn nàng: "Đệ muội rất hài lòng?" Hấn đã nói không được rồi, nàng còn ba hoa chích chòe khen nữ nhi Dương gia, chẳng lẽ thu được

chỗ tốt gì của Dương gia?

Tiêu đại nhân tính tình ngay thẳng, trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt đều lộ ra.

Tô Cẩm rất tức giận, hận không thể ném cái ly trà đập vào mặt hắn, thật may là nữ nhi trong ngực Tiêu Chấn đột nhiên nhìn sang, nữ nhi đáng yêu tựa như đóa hoa, kịp thời dè xuống lửa giận của Tô Cẩm.

Nàng hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: "Đại nhân muốn thú thê tử như thế nào, thật ra chẳng quan hệ gì tới ta, chỉ vì Lý phu nhân, Cữu phu nhân nhờ dân nữ giúp nói tốt cho người ta, dân nữ mới không chú ý thân phận tổn nhiều tâm tư một chút. Dân nữ tán thành cửa hôn sự này, một là từng nghe phụ thân của A Mãn nói ngài thích cô nương có tài hoa, hai là Lý đại nhân là quan trên của ngài, thân càng thêm thân có trợ giúp cho con đường làm quan tương lai của ngài, cho nên mới khuyên ngài đón nhận, nếu ngài thật sự không muốn, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục nhiều chuyện."

Tiêu Chấn trầm mặc một lát, vẫn cự tuyệt: "Nếu ta thú thê, nhất định là bởi vì nữ tử kia đáng giá để ta thú, không liên quan tới chức quan cao thấp của người nhà nàng ta."

Hắn chỉ giải thích nguyên nhân thứ hai, không có phủ nhận hắn thích nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa, Tô Cẩm thử dò hỏi nói: "Đại nhân có từng gặp qua biểu tiểu thư?"

Tiêu Chấn gật đầu một cái: "Gặp qua một lần."

Tô Cẩm đã hiểu, Tiêu Chấn không có vừa ý khuôn mặt của Dương Tố Lan, lý do khác đều là thứ yếu.

"Cữu phu nhân còn đang chờ dân nữ đáp lời, đại nhân muốn dân nữ nói thế nào?" Kết quả đã định, Tô Cẩm bắt đầu suy nghĩ khắc phục hậu quả như thế nào.

Tiêu Chấn cau mày, bởi vì kính trọng Lý đại nhân, Tiêu Chấn khó được thông minh một lần, dạy Tô Cẩm: "Thì nói ta trước mắt chỉ muốn kiến công lập nghiệp, vô tâm cưới gả."

Tô Cẩm nghĩ thầm, bất kể lý do gì, chỉ cần Tiêu Chấn cự tuyệt hôn sự, Dương thị, Cữu phu nhân cũng sẽ dăng lên khoảng cách, nàng có lòng giúp Tiêu Chấn cứu vãn cũng cứu vãn không được, vậy thì trực tiếp theo như Tiêu Chấn giao phó. Đi làm, tránh cho nàng lấm mồm nói bậy, cuối cùng hai nhà nháo lên, sau này Tiêu Chấn hối hận, thì trách ngược nàng truyền lời bậy.

Trước khi đi, Tô Cẩm tốt bụng nhắc nhở Tiêu Chấn: "Ngài sẽ không sợ vì vậy đắc tội Lý đại nhân?"

Tiêu Chấn lập tức nói: "Lý đại nhân lòng dạ rộng rãi, sẽ không so đo chuyện nhỏ thế này." Bành Bách Hộ cũng không so đo, cũng không phải là đàn bà.

Tô Cẩm nhìn chăm chăm hắn: "Ngộ nhờ thì sao?"

Tiêu Chấn không nhịn được nói: "Ngộ nhờ thì ngộ nhờ, hắn thật sự giống đám người kia, ta sẽ càng không kết thân với hắn."

Hắn đường đường là nam nhi thân cao chín thước, há có thể bởi vì sợ đắc tội người, liền thú nữ nhân mình không thích làm thê?

Tô Cẩm thật sự không biết nên bội phục hắn ngay thẳng hay là cười hắn quá ngu, lắc đầu một cái, ôm nữ nhi đi, hôm sau liền đi trả lời Cữu phu nhân.

Nam nữ cưới gả, đàn gái chủ động vốn đã khó coi, hiện tại lại bị đàn trai cự tuyệt, vẻ mặt Cữu phu nhân xấu khỏi phải bàn tới.

Tô Cẩm thức thời cáo từ.

(*) Đối Khâm (對襟)

Chữ Khâm (襟) có nghĩa là vạt áo trước. Đối Khâm là dạng áo có hai vạt trước đặt song song nhau, thường để buông thông.

Tuỳ vào thời đại, đối khâm còn có những tên như bối tử 褙子 (thời Tống), phi phong (thời Minh), và nhật bình (thời Nguyễn). Mỗi thời đại, kiểu dáng sẽ thay đổi đôi chút.

Không như giao lĩnh và viên lĩnh (có 6 thân), hay thụ lĩnh triều Nguyễn (có 5 thân – còn được gọi là ngũ thân), đối khâm chỉ có 4 thân nên dân gian còn gọi là tứ thân.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tô Cẩm còn chưa đi ra đến cửa chính Lý phủ thì Dương thị và cửu phu nhân đã bắt đầu hiểu lầm, bàn tán.

Cửu phu nhân trào phúng nói trước: “Quả nhiên ánh mắt của Tiêu đại nhân cao, là do ta không biết tự lượng sức mình, đã trèo cao rồi.”

Dương thị nghe thế rất không thích, chẳng lẽ nhà mẹ đẻ của nàng – một gia đình dòng dõi thư hương danh gia vọng tộc như vậy vẫn không xứng với Tiêu Chấn sao?

Suy nghĩ một chút, Dương thị cau mày phân tích: “Vụ hôn nhân này rất có lợi với tiền đồ của Tiêu Chấn, chỉ cần Tiêu Chấn không phải là người ngốc, hẳn đương nhiên không thể cự tuyệt. Theo ta thấy, tám phần là do tiểu quả phụ Tô thị kia tham lam quyền không bỏ được quyền quản gia nên mới không để Tiêu Chấn cưới hỏi một thê tử đáng hoàng, hơn nữa, Tô Lan có thân phận, có giáo dưỡng hơn nàng ta, nàng ta sợ sau khi Tô Lan vào cửa Tiêu gia thì không còn cho vị trí của nàng ta nữa. Vì vậy mà cố ý tự tiện chủ trương cự tuyệt chúng ta, Tiêu Chấn cũng không cảm kích.”

Cửu phu nhân nghe Dương thị nói, trong lòng vừa cảm thấy Tô thị không có lá gan lớn vậy, vừa dâng lên một tia hi vọng nhỏ, rất mong đợi nhìn Dương thị: “Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

Dương thị suy nghĩ một lát rồi nói: “Đề Tô Lan tìm cơ hội trực tiếp hỏi Tiêu Chấn, Tô Lan là người đoan trang hiền huệ, ta cũng không tin Tiêu Chấn sẽ không đề ý tới.”

Cửu phu nhân gật đầu, dù Tiêu Chấn có bản lĩnh thế nào đi nữa thì cũng xuất thân từ tầng lớp bình dân, ở địa phương nhỏ như Bắc Địa này, Tiêu Chấn có thể lấy Tô Lan – con gái nàng, thì thật ra cũng đã với cao rồi.

Đêm đến, Dương thị mang chuyện này ra nói với trượng phu Lý Ung.

Lý Ung chần chừ: “Nàng có chắc là do Tô thị cản trở từ bên trong không? Cũng có thể Tiêu Chấn...”

Dương thị không để trượng phu dứt lời, lập tức cắt ngang lời của hắn: “Thử nghĩ mà xem, nếu chàng là Tiêu Chấn, chàng sẽ cự tuyệt một mối hôn sự tốt đẹp như vậy sao?”

Lý Ung im lặng không trả lời.

Hắn đương nhiên không biết trả lời sao rồi, quan văn rất khó để thăng tiến, ở vùng biên cương này, võ quan ở đây thì càng thêm quen mình liều mạng chiến đấu tàn khốc hơn nơi khác rất nhiều. Trên chiến trường, tiểu binh lập công lao, chủ tướng hoàn toàn có thể thu vào dưới trướng mình, bộ hạ nào có công, bộ hạ nào tham sống sợ chết, chỉ bằng một câu nói của chủ tướng rồi dâng tấu chương lên trên. Nếu như hắn là Tiêu Chấn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt vừa được phong quan vừa có được quan hệ tốt như vậy.

Lấy công danh tiền đồ ra so sánh thì chuyện nhi nữ tình trường có thể gạt bỏ sang một bên, nếu không yêu thích cô nương nhà quan trên thì quay đầu lại có thể gặp thêm mấy mỹ thiếp là được.

Lý Ung thật thương thức Tiêu Chấn, hắn cũng hi vọng cháu gái nhà mẹ đẻ thê tử của mình có thể gả cho một binh sĩ có tài, về phần chuyện thê tử nói Tô thị có giấu lòng riêng, một tiểu phụ nhân bên ngoài thì bày một quầy bán bánh bao nhưng thực chất là toàn dựa vào Tiêu Chấn mới có được một cuộc sống an lành, quả thật cũng có thể làm ra chuyện như vậy lắm.

Ngày hôm đó, Tiêu Chấn tới chỗ Chương Thành Vệ hỏi thăm chuyện công sự, thì được Lý Ung nói cho biết chính sự để nói chuyện sau, đứng bữa cơm nên muốn mời dùng cơm trưa, Lý Ung giữ Tiêu Chấn lại cùng dùng cơm trưa.

Tiêu Chấn từ chối, Lý Ung rất kiên trì nên hắn cũng không khách khí quá mà đồng ý.

Qua ba lần rượu, Lý Ung cười nói với Tiêu Chấn: “Gần đây, vị kia nhà chúng ta thường có lời oán giận người... người có biết vì sao không?”

Tiêu Chấn ngẩn người khó hiểu.

Lý Ung nhắc nhở thêm: “Nàng có lòng muốn gả Tô Lan cho người nhưng người lại không có phản ứng gì, bụng dạ phụ nhân hẹp hòi, không tránh khỏi càu nhàu thêm mấy câu.”

Quan tam phủ Chi Huy sứ đại nhân vừa nói vừa lắc đầu, có vẻ như hết sức bất đắc dĩ về tính khí của nàng dâu nhà mình, nhưng trong mắt hắn chỉ toàn ý cười, lại kín đáo theo dõi thái độ của Tiêu Chấn.

Thì ra là chuyện này, Tiêu Chấn tự rót cho mình một ly rượu hào sảng cười nói: “Là do Tiêu mỗ không đúng, hiện tại ta chỉ muốn cố gắng hết sức ra trận lập nhiều công danh, vô tâm với chuyện hôn sự, cô phụ lòng tốt của phu nhân, nên ta tự phạt mình.” Dứt lời, hắn giơ cao ly rượu lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, hầu kết chuyển động lên xuống.

Lý Ung hiểu, thì ra là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thật sự Tiêu Chấn không có ý kết hôn với cô nương Dương gia mà không phải là do Tô thị cản trở ở bên trong.

Chỉ bằng vài ba lời đã thăm dò được tâm tư của Tiêu Chấn, Lý Ung cũng không muốn lãng phí nước bọt tác hợp cho mối hôn sự này nữa, chỉ cùng Tiêu Chấn uống rượu nói chút chuyện mà nam nhân đại trượng phu nhân lúc tuổi còn trẻ nên cố gắng thực hiện. Chi huy sứ đại nhân và hắn giống nhau, đều là những người có tấm lòng rộng rãi, hào phóng, nên bữa rượu này Tiêu Chấn uống vô cùng sáng khoái, đến lúc lên ngựa rồi đi đã hoàn toàn quên mất việc kia.

Thật đáng thương cho Dương thị và cữu phu nhân, đợi mấy ngày liền mà không thấy tin tức gì thì cảm thấy vô cùng mất hứng.

Hỏi trưởng phu, khi biết chuyện Dương thị chửi mắng Tiêu Chấn không hết lời: “Đúng là vũ phu thô bỉ, cho hấn thể diện còn dám không cần, thật sự cho rằng mình lập công mấy lần là có thể một người một ngựa bước lên mây rồi hả? Nếu không phải được Tổ Lan chịu cất nhắc hấn, bây giờ hấn cũng chỉ là một tiểu tốt bình thường thôi!”

Mặt mũi của cữu phu nhân cũng mất hết, muốn lập tức mang nữ nhi rời Chương Thành, nhưng mấy ngày nữa là sinh nhật của Lý Tuệ Châu, hai mẹ con bọn họ mới đồng ý ở lại lâu thêm mấy ngày.

Tiêu Chấn không muốn kết hôn, hai phụ nhân tức thì tức nhưng cũng cắt đứt ý niệm muốn kết thân cùng Tiêu Chấn. Dương Tổ Lan biết được Tiêu Chấn đối với nàng vô tâm, trong lòng rất khó sở, da mặt cô nương gia mỏng nên chỉ biết trốn trong khuê phòng không chịu ra cửa.

Cọc hôn sự tốt thất bại, vốn chuyện này chỉ có Tiêu Chấn, Tô Cẩm và mấy người Lý phủ biết được, nhưng không biết nha hoàn hay ma ma nào trong Lý phủ nói lộ chuyện này ra, tin tức liền không cánh mà bay, linh tinh lan tan truyền ra ngoài. Có mấy nhà nghe chuyện này, ngại thân phận của Lý Ung nên cẩn thận không ở bên ngoài nói loạn cái gì, nhưng vẫn có mấy người muốn nhân cơ hội này làm loạn.

Lý Văn Bưu ở thành Bắc của Thiên Hộ phủ, từ chỗ thê tử của mình, sau khi Lý Văn Bưu nghe chuyện, không nhịn được ghen tỵ nói với tâm phúc của mình là Ngô nhị gia: “Tiêu Chấn là một tên không ra gì sao vận số lại tốt như vậy? Đầu tiên là được đại nhân coi trọng, một đường cất nhắc đi lên, gần gũi trong hai năm đã lên đến chức Đô Kỵ đứng ở trên đầu ta, bây giờ đại nhân lại còn muốn gả Dương gia tiểu thư cho hấn nữa, rõ là... không phục không được.”

Bởi vì đại ca bị Tiêu Chấn giam vào phòng giam, Ngô nhị gia cũng không muốn nghe tin tức tốt về Tiêu Chấn, nghe thế thất kinh hỏi lại: “Tiêu Chấn đã đồng ý?”

Lý Văn Bưu nghe hỏi đột nhiên bật cười hả hê: “Không có, Tiêu Chấn này, ta không biết nên nói hấn như thế nào mới tốt, có cơ hội tốt như vậy thế nhưng lại không cần, dứt khoát từ chối Dương gia nhị tiểu thư.”

Ngô nhị gia thờ phào nhẹ nhõm, song lại cảm thấy kì quái: “Chẳng lẽ tiểu thư Dương gia có gì không ổn nên hấn mới từ chối sao?”

Lý Văn Bưu nghe từ thê tử của mình không ít lời nói xấu về Tiêu Chấn nên lắc đầu: “Tiểu thư Dương gia là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, chỉ là dung mạo không tính là xuất sắc nếu không nói chỉ có vẻ thủy mị mà thôi.”

Ánh mắt Ngô nhị gia sáng lên, liếc mắt ra cửa thư phòng rồi đi tới bên cạnh Lý Văn Bưu nhỏ giọng nói: “Đại nhân, trong năm Thiên Hộ ở Chương Thành này, tư lịch của ngài là tốt nhất, nhưng nếu Tiêu Chấn bị mất chức, người bổ sung thay thế hấn tiếp quản chỉ huy thêm sự ở đây không phải ngài thì còn có thể là ai được?”

Lý Văn Bưu đã sớm ghen tức vì Tiêu Chấn lên chức, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, ánh mắt hưng phấn nhìn tâm phúc của mình: “Người có thể khiến cho Tiêu Chấn bị mất chức sao?”

Ngô nhị gia gật đầu tiến sát vào bên tai Lý Văn Bưu nói rất khẽ.

Lý Văn Bưu nghe xong thì đắm mạnh quả đấm: “Được, lập tức làm theo lời người nói! Sau khi chuyện thành công, ta có biện pháp đưa đại ca người ra tù trước thời hạn!”

Ngô nhị gia cười vui vẻ khom người hành lễ: “Đa tạ đại nhân.”

Phàm là tin đồn về quan gia, các quan viên sợ họa là từ miệng mà ra sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ về sau nên không dám công khai nghị luận, bách tính bình thường thì không giống như vậy, một người nghe tin đồn, lập tức truyền cho người khác, cứ một truyền mười, mười truyền trăm, cứ như vậy thậm chí có người tới thẳng cửa hàng bán bánh bao mua bánh bao thần thần bí bí theo sát A Quý hỏi thăm: “Nghe nói Tiêu đại nhân ghét bỏ tiểu thư Dương gia dung mạo xấu xí, cực tuyệt ý tốt của Lý chỉ huy tự mình dắt mối tơ hồng phải không?”

Cả Tiêu phủ, trừ Tô Cẩm và Tiêu Chấn, tất cả mọi người trong phủ, kể cả quản gia thông minh lanh lợi cũng không có ai biết chuyện cả. Nên khi nghe có người hỏi, A Quý khiếp sợ hỏi ngược lại:

“Người nghe ai nói?”

Người nọ thấy vẻ mặt của hấn không giống giả bộ thì buồn bực nói: “Ồ đây tất cả mọi người đều nói như vậy, chẳng lẽ không phải sao?”

Đầu óc A Quý cực kì linh hoạt, vừa lấy bánh bao bán cho khách vừa cười lắc đầu: “Ta hàng ngày đều ở trong nhà đại nhân nhưng chuyện này ta cũng không biết thì khẳng định tin đồn này là giả rồi.”

Người nọ nửa tin nửa ngờ rời đi.

A Quý càng nghĩ càng thấy tin đồn này rất nghiêm trọng, vội vàng sai Cát Tường đi thông báo cho bà chủ.

Tô Cẩm đang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi khâu áo mùa đông cho nữ nhi, nghe xong lời của Cát Tường nói, trong lòng của Tô Cẩm roi lởp bộp, cây kim suýt chút nữa đâm ngón tay chảy máu.

“Nhanh đi gọi quản gia đến đây!”

Cát Tường vội vàng rời đi.

Tô Cẩm nhìn nữ nhi đang ngủ say trên giường gần đó, tâm loạn như ma. Nữ nhi quan gia coi trọng nhất là danh tiếng, đối với tiểu thư khuê các mà nói, nghiêm trọng nhất là lời đồn về trình tiết, thứ hai chính là về dung mạo xấu xí. Hôn sự không thành, Dương thị và cữu phu nhân không đời nào tự hủy danh tiết của cháu gái và nữ nhi của mình, chính nàng cũng không truyền ra ngoài nửa câu, chẳng lẽ Tiêu Chấn ở bên ngoài ngu đột xuất nói càn?

Quản gia đến, Tô Cẩm phân phó quản gia: “Ngươi lập tức đến trại lính, báo cho đại nhân biết về lời đồn bên ngoài, hỏi đại nhân một chút có khi nào đại nhân vô ý tiết lộ ra ngoài hay không?”

Quản gia hiểu sự lợi hại trong nó nên không chậm trễ đánh lừa chạy thẳng tới trại lính.

Tiêu Chấn nghe xong lời quản gia nói, mày kiếm nhú lại thật sâu. Thứ nhất, diện mạo tiểu thư Dương gia chỉ là bình thường, cũng không phải như lời đồn là xấu xí, cũng không có xấu thậm tệ, nhưng người nào độc ác lại tàn loại lời đồn này để hủy hoại danh tiếng của tiểu thư Dương gia như vậy? Thứ hai, hắn không hề nói chuyện hôn sự với bất kì người nào, nhưng lời đồn ác ý này lại bởi vì hắn mà ra, liên quan trực tiếp đến hắn.

Người biết được nội tình chuyện này chỉ có ba người, Dương thị, cữu phu nhân không thể nào đi hãm hại cô nương nhà mình, còn Tô Cẩm...

Tiêu Chấn chau mày, Tô Cẩm hi vọng hắn kết thân với Lý đại nhân, đương nhiên tuyệt đối sẽ không nói xấu về tiểu thư Dương gia được.

Tuy nói thanh giả tự thanh nhưng lời đồn cực kì độc ác, Tiêu Chấn không thể chần chừ mà lập tức đi Vệ Sở cầu kiến Lý Ung, trước hết là thỉnh tội, sau nữa là muốn giải thích lời đồn đại này hoàn toàn không xuất phát từ hắn, mà hắn cũng không quan hệ gì với lời đồn này cả.

Sắc mặt Lý Ung vô cùng khó coi.

Trước khi có nữ nhi Tuệ Châu, Lý Ung vẫn luôn xem cháu gái Dương Tổ Lan là con gái, đối đãi chẳng khác nào nữ nhi thân sinh, yêu thương từ nhỏ, nếu hắn không cảm thấy Tiêu Chấn là một người tốt thì nhất quyết sẽ không tự mình tác hợp cháu gái cho Tiêu Chấn. Hiện tại, lại có lời đồn đãi này truyền ra, sao nữ nhi gia có thể chịu được?

Lý Ung tin tưởng phẩm chất làm người của Tiêu Chấn, cũng không hề hoài nghi điều gì về Tiêu Chấn nên trầm giọng hỏi: “Có phải Tô thị nhiều chuyện hay không? Có khi nào lúc bày quầy bán bánh bao đã nhanh miệng nói lung tung với người khác?”

Tiêu Chấn thỉnh thoảng tỏ ra bất mãn với Tô Cẩm nhưng sau khi Phùng Thực mất, hắn sớm xem Tô Cẩm là đệ muội, Lý Ung không chút khách khí chất vấn phẩm hạnh của Tô Cẩm khiến cho Tiêu Chấn nghe trong lòng cảm thấy không thoải mái, vội vàng giải thích: “Từ khi sinh nữ nhi, Tô thị không ra ngoài bày quầy hàng nữa, một năm qua nàng luôn giữ bốn phận đạo hiếu, tuyệt không phải là người nhiều chuyện đặt điều người khác. Và lại, Tô thị rất tán thưởng biểu tiểu thư Dương gia, còn từng trách cứ thuộc hạ không biết tốt xấu cự tuyệt mối hôn sự này, sao nàng có thể đặt điều nói xấu hủy hoại danh tiếng của biểu tiểu thư được?”

Quả thật, Lý Ung làm người rất được, bản thân rất rộng lượng, hào sảng, nhưng lúc này tâm tình của hắn không được tốt, lại nghe Tiêu Chấn vì bệnh vực cho một quả phụ lại hạ nhục tâm nhin của hắn, Lý Ung không khỏi cười lạnh, cảm tức nhìn Tiêu Chấn: “Ngươi đúng là không biết điều, Tổ Lan tài đức vẹn toàn, có chỗ nào không xứng với ngươi chứ? Hôm nay, lại bởi vì ngươi mà truyền ra tiếng xấu...”

Nói đến nửa chừng, Lý Ung xanh mặt, phát tay áo bỏ đi.

Tiêu Chấn hiểu sự phẫn nộ trong lòng Lý Ung, cũng không để trong lòng câu Lý Ung nói mình là “không biết điều”. Hắn cảm thấy lời đồn đại này rất gây tổn thương nên sau khi trở về phủ lập tức thương lượng với Tô Cẩm, Tô Cẩm nói hắn ngày mai lại đến Lý phủ bồi tội xin lỗi, Tiêu Chấn gật đầu đồng ý.

Màn đêm buông xuống, Tô Cẩm nằm trong ổ chăn cố gắng tìm ra manh mối của lời đồn nhưng vẫn không biết ngọn nguồn của lời đồn, có thể bởi vì Tiêu Chấn đã đắc tội với ai đó, đối phương chủ mưu kích bác mối quan hệ giữa Tiêu Chấn với Lý đại nhân, cũng có thể có người nhìn thấy Dương thị, cữu phu nhân hoặc Dương Tổ Lan không vừa mắt, cố ý lợi dụng Tiêu Chấn để trả đũa. Quá nhiều khả năng khiến nàng nghĩ tới nghĩ lui đến nhức đầu vẫn không thể biết được.

Cùng lúc đó, ở Lý phủ, khi mọi người vô tâm đã chìm trong giấc ngủ thì cữu phu nhân một mình khó ngủ âm thầm rơi lệ, Dương thị chửi mắng Tiêu Chấn bên tai trượng phu Lý Ung. Trong khuê phòng Dương Tổ Lan, bóng đêm mông lung, đột nhiên một bóng dáng mảnh khảnh từ trên giường vén chăn lên bước xuống, vừa lặng lẽ rơi lệ vừa lấy một sợi vải trắng thật dài vắt lên xà nhà, thắt nút...

Một tiếng “Àm” vang lên, cái ghế ngã trên mặt đất.

Nha hoàn gác đêm bên ngoài nghe động tĩnh, sợ hết hồn cất giọng gọi lớn: “Tiểu thư?”

Trong phòng không có tiếng người đáp lại, chỉ truyền ra tiếng gầy dựa khác thường.

Nha hoàn vội vàng vọt vào trong phòng, thấy tiểu thư đang treo người giữa không trung, chân đá loạn xạ, nha hoàn hét to một tiếng, sau đó chạy tới ôm lấy hai chân tiểu thư dùng sức đẩy lên trên.

Vì cứu kịp thời nên cuối cùng Dương Tổ Lan cũng nhặt về được một cái mạng, nhưng nàng thật sự không muốn sống, nằm trong ngực mẫu thân ô ô

khóc rống lên.

Dương thị đỏ mặt giận dữ chất vấn trượng phu: “Có phải chàng nhất định muốn Tô Lan chết rồi mới bằng lòng động đến Tiêu Chấn phải không?”

Lý Ung đứng trước tấm bình phong, nhìn cháu gái một lòng muốn chết, hấn nắm chặt nắm tay thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Sáng hôm sau, Tiêu Chấn đến Lý phủ tạ tội, Dương thị, cửu phu nhân không lộ mặt, Lý Ung tiếp đãi hấn.

Biết được Tiêu Chấn đến vì lời đồn, Lý Ung xấu hổ bày tỏ chuyện này không liên quan đến Tiêu Chấn, cũng vì hôm qua tức giận ông ta mới nói như vậy rồi trấn an Tiêu Chấn một phen.

"Ta sẽ giải thích với Tô Lan, ngươi cứ an tâm làm viên quan nhỏ đừng suy nghĩ lung tung." Lý Ung cười nhạt nói.

Tiêu Chấn không nghi ngờ gì, sau khi tạ tội lần nữa lập tức cáo từ.

Hấn kể lại toàn bộ thái độ của Lý Ung cho Tô Cẩm nghe, Tô Cẩm suy nghĩ lại thái độ ngạo mạn của Dương thị và cửu phu nhân lúc chiều đãi nàng, trong vẫn thấy không yên tâm, lo lắng nói: "Chỉ sợ Lý phu nhân, cửu phu nhân sẽ ghi hận ngài."

Tiêu Chấn tự trách nói: "Hai vị phu nhân coi trọng ta... Ta phụ lòng họ ở phía trước, liên lụy Dương tiểu thư ở phía sau, họ oán trách ta cũng phải."

Tô Cẩm chỉ sợ Dương thị thổi gió bên tai Lý đại nhân, thổi thổi một hồi đã ly gián hai người nam nhân này, hiện giờ Tiêu Chấn tỏ vẻ thần nhiên quân tử, nếu nàng hiểu lầm Dương thị, Tiêu Chấn nhất định sẽ khinh bỉ nàng lòng tiểu nhân, Tô Cẩm lập tức trầm mặc. Hơn nữa, nói ra thì có ích lợi gì? Nếu Dương thị thật sự muốn thổi gió bên tai, Tiêu Chấn có thể chạy đến phòng ngủ của phu thê bọn họ để ngăn cản sao?

Nuốt vào những lời nói vô dụng đó, Tô Cẩm nhỏ giọng nói: "Mặc kệ nói thế nào, về sau đại nhân cần phải cẩn thận mọi chuyện, đừng tiếp tục để người ta thừa cơ lợi dụng."

Tiêu Chấn nhìn dường như trong ngực, thầm nghĩ hấn không cẩn thận khi nào hả? Từ đầu đến cuối hấn đều không phạm sai lầm về hôn sự này, cũng không thể sai lầm vì hấn không thích Dương tiểu thư chứ?

"Biết rồi." Tiêu Chấn trả lời qua loa, sau đó ôm lấy A Mãn đi ra ngoài: "A Mãn có muốn đi xem ngựa lớn không?"

Miệng nhỏ của A Mãn đang ngậm một ngón tay, u mê gật đầu một cái.

Tiêu Chấn cười dụ dỗ hài tử đi.

Tô Cẩm u oán trừng mắt nhìn bóng lưng nam nhân, chỉ hận Tiêu Chấn không phải Thân huynh của nàng, nếu không nàng nhất định chửi mắng con lừa cứng đầu này phải dùng lại.

Đầu tháng mười, cửu phu nhân dẫn nữ nhi Dương Tố Lan về nhà, hai mẫu nữ vừa đi, những tin đồn liên quan đến Tiêu Chấn và Dương Tố Lan ở Chương Thành cũng dừng lại.

Tất cả đều như thường, cuối cùng Tô Cẩm cũng nhanh chóng buông lòng phòng bị xuống.

Đến mùa đông khắc nghiệt, Tô Cẩm nghe nói Chỉ Huy Sứ Lý Ung phải vào kinh báo cáo công tác, cũng chính là bẩm báo tình hình quân vụ Chương Thanh một năm nay cho Chu Vũ Đế, Tô Cẩm lập tức kịp thời nhắc nhở Tiêu Chấn: "Thừa dịp đại nhân còn chưa lên đường, ngài tìm lý do mời đại nhân uống rượu, một khi đại nhân vui mừng sẽ nói ngọt đôi câu trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng sẽ nhớ đến ngài."

Tiêu Chấn liếc xéo nàng.

Tô Cẩm chột dạ nắm chặt cái khăn, không phục lắm bả: "Những quân gia cũng làm như vậy, đại nhân làm theo thì có làm sao?"

Tiêu Chấn giễu cợt: "A dua nịnh hót, Tiêu mỗ chưa bao giờ làm, đệ muội an tâm chăm sóc a Triệt A Mãn, chuyện trong quân đệ muội không cần để ý."

Tô Cẩm tức chết!

Con người của Tiêu Chấn, nói hấn ngay thẳng đó là dễ nghe, nói khó nghe một chút, Tiêu Chấn chính là một con lừa cứng đầu chỉ biết làm liều không hiểu thời thế, quan trường phức tạp, nếu như khôn khéo lời đời một chút có thể được quan trên ưu ái, vì sao nhất định liều sống liều chết phục vụ quân

mình trên chiến trường để đổi lấy? Tô Cẩm tự biết thân phận, cố gắng không lẩm miệng, nhưng đã đến thời điểm máu chót nhất, nàng không nhịn được mới nhắc nhở, thế nhưng Tiêu Chấn lại chê nàng xen vào việc của người khác?

"Đáng tiếc đại nhân đạo đức tốt, chỉ có một mình ta biết." Tô Cẩm nghiêm mặt, không khỏi chăm chọc nhìn Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn không để bụng, cúi đầu trêu chọc A Mãn.

"Đại nhân đi nghỉ sớm đi, chúng ta cáo lui." Tô Cẩm đi qua vài bước ôm lấy nữ nhi, xoay người rời đi.

A Mãn còn chưa chơi đủ với phụ thân, ghé đầu nhìn quanh về phía sau, ngọt ngào gọi "Phụ thân".

Tiêu Chấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lưu luyến của nữ oa, không tiện gọi Tô Cẩm lại, chỉ mong chờ A Mãn không chịu, hẳn có lý do tốt để giữ A Mãn lại. Nhưng A Mãn không sinh bệnh nghe mẫu thân bảo nhất, ngoan ngoãn nằm trên bả vai mẫu thân, trước khi quẹo cua, tiểu nha đầu cười híp mắt vẫy vẫy tay nhỏ bé nói lời từ biệt với Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn:.....

Kính Thành.

Chu Vũ Đế lớn tuổi mang bệnh đang tựa vào trên giường rồng, triệu kiến nhóm võ tướng các nơi tới báo cáo công vụ, thái tử và mấy vị đại thần Nội Các cũng hầu ở bên cạnh.

Nhị hoàng tử Tần vương dẫn đầu các vị Chi Huy Sứ đi vào bên trong trước, sau đó là Tam hoàng tử Tần vương, đi theo là Tứ hoàng tử Liêu Vương.

"Nhi thần bá kiến phụ vương." Sau khi đoàn người Tần vương lui ra ngoài hậu, Liêu Vương dẫn đầu mấy vị đại tướng Liêu Đông đi vào, hẳn đi đằng trước khoảng chừng bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng Long tư Phụng chươg(*), toàn thân mang hơi thở oai hùng phóng khoáng, là một trong nhiều vương gia có khả năng chinh chiến nhất, đáng tiếc lúc thân mẫu Liêu Vương còn sống không được sủng ái, nên Chu Vũ Đế cũng không có tình cảm quá sâu với nhi tử này.

(*): Mô tả phong thái đặc biệt phi phàm

Chu Vũ Đế là một Đế Vương rất coi trọng tình cảm phụ tử, phi tử nào được ông thích thì ông nhất định sẽ đặc biệt sủng ái tử nữ của phi tử này, vì vậy, sau khi thái tử của Nguyên Hậu bị ốm chết, Chu Vũ Đế vẫn không lập ba vị Vương Gia lớn tuổi mà ngược lại lập Ngũ Hoàng Tử do sủng phi sinh làm thái tử, thái tử trẻ tuổi, qua hết năm mới mười lăm tuổi mà thôi.

Nhưng Liêu Vương có bản lĩnh, có thể giúp ông bảo vệ biên quan, Chu Vũ Đế vẫn rất vui mừng, khen thưởng Liêu Vương một phen ngay trước thái tử và đại thần.

"Nhi thần ở xa tận Liêu Đông, không thể hầu hạ phụ hoàng, chỉ có tận trung cương vị công tác bảo vệ biên quan để bày tỏ lòng hiếu thảo." Liêu Vương khiêm tốn nói.

Chu Vũ Đế gật đầu một cái, ban thưởng ghế ngồi.

Tiếp đó, Liêu Vương đơn giản thuật lại tình thế Liêu Đông một phen, Chu Vũ Đế hỏi cái gì, hẳn lần lượt trả lời cái nấy, không rõ chi tiết cũng có thể đáp được, Chu Vũ Đế rất hài lòng, hỏi nhi tử xong bắt đầu hỏi mấy vị Chi Huy Sứ Liêu Đông.

Đến phiên Chương Thành Chi Huy Sứ Lý Ung, Lý Ung trần thuật quá lớn thể quân vụ hậu, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một phần tấu chương, quỳ xuống nói: "Bẩm hoàng thượng, dưới trướng thần có vị chi huy thêm sự tên Tiêu Chấn, Tiêu Chấn từng đánh chết Lương chủ tướng – Cao Huồng của Lương Quân ở Thanh Chước lập được kỳ công, thần kỷ thác kỳ vọng với hắn, trông mong hắn có thể làm việc vì triều đình, nhưng Tiêu Chấn lại giành công kiêu ngạo, chỉ trong vòng một năm ngăn ngừa đã phạm năm tội, kính xin hoàng thượng định đoạt."

Trước khi gầy dựng được giang sơn, Chu Vũ Đế cũng chỉ là một dân chúng bình thường, sau khi lên ngôi ông yêu dân như con, hận nhất là quan thần gian ác, nghe vậy lông mày ngợn núi nhú lại, trên mặt lộ vẻ giận dữ.

Đại Thái Giám lập tức nhận lấy tấu chương của Lý Ung dâng đến trước mặt Chu Vũ Đế.

Chu Vũ Đế cúi đầu nhìn tấu chương.

Lý Ung giữ vững tư thế quỳ dưới đất, phát hiện có người đang nhìn ông ta, Lý Ung âm thầm nhìn sang, sau đó lập tức đối mặt với tầm mắt ý vị không rõ của Liêu Vương. Trong lòng Lý Ung cả kinh, đang muốn phân biệt rốt cuộc Liêu Vương có ý gì, Liêu Vương đã nâng chung trà lên không chút để ý quan sát trà.

Lý Ung không khỏi lo lắng, cùng sống ở Liêu Đông nhưng Chương Thành và thành Phụng Dương mà Liêu Vương trấn thủ lại cách xa nhau khá xa, cho nên ông ta mới dám vu hãm Tiêu Chấn, Liêu Vương nhìn ông ta như vậy chẳng lẽ nhìn ra ông ta đang nói dối?

Liêu Vương thần nhiên uống trà, ý định khó phân biệt.

Chu Vũ Đế nhìn tấu chương xong rất tức giận, lệnh thái giám đứng tại chỗ đọc cho mọi người nghe.

Đại Thái Giám đọc lên trăm bổng du dương.

Trong tấu chương, Lý Ung liệt kê Tiêu Chấn phạm năm tội:

Điều thứ nhất, chỉ trích Tiêu Chấn lạm sát kẻ vô tội, nói thủ hạ của Tiêu Chấn có tên lính quèn, lúc rót rượu bị đổ một chút đã bị Tiêu Chấn đánh chết bằng một trận roi. Điều thứ hai, chỉ trích Tiêu Chấn tham rượu hồng việc, xao nhãng luyện binh. Điều thứ ba, chỉ trích Tiêu Chấn ức hiếp dân chúng, nói Tiêu Chấn lúc săn thú cố ý săn giết trâu cày của dân chúng. Điều thứ tư, chỉ trích Tiêu Chấn làm bại hoại thuần phong mỹ tục, mượn danh nghĩa chăm sóc con mồ côi của thuộc hạ nhưng thực ra là ở chung với quả phụ chưa cưới. Điều thứ năm, chỉ trích Tiêu Chấn ý thể hiếp người, nói có dân chúng thuần lương cùng tranh đoạt địa bản bày quây bán bánh bao với quả phụ bên cạnh Tiêu Chấn, vốn chỉ là chuyện nhỏ nhưng Tiêu Chấn lại bịa đặt tội danh vu khống đối phương, khiến người nọ phải chịu tù oan, từ đó quả phụ hoành hành ngang ngược trên phố, không ai dám tới tranh đoạt.

Năm tội danh nửa thật nửa giả, quả thật Tiêu Chấn đã làm, nhưng hấn quát tên Tiểu Bình kia bởi vì tên đó là gian tế của địch quân, có ý đồ hành thích. Tiêu Chấn thích uống rượu, nhưng mấy lần hấn hạ lệnh bãi miễn luyện binh là bởi vì do thời tiết. Tiêu Chấn săn bắn trâu cày dân chúng, bởi vì con trâu này bỗng nhiên nổi điên muốn húc vào trẻ em vô tội, về phần quan hệ của Tiêu Chấn và Tô Cẩm lại càng do Lý Ung cố ý bẻ cong.

Nhưng Chu Vũ Đế không biết, tuổi già thể lực không tốt nên cũng không sai người điều tra tra rõ ràng mọi chuyện như lúc còn trẻ.

"Lão Tứ, chuyện này con biết rõ chứ?" Thái giám đọc xong tấu chương, Chu Vũ Đế hơi hé mắt ra thăm vấn Liêu Vương.

Sau lưng Lý Ung toát ra một lớp mồ hôi lạnh, nếu như Liêu Vương nói chuyện cho Tiêu Chấn khiến hoàng đế hoài nghi.....

Nhưng vào lúc này, hấn nghe thấy Liêu Vương nói: "Quả thật nhi thần có nghe thấy, nhưng niệm tình hấn dùng mảnh nên nhi thần không truy cứu."

Chu Vũ Đế cả giận nói: "Đại Chu ta lương tướng đông đảo, không thiếu một mình hấn t!"

Liêu Vương im lặng.

Chu Vũ Đế lập tức hạ chỉ, bãi bỏ chức vụ Chỉ huy thêm sự của Tiêu Chấn, tịch thu gia sản.

Lý Ung nghe xong, trong lòng cũng không thấy vui mừng như dự đoán.

Thật ra thì, Tiêu Chấn là một tướng tài ông ta rất thương thức, chỉ có điều chất nữ Tô Lan suýt nữa tự vận vì Tiêu Chấn, thê tử oán hận Tiêu Chấn không dứt, nếu ông ta không ra tay sợ rằng gia đình không yên. Một bên là chất nữ của vợ cần trấn an, một bên là thuộc hạ không có quan hệ máu mủ, Lý Ung không thể làm gì khác hơn là trái lương tâm dâng tấu chương này lên.

Tháng giêng, Lý Ung mang theo thánh chỉ đến Chương Thành thì chính là bão tuyết bay tán loạn, từng nhà còn đắm chìm trong không khí vui mừng của năm mới.

Tiêu phủ, Tiêu Chấn xoắn hai tay áo lên đích thân làm người tuyết cho nghĩa nữ.

Tô Cẩm ôm A Mãn ngồi trước cửa nhà chính, nha hoàn đặt lò lửa bên cạnh, hai mẫu nữ mặc áo bông thật dày nên không thấy lạnh chút nào.

"Phụ thân!" Tiêu Chấn đi ra chỗ xa để xúc tuyết, A Mãn cho rằng phụ thân muốn đi nên gấp gáp kêu lên.

Tiêu Chấn quay đầu lại.

A Mãn ngồi trên đùi mẫu thân, cố gắng đưa cánh tay nhỏ mập mạp về phía phụ thân: "Ôm!"

Tiêu Chấn cười: "Chờ nghĩa phụ đắp người tuyết xong sẽ ôm A Mãn nhé!"

A Mãn chờ đợi.

Tiêu Chấn tiếp tục bận rộn.

Tô Cẩm khuyến khích nhi tử thanh thanh tú tú đứng bên cạnh: "Con hãy đi giúp đại nhân một tay đi."

A Triệt vẫn cảm thấy chỉ có hài tử nghịch ngợm ham chơi mới đi chơi tuyết, mẫu thân nhất định không muốn cậu học cái xấu, cho nên bông tuyết ở Bắc Địa có roi lớn hơn nữa thì A Triệt cũng không có suy nghĩ chơi tuyết. Bây giờ mẫu thân có lệnh, mặc dù không muốn chơi nhưng A Triệt vẫn ngoan ngoãn làm theo, cuộn hai ống tay áo lên đập tuyết mà đi.

"A Triệt cũng muốn làm người tuyết?" Thấy tiểu thiếu niên mắt đào hoa, Tiêu Chấn bất ngờ nói.

A Triệt gật đầu cũng không phải mà lắc đầu cũng không xong.

Tiêu Chấn cười vang: "Nam hài nên hoạt động nhiều một chút, trưởng thành mới giống như nam nhân."

A Triệt nhìn bàn tay thô to nắm cây xẻng của Tiêu Chấn, cũng không muốn làm nam nhân như vậy.

Một lớn một nhỏ cùng bận rộn, Tiêu Chấn cao lớn uy vũ, toàn thân áo đen giống như mãnh thú trong tuyết, a Triệt da trắng môi hồng, hai tay vo tròn quả cầu tuyết cũng vo đến dịu dàng im lặng, giống như một cảnh trúc non nớt. Tô Cẩm nhìn Tiêu Chấn một chút, lát lại nhìn nhĩ tử một hồi, đột nhiên nghĩ tới hai người nam nhân của nàng.

Dương Châu cũng từng có tuyết rơi, trước khi nàng xuất giá, thư sinh từng nắm tay nàng viết lời thề non hẹn biển xuống nền tuyết trắng phau phau, sau khi nàng xuất giá, thợ rèn che dù chạy tới cửa hàng bánh bao đón nàng về nhà, sợ nàng dầm tuyết sẽ bị cảm lạnh. Bấy giờ tuyết lại rơi, không biết thư sinh đã hưởng phúc cùng kiều thê ở nơi nào, thợ rèn số khổ đã mất sớm, mỗi người ném lại cho nàng một đứa trẻ.

"Tẹt!" một tiếng, tiểu A Mãn đột nhiên đánh một cái rắm.

Thình thoảng Tô Cẩm mới xuất hiện thu buồn xuân nhớ mà bị nữ nhi đánh rắm làm cho chạy mất, đoán được tiểu nha đầu muốn đi ngoài nên Tô Cẩm vội vàng ôm nữ nhi đi hậu viện.

Nàng mới đi không lâu, trên đường đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa, có lẽ khoảng chừng bảy tám con ngựa đều ngừng trước cổng Tiêu phủ.

Tiêu Chấn ngừng đầu, xác định người đến là tìm của mình hẳn mới giao xềng cho a Triệt, nói: "Con đáp trước đi, ta ra ngoài xem có chuyện gì."

A Triệt dạ.

Tiêu Chấn phui phui vụn tuyết trên áo bào nhanh chóng bước đi, vòng qua hành lang, chỉ thấy Chi Huy Sứ Lý Ung toàn thân mặc quan phục đứng trước bức tường phủ tuyết, vẻ mặt uy nghiêm, đứng phía sau là tám nha dịch với vẻ mặt lạnh lùng. Cùng đến trong gió tuyết ra, dường như không có ý tốt.

Tiêu Chấn tiến lên, nghi ngờ nói: "Đại nhân mạo hiểm trong gió tuyết đến đây là có chuyện gì?"

Lý Ung liếc hán một cái, cũng không trả lời, chỉ móc một quyển trục màu vàng từ trong ngực ra, nghiêm mặt nói: "Vệ chi huy thiêm sự Chương Thành - Tiêu Chấn, quỳ xuống nghe chỉ."

Trong lòng Tiêu Chấn lạnh buốt, lúc ấy cũng không rảnh suy nghĩ đến cái khác, vung vạt áo lên lập tức quỳ xuống.

Lý Ung trầm giọng đọc: "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, từ sau khi nhậm chức, Vệ chi huy thiêm sự Chương Thành - Tiêu Chấn đã phạm năm trọng tội. Tội thứ nhất, Tiêu Chấn lạm sát kẻ vô tội..... Xét kỹ năm tội này, kể từ hôm nay bãi bỏ chức Vệ chi huy thiêm sự Chương Thành của Tiêu Chấn, tịch thu gia sản, cách chức làm thường dân, khâm thù."

Khép thánh chỉ lại, Lý Ung nhìn về phía Tiêu Chấn đang quỳ dưới đất.

Tiêu Chấn vô cùng kinh sợ và tức giận, lúc Lý Ung trần thuật năm tội trạng này đã lên đến đỉnh điểm, sau đó lại dịu xuống từng chút một.

Hắn vẫn còn tức giận, nhưng hắn càng cảm thấy hoang đường buồn cười.

Năm trước Tô Cẩm khuyên hắn mời Lý Ung uống rượu, để dỗ lấy Lý Ung nói ngọt đôi câu ở trước mặt hoàng thượng, Tiêu Chấn khinh thường, hắn cũng tin tưởng Chi Huy Sứ đại nhân hẳn kính trọng không phải kẻ tiểu nhân thích a dua nịnh hót. Nhưng Tiêu Chấn không ngờ, Lý Ung cũng lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, cũng bởi vì hắn từ chối hôn ước của phu thê Lý Ung, Lý Ung lập tức tố cáo hắn trước mặt hoàng thượng, lại còn là tội danh hoang đường như vậy.

Tiêu Chấn hẳn là hạng người gì, Lý Ung thật sự không biết? Còn có hoàng thượng triều đình, thế nhưng chỉ nghe lời nói từ một phía của Lý Ung, ngay cả tra cũng không tra đã trị tội hắn?

Như vậy hôn quan và Đế Vương triều đình như vậy, hắn không làm quan cũng được!

"Quản gia, giao tất cả gia sản cho đại nhân, xong việc người hãy kiếm đường sống khác đi thôi!" Không nhìn Lý Ung, Tiêu Chấn vỗ vỗ đầu gối đứng dậy, dặn dò quản gia của hắn một lần cuối cùng.

Tiêu Chấn hết hy vọng, quản gia cũng không thể làm gì chỉ thờ dài một tiếng, xoay người đi dọn dẹp sổ sách.

Tiêu Chấn đích thân đi hai viện tìm Tô Cẩm.

Tô Cẩm ôm nữ nhi đã thu thập sạch sẽ trở lại từ hậu viện, trước đó có nghe thấy tiếng vó ngựa loáng thoáng, nhìn thấy Tiêu Chấn, nàng tò mò hỏi: "Có khách tới cửa phải không?"

Tuyết rơi như lông ngỗng, tiểu phụ nhân ôm nữ oa đứng dưới mái nhà cong, người lớn có khuôn mặt mềm mại như quan phu nhân sống trong nhung lụa, nhỏ như hoa như ngọc, còn chưa từng trải qua cuộc sống khó khăn của nhân gian.

Tiêu Chấn từng ném rất nhiều đau khổ, đột nhiên mất chức quan ngã lại xuống mặt đất hắn cũng không sợ, nhưng hắn sợ nhìn thấy Tô Cẩm lộ ra vẻ mặt e ngại tuyệt vọng, sợ Tô Cẩm khóc, đó là hai mẫu nữ mà hắn đã từng cam kết phải chăm sóc cả đời, thế nhưng bây giờ hắn lại không có cách nào cho một nhà cô nhi quả mẫu này có cuộc sống cảm y ngọc thực.

Nam nhân đứng trong tuyết không nhúc nhích, lông mày nhíu chặt lại như hai ngọn núi, gương mặt cương nghị tràn ngập nặng nề, như một ngọn núi tuyết

kiêu ngạo đón gió.

Hắn không nói ra miệng, bốn sai dịch chạy tới “Bịch bịch”, không giải thích đã lục soát.

Tô Cẩm bắt giác ôm chặt nữ nhi, vội vã hỏi Tiêu Chấn: "Đại nhân, xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Chấn nhìn nàng, khó nhọc nói: "Ta bị cách chức rồi, tất cả gia sản đều bị tịch thu."

Một câu nói tựa như gió lạnh tận xương, xuyên thấu qua áo nhỏ thật dày trên người Tô Cẩm thổi xuyên vào tim nàng.

Tiêu Chấn làm quan Chính Tứ Phẩm, nói không có liền không có?

Tô Cẩm không nghĩ ra, run giọng hỏi ngược lại: "Người đã làm gì?"

Một lòng gấp gáp, nàng quên dùng kính ngữ gọi Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn rũ mắt xuống, khoe miệng hiện lên cười khổ: "Ta không mời đại nhân uống rượu."

Hắn đang châm biếm, Tô Cẩm ngớ ngẩn ngay sau đó phản ứng lại, Tiêu Chấn bị Lý Ung trả thù, không cần phải nói, Tiêu Chấn không cho ông ta mặt mũi nên lúc vào kinh đã tố cáo Tiêu Chấn trước mặt hoàng thượng!

Biết nguyên nhân hậu quả, Tô Cẩm ngược lại tỉnh táo, với tính tình thối này của Tiêu Chấn, có thể lẫn vào làm quan đều là ông trời chăm sóc hắn!

Thấy bọn nha dịch đã vọt vào trong nhà Tiêu Chấn kiểm tra toàn bộ rồi, Tô Cẩm ôm sát nữ nhi, lạnh phân phó Như Ý đang đứng sau lưng: "Nhanh đi thu thập châu báu, đại nhân bị tội tịch thu gia sản, ba mẫu tử chúng ta cũng không phạm pháp!" Nói xong Tô Cẩm vẫn chưa yên tâm, nhìn chằm chằm Tiêu Chấn vẫn đang ngây tại chỗ nói: "Đại..... Người qua đây, giúp ta chăm sóc A Mân!"

Tiêu Chấn không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng vẫn nghe lời đi tới nhận lấy nữ nhi.

Tô Cẩm bảo nhi tử đợi bên cạnh Tiêu Chấn đừng có chạy lung tung, nàng vừa gọi Lưu thắm đi cửa hàng bánh bao thúc giục A Quý đóng cửa đánh xe lừa trở lại, vừa dẫn Như Ý vội vã đi hậu trạch, nhanh chóng dọn dẹp một hồi, chần xiêm áo giày vớ bạc đồ trang sức gói vào ba bọc lớn căng phòng, sau khi trở lại, Tô Cẩm lại vọt vào trong phòng Tiêu Chấn đoạt lấy vài xiêm áo của Tiêu Chấn trong tay nha dịch.

Tiêu Chấn có uy danh nên bọn nha dịch không động thủ với Tô Cẩm, đi Tiền viện xin phép Lý Ung.

Lý Ung cũng không có ý định làm mọi chuyện qua tuyệt tình nên gật đầu ngầm cho phép.

Sau nửa canh giờ, Tô Cẩm đã ném xong bọc y phục cuối cùng lên xe lừa, thở hồng hộc, thở ra từng luồng từng luồng khói trắng.

A Quý đứng trước xe, Tiêu Chấn ôm A Mân đứng cạnh xe, bên cạnh là a Triệt và một nhà Lưu thúc Lưu thắm Xuân Đào. Như Ý Cát Tường canh giữ bên cạnh Tô Cẩm, sau lưng mọi người là cánh cửa sơn đỏ của Tiêu đã bị dán giấy niêm phong, trên nền tuyết trước cửa đầy dấu chân hỗn loạn lộ rõ hôm nay Tiêu phủ xảy ra chuyện long trời lở đất.

Hàng xóm láng giềng tụ tập ở phía xa, tâm tình phức tạp xem náo nhiệt.

Tề Tri Huyện đạp tuyết tới tiền Tiêu Chấn, Thiên hộ Lý Văn Bưu khoác áo lông tới đây nhìn như tiếc hận nhưng thật ra là bỏ đá xuống giếng.

Tiêu Chấn đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, không thẹn trời đất, chỉ hổ thẹn với Tô Cẩm, áy náy nói: "Là ta vô năng, khiến đệ muội chịu khổ cùng ta."

Tô Cẩm xoa xoa hai tay sắp đông cứng, nhìn hắn chằm chằm mắng: "Ít nói nhảm đi, nhanh lên xe, ở lại chỗ này còn ngại không đủ mặt mặt phải không?"

Tiêu Chấn:.....

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bão tuyết đầy trời, xe lừa chậm rãi ra khỏi cổng Chương Thành.

Cũng may con lừa này đủ khỏe mạnh, ngồi trên xe có Tiêu Chấn, ba mẹ con Cẩm Nương, một nhà ba người Lưu thúc, Như Ý Cát Tường, tính cả đánh xe A Quý nữa, trọn vẹn tám người cả lớn cả nhỏ, vậy mà con lừa cũng có thể kéo đi, lỗ mũi thở hồng hộc.

A Quý, Lưu thúc chia ra ngồi mỗi người một bên càng xe, Lưu thăm tứ nữ xếp chen chúc nhau thành một dãy ở đuôi xe chật chội sưởi ấm lẫn nhau, quay lưng về phía trước, như vậy ở trung tâm xe lửa, chỉ có ba mẹ con Tô Cẩm và Tiêu Chấn ngồi xung quanh thành một vòng tròn nhỏ tương đối khép kín.

Tô Cẩm lấy chăn bông đỏ thắm khoác lên người, A Mẫn nằm ở trong ngực mẫu thân, được bung bít rất chặt, bên ngoài không ai nhìn thấy nữ oa, chỉ khi Tô Cẩm cúi đầu, mới có thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nữ nhi trong tà lót. Đối diện với nàng, Tiêu Chấn lót một cái đệm dưới thân, A Triệt muốn ngồi một mình, Tô Cẩm sợ nhi tử bị đông lạnh, nên nhờ Tiêu Chấn ôm oa nhi thay cho nàng.

Tiêu Chấn đau lòng A Triệt yếu ớt, không nói lời nào đem đứa con trai kéo đến trên đùi, lại dùng chăn bao lấy A Triệt.

Cả người A Triệt cứng ngắc, ban đầu khi tới Chương Thành, hán mới năm tuổi cũng bị mẫu thân ôm như vậy, hiện tại hán đã tám tuổi rồi.

Sau khi Tô Cẩm dụ dỗ nữ nhi ngủ xong, vừa ngẩng đầu lên, liền đối diện thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc của nhi tử.

Tô Cẩm không nhịn được cười, nhi tử này, tuổi còn nhỏ, lại nghiêm trang như tiểu lão đầu.

Trong lòng Tiêu Chấn có chuyện, một mực nhìn Tô Cẩm, sau đó, liền thấy được nụ cười này của Tô Cẩm. Khắp nơi đều là tuyết, trời đất đều trắng xóa, nàng bọc trong chiếc chăn đỏ ngồi ở đó, chỉ lộ ra sắc trắng. Gương mặt mềm mại, tóc đen thật dày, mắt phượng ngập nước, tựa như ngôi sao đêm rọi sáng ngời.

Tinh thần nàng như vậy, giống như việc hán mất chức đối với nàng không có nửa phần ảnh hưởng.

Nhưng, làm sao lại không ảnh hưởng đây? Lúc hán làm quan, nàng là quan phu nhân, hiện tại hán mất chức quan, hán thân không một xu, nàng.

Lúc đang sững sờ, mắt phượng sáng ngời kia nhìn thẳng vào mặt hán.

Tiêu Chấn tránh đi theo bản năng.

Đại nam nhân thiết cốt tranh tranh, trong nháy mắt liền buông mí mắt xuống, thực sự có thể khiến người nhìn bị chút bất bình.

(Thiết cốt tranh tranh: Cứng cỏi, kiên cường)

Tô Cẩm yên lặng thờ dài.

Nàng buồn bực trước Tiêu Chấn không nghe nàng khuyên bảo, có tiện nghi không chiếm lại đắc tội Chỉ huy sứ Lý Ung, hiện tại Tiêu Chấn thực bởi vì hán chính trực ngay thẳng nên ăn đau khổ, Tô Cẩm không có nửa phần cười nhạo hán không nghe theo ý niệm mình khuyên bảo, chỉ cảm thấy lòng chưa xót không biết làm thế nào thay Tiêu Chấn. Tiêu Chấn không sai, thật sự cho hán cơ hội thi triển hoài bão, nhất định Tiêu Chấn sẽ là một tướng quân tốt một vị quan tốt, đáng tiếc, thế đạo như vậy, giống loại người như Tiêu Chấn này không nguyện vì con đường làm quan mà “Cường lừa” thay đổi chính mình, khó khăn hỗn độn nhà.

(Cường lừa: Cố chấp ương ngạnh như con lừa)

“Kế Tiếp, đại nhân có tính toán gì không?” Biết Tiêu Chấn có lời muốn nói, Tô Cẩm chủ động đánh vỡ trầm mặc hỏi.

Tiêu Chấn ngẩng đầu, đưa mắt nhìn bốn phía, không có chút đầu mối nào.

Tô Cẩm theo tầm mắt của hán quét một vòng, cũng đồng cảm, trời đất bao la, nhưng không có chỗ để về.

Nàng và Phùng Thực ở Dương Châu có một nóc tiểu viện, một gian cửa hàng nhỏ, nhưng đám hàng xóm Dương Châu bọn họ đối với nàng đầy ác ý, Tô Cẩm không sợ, nhưng không muốn khiến hai đứa con bị người chỉ trích. Nàng muốn đi một nơi không có người nào biết nàng, Phùng Thực chết rồi, sẽ không ai bởi vì dung mạo của A Triệt mà hiểu lầm thân phận phụ thân sinh của hán, cái này cũng ít đi một chút nhân thoại.

Nhưng đi nơi nào?

“Nghe nói nguyên quán đại nhân ở Thông Châu?” Tô Cẩm thử dò hỏi.

Tiêu Chấn hiểu ý của nàng, rũ mắt nói: “Gia đình đã mất, lận lội đường xa, trở về cũng vô dụng.”

Tô Cẩm quan sát vẻ mặt của hán, mơ hồ cảm thấy, Tiêu Chấn không muốn trở về nhà ở Thông Châu, chỉ là nguyên nhân gì thì thật khó đoán.

“Vậy chúng ta tùy tiện ở Liêu Đông chọn một chỗ đặt chân đi, Dương Châu quá xa, ba mẹ con chúng ta cũng quen với khí hậu ở Liêu Đông rồi, cũng không muốn di chuyển chỗ nữa.” Tô Cẩm làm chủ, trời đang rất lạnh, nàng muốn mượn một trạch tử nhanh một chút, tránh cho bị đông đến hồng song nhi nữ.

Tiêu Chấn đối với các nơi ở Liêu Đông đều rất quen thuộc, nói ra mấy chỗ thành trì phồn hoa để Tô Cẩm lựa chọn.

Thành trì càng phồn hoa thì bán bao bán càng tốt, Tô Cẩm không chút nghĩ ngợi nói: “Vậy đi Phụng Dương đi!”

Phụng Dương thành, chính là tỉnh phủ Liêu Đông, cũng là nơi ở của Liêu Vương.

Đối với Tiêu Chấn mà nói, đi chỗ nào đều như nhau cả, sau khi chỉ rõ phương hướng cho A Quý, rút cuộc hắn cũng chịu nhìn thẳng Tô Cẩm, nghiêm mặt nói: “Đệ muội, hiện tại trên người ta không có đồng nào, không muốn liên lụy người, khoảng cách từ Chương thành đến Phụng Dương còn bốn năm ngày đường, trước ta hộ tống các người qua đó, chờ các người ở lưu lại ở Phụng Dương rồi, ta sẽ cáo từ.”

Tiêu Chấn biết, trong tay Tô Cẩm có chút để dành, nàng cũng có thể dựa vào chính mình mưu sinh, có A Quý, một nhà Lưu thúc, Như Ý Cát Tường giúp một tay, ít đi bực quần áo là hắn, Tô Cẩm sẽ trôi qua thoải mái hơn.

Tô Cẩm lại không rõ hiện tại Tiêu Chấn là một kẻ nghèo với hai bàn tay trắng sao?

Lúc này Tiêu Chấn nói rồi đi, lương tâm của hắn yên ổn, tiêu tiêu sái sái một người đi ra ngoài xông xáo là được, nàng Tô Cẩm lại phải gánh tiếng xấu vong ân phụ nghĩa, lúc Tiêu Chấn phát đạt thì nàng theo ăn hương uống rượu, lúc Tiêu Chấn ngã xuống nàng liền tự quét tuyết trước cửa.

Nhìn Tiêu Chấn, Tô Cẩm cười lạnh nói: “Chẳng lẽ trong mắt đại nhân, Tô Cẩm ta chính là kẻ bám vào phú quý, là tiểu nhân yêu phú ngại nghèo sao?”

Lúc tiểu phụ nhân tức giận mắt sẽ sáng hơn, miệng hơi cười, so với không cười còn làm cho người ta e ngại hơn, Tiêu Chấn vội vàng giải thích: “Tiêu mỗ tuyết đối không có ý đó, đệ muội đừng nên.....”

Tô Cẩm không nhịn được cắt đứt lời hắn: “Nếu đại nhân còn chịu gọi ta một tiếng đệ muội, này há một nhà gặp rủi ro, huynh trưởng lại vứt bỏ cô nhi quả nẫu không quan tâm sao? Chúng ta ở Liêu Đông chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, đại nhân đi, ngộ nhờ lại xuất hiện một Ngô Thế Tài đến khi dễ chúng ta, thì chúng ta tìm ai làm chỗ dựa đây?”

Tiêu Chấn không phản bác được.

A Triệt ngồi ở trên đùi hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đào hoa hắc bạch phân minh nhìn hắn không thôi: “Đại nhân đừng đi.”

Tiểu thiếu niên trầm ổn hiểu chuyện, không giống muội muội miệng ngọt biết làm nũng, nhưng thời khắc thân cận máu chó, lại như một ly rượu nóng, sưởi ấm trái tim Tiêu Chấn. Sờ sờ đỉnh đầu A Triệt, Tiêu Chấn không dám lại nói rồi đi nữa, chẳng qua.....

Hắn nhìn hướng Tô Cẩm, cười khổ nói: “Bây giờ ta không có quan chức, một kẻ nghèo với hai bàn tay trắng, thật sự không có mặt mũi nào dựa vào đệ muội ăn uống chùa.”

Tô Cẩm nhướn mày, nhìn chằm chằm hắn hừ nói: “Đại nhân nghĩ thật tốt, ai nói tạo điều kiện cho người ăn uống chùa? Đại nhân thân thể trắng kiết, còn lo lắng không tìm được một nghề tốt sao? Nếu thật sự không được, đại nhân thay ta bán bánh bao đi, ta một vị phụ nhân không nên xuất đầu lộ diện, đáng vẻ đại nhân đường hoàng, ngài đi bày quầy, tiểu nương tử đại cô nương trên đường nhất định sẽ tới cô động, tranh nhau mua bánh bao nhà chúng ta.”

Lời vừa nói ra, Như Ý không nhịn được, bật cười trước tiên.

Xuân Đào, Cát Tường theo sát phía sau.

Lần đầu tiên bị các cô nương cười nhạo trước mặt, Tiêu Chấn rất không thoải mái, nhỏ giọng khiển trách Tô Cẩm: “Đệ muội đừng vội nói vậy.”

Loại lời nói đầu đường cuối ngõ này không gặp thường xuyên, dĩ nhiên Tiêu Chấn cũng mất mặt, Tô Cẩm bĩu môi, nhìn hắn chằm chằm nói: “Dù sao đại nhân không tìm được việc gì thích hợp, thì giúp ta bán bánh bao, mỗi tháng ta sẽ phát tiền công cho người.”

Tiêu Chấn bất đắc dĩ nhìn nàng.

Tô Cẩm tưởng tượng đến lúc hắn bày quầy bán bánh bao, liền cười, mắt phượng cong cong, xinh đẹp quyến rũ, linh động như gió xuân, cánh hoa khẽ run.

Tiêu Chấn thủ lễ dời tầm mắt, bên tai lại như có quỷ thần xui khiến vang lên một câu Phùng Thực nói:

“Ta đương nhiên nguyện ý, Cẩm nương tốt như vậy mà.”

Vừa đi vừa nghĩ mất năm ngày, cả người cả xe đi tới bên ngoài thành Phụng Dương trước đêm nguyên tiêu.

Trước ngày hội, phủ thành có mùi vị nồng đậm nhất trong năm, dân chúng ra vào cửa thành cũng đều có dáng vẻ vui mừng.

Mấy phụ nhân Tô Cẩm ngồi trên xe lừa, các nam nhân đi hỏi thăm nhà ai có trạch tử cho thuê, cuối cùng A Quý là người đầu tiên nghe được có hai tiểu viện ở phía

thành đông, tiền mướn một tháng một lượng bạc. Thật đắt, nhưng trạch tử ở ngõ Thạch Bàn lại thanh u an bình, cách hai con phố là có một trường tư thực danh tiếng khá

lớn, rất thích hợp cho A Triệt đi đọc sách.

Tô Cẩm nộp một hộc nhà năm tiền thuê.

Có trạch từ, Tô Cẩm thoải mái dễ chịu yên ổn đi ngủ, hôm sau, Tiêu Chấn một mình đi tìm việc, Tô Cẩm và A Quý cũng đi tìm cửa hàng cho thuê.

Ngày thứ nhất, hai nhóm người đều không công mà lui.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm vẫn không tìm được cửa hàng, Tiêu Chấn tự mình tìm được công việc khuôn vác tại tiệm gạo.

Tô Cẩm kiên quyết không đồng ý: “Đại nhân đã từng làm tôi quan tâm, trên chiến trường đều hữu dũng hữu mưu, há có thể coi thường chính mình như vậy?”

Tiêu Chấn tự giễu nói: “Dễ mười nếu để mất ta, kêu ta là đại ca, hôm nay Tiêu mỗi một thân không tiền, không đảm đương nổi cái tên đại nhân.”

Đại ca cũng không gọi, Tô Cẩm nhất định không cho hắn đi vác gạo.

Rõ ràng tiểu phụ nhân chỉ đến ngực hắn, phát uy lại như cạp mẹ làm người ta không dám, không vâng lời, tạm thời Tiêu Chấn nghe năng, vậy mà đến cuối tháng, cửa hàng mới của Tô Cẩm cũng mở, Tiêu Chấn vẫn không tìm được một việc để cho nàng thỏa mãn thể diện. Liên tục ăn cơm trắng hơn nửa tháng, rốt cuộc Tiêu Chấn không nghe Tô Cẩm nữa, sau lưng nàng nhận công việc vác gạo, dù thế nào thì hắn cũng phải ra khỏi cửa, Tô Cẩm cũng

không ngăn được hấn.

Tiêu Chấn người cao ngựa lớn, khí lực toàn thân, có thể vác bằng hai ba người bình thường. Cần cù chăm chỉ không gao một tháng, đầu tháng ba tính tiền, cuối cùng Tiêu Chấn cũng kiếm được một lượng bạc, hấn liền giao cho Tô Cẩm. Bàn tay nam nhân đầy vết chai, cầm một xâu tiền đồng cũ nạy.

Không hiểu sao Tô Cẩm thấy lòng chua xót.

Tiêu Chấn lúc còn là Thiên Hộ thì nàng từng cùng Tiêu Chấn ăn cùng bàn, biết lượng cơm ăn của Tiêu Chấn, sau khi tới Phượng Dương, Tiêu Chấn tự mình giảm lượng cơm, chỉ ăn bằng một nửa trước kia, nàng làm nhiều hấn cũng không chịu ăn, hơn nữa công việc vác gạo của hấn lại mệt mỏi, một tháng gần gũi, Tiêu Chấn đã mệt nhọc đến gầy đi một vòng trông thấy.

Tô Cẩm rất muốn mang hấn, lại lo lắng mình chửi rủa, càng đâm vào lòng tự ái của nam nhân.

Hấn không muốn làm quan sao? Hấn không muốn ăn mặc thể diện được người kính ngưỡng sao?

Nhưng hấn không có biện pháp, quan trường không dung được hấn.

Tô Cẩm không thuyết phục Tiêu Chấn ăn thêm, cũng không có cách nào trợ mắt nhìn hấn gầy đi.

Đêm nay Tiêu Chấn làm công trở về, vừa đến cửa, tiểu A Mãn ba tuổi yếu ớt chạy đến, ngọt ngào kêu hấn cha

nuôi.

Theo tiểu nha đầu nói sẽ càng ngày càng nhiều, rốt cuộc Tô Cẩm cũng sửa được cách xưng hô với Tiêu Chấn của nữ nhi.

Nữ oa mặc váy trắng sạch sẽ, khắp người Tiêu Chấn đều là bụi bặm, đôi tay đã vươn đến muốn ôm kiền nữ nhi, liếc thấy lòng bàn tay dơ bẩn, Tiêu Chấn lại rút trở về, như không có việc gì duỗi A Mãn: “Trên người Kiền Đa bẩn, trước đi thay quần áo, đổi xiêm áo rồi ôm A Mãn nha.”

A Mãn không ngại Kiền đa, giờ cao cánh tay nhỏ tiếp tục muốn ôm ấp.

Tiêu Chấn không cự tuyệt được nữ nhi, đôi tay chà xát mạnh mẽ lên vạt áo, sau đó nhấc bổng cánh tay nữ oa, giờ lên thật cao, không để cho A Mãn dựa vào hân. A mãn thích được phụ thân giờ thật cao 〓〓, cười vui vẻ, tiếng như chuông bạc.

Tiêu Chấn đi đổi xiêm áo, đổi tốt rồi lại yêu kiền nữ nhi một phen.

Sắp ăn cơm tối, Xuân Đào bưng lớn cái bánh bao nhân thịt thật lớn tới đây, còn có một chén cháo sườn nóng hổi.

Cháo không ăn liền hồng, Tiêu Chấn ăn chén cháo ngon hỏ then trong lòng, hân chỉ ăn một cái bánh bao, còn lại bảo Xuân Đào bưng đi.

“Kiền Đa đều ăn đi!” A Mãn không cho Xuân Đào đưa vào hân hân. hân đầu mập mập năm đưa một cái lên

cho Kiên đa.

Tiêu Chấn với mình ăn no rồi.

A Mãn ngó ngó kiên đa, ghi nhớ lời mẹ dặn, kiên đa nhất định phải ăn hết, kiên đa không ăn nàg liền giả khóc.

Tiêu Chấn hiểu, đây là chủ ý của Tô Cẩm.

Hắn không muốn ăn nhiều, nhưng A Mãn vừa khóc, biết rõ là giả, nhưng Tiêu Chấn cũng không bỏ được.

Bất đắc dĩ, Tiêu Chấn lại bắt đầu thêm ăn.

Trung tuần tháng tư, Tiêu Chấn đi theo Đông gia ra cửa vận chuyển hàng. Đông gia nhìn ra hắn có bản lĩnh, cất nhắc Tiêu Chấn lên làm hộ vệ tiệm gạo, trên đường vận chuyển hàng nếu có tên tặc này chạy đến, Tiêu Chấn có thể giúp đánh lui đôi phương một tay.

Một đường hữu kinh vô hiểm, đoàn xe vận chuyển thuận lợi trở về Phương Dương thành, xếp hàng chờ vào cửa thành.

(Hữu kinh vô hiểm, vô kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Tiêu Chấn ngồi trên lưng ngựa, đi theo đội ngũ chậm rãi trở về, trong lúc vô tình, ánh mắt của hắn nhìn về phía phương hướng “Tiêu trạch”.

Tòa hai tiểu viện là Tô Cẩm thuê lại, nàng kiên trì khắc họ của hắn lên tấm bảng, có hàng xóm hỏi thăm, nàng đều

nói là ba mẹ con họ gặp rủi ro, đại cha do trượng phu bái kết trượng nghĩa chứa chấp họ, tiếp tục để cho hắn làm nhất gia chi chủ.

Lần này hắn ra cửa, đã rồi nhà hơn nửa tháng, tiểu A Mãn nhất định là nhớ hắn đi?

Tiêu Chấn cũng nhớ A Mãn. A Mãn vừa sinh ra hắn đã ôm lấy, nhìn tận mắt nữ oa lớn lên từng ngày, ở trong lòng Tiêu Chấn, A Mãn không khác gì nữ nhi ruột thịt.

Đang suy nghĩ, đột nhiên sau lưng truyền đến một hồi tiếng vó ngựa chinh tề, tựa như chiến mã được huấn luyện nghiêm chỉnh trong quân, trong lòng Tiêu Chấn khẽ nhúc nhích, nhìn về phía sau.

Tổng cộng có hơn mười kỵ binh, nam nhân dẫn đầu là người mặc trường bào cổ tròn thêu mãng xà, đầu đội ngọc quan, mặt mũi như long chưởng phượng, Tiêu Chấn ngăn người, chợt nhận ra, đó là Tứ hoàng tử đương triều, Liêu Vương, hắn từng gặp qua Liêu Vương lúc chinh phạt tàn quân Lương Quốc.

Trường bào mãng xà tượng trưng cho thân phận vương gia, dân chúng trước cửa thành rồi rít quỳ lạy.

Tiêu Chấn cùng hộ viện khác trong đoàn xe cưỡi ngựa, cũng lập tức nhảy xuống, quỳ dưới đất bái kiến.

Liêu Vương ghim chặt dây cương, từ từ mà đi, tầm mắt không chút để ý quỳ lạy dân chúng đang quỳ lạy.

Tiêu Chấn thu lại tầm mắt, không có nửa phần ý tứ cố gắng khiến Liêu Vương nhận ra mình, bốn vó tuần mã

cộc cộc từ từ đi qua trước mặt hắn, đi được một khoảng, ngựa Liêu Vương đột nhiên dừng lại, sau đó lộn trở về, cuối cùng, dừng ở trước mặt hắn.

“Vị tráng sĩ này nhìn có chút quen mặt, mời ngẩng đầu lên.” Ngồi trên lưng ngựa, Liêu Vương nghi ngờ nói, thái độ bình dị gần gũi, không quá giống vương gia.

Vương gia có lệnh, Tiêu Chấn không thể không ngẩng đầu lên.

Nam nhân mày kiếm mắt sáng, ngũ quan tuấn tú uy vũ phi phàm, Liêu Vương giật mình nhìn Tiêu Chấn, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Người là Thiên hộ Tiêu Chấn thuộc hạ của Lý Ung? Không đúng, Bốn vương nhớ, trong trận phạt Lương, người lập được kỳ công thắng chức, vì sao lại ăn mặc bộ dạng này tới Phượng Dương?” Nói xong, Liêu Vương tung người xuống ngựa, chiêu hiền đãi sĩ, tự mình đỡ Tiêu Chấn dậy.

Bách tính cũng kinh ngạc quan sát tráng hán vận lương được Liêu Vương tiếp đãi long trọng, Đông gia tiếm gạo càng trợn to hai mắt, chính mình cũng không thể tin được người làm thế nhưng lại quen biết Liêu Vương.

Tiêu Chấn cũng không có ngờ tới Liêu Vương sẽ cất nhắc hắn như vậy, lui về phía sau một bước, hắn luông mất giải thích: “Vương gia nhớ Tiêu mỗ, là may mắn của Tiêu mỗ, chẳng qua năm ngoái Tiêu mỗ phạm vào mấy cộc tội, chính nguyệt triều đình hạ chỉ khai trừ quan chức Tiêu mỗ, Tiêu mỗ tiện mang theo tiểu gia tới Phượng Dương mưu sinh.”

(chính nguyệt; thẳng giêng)

Liêu vương cau mày: “Người phạm vào tội gì?”

Tiêu Chấn không chịu nói, không nói mình phạm qua chuyện gì, cũng không muốn ở nơi này tố oan với Liêu vương, dù thế nào đi nữa hắn cũng không muốn vào quan trường nữa rồi.

Liêu Vương không cậy được miệng của hắn, đành phải thôi, mang theo thân về rồi đi trước.

Vương gia vừa đi, Đông gia tiệm gạo lập tức bu lại, hỏi tội thân phận của Tiêu Chấn, Tiêu Chấn không kiên nhẫn, xong việc không có gì làm, liền vội vàng về nhà thăm con gái nuôi.

Nhất gia chỉ chờ xa nhà đã lâu trở về, Tô Cẩm dẫn nữ nhi ra nghênh đón.

Còn có ba tháng nữa ba mẹ con mới ra hiếu, vì vậy Tô Cẩm vẫn mặc quần áo trắng thuần khiết như cũ, không mang đồ trang sức hay trang điểm, nhìn từ xa thanh tú như hoa sen mới nở, cách lại gần, da thịt tiểu phụ nhân trắng như tuyết. Làn môi đỏ tươi, mềm mại xinh đẹp hơn cả hoa mẫu đơn. Đầu mùa hè quần áo mỏng hơn, tiểu phụ nhân xinh đẹp đi tới, như cây liễu lung lay sinh động.

Tiêu Chấn chỉ liếc qua, xác định đệ muội đã lâu không gặp, liền chỉ nhìn về phía A Mãn đang chạy về phía hắn.

“Kiền đa!” A Mãn sung sướng kêu lên.

Một tiếng gọi ngọt ngào, khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu

một tiếng gọi ngọt ngào, khuôn mặt lấm rưng của Tiêu Chấn lập tức hòa tan thành gió xuân, khom lưng đưa tay, thuần thục giơ A Mãn lên cao.

A Mãn hôn "lếp" một cái lên mặt cha nuôi, mắt phượng ra sức nhìn chăm chăm cha nuôi.

Tiêu Chấn như làm ảo thuật lấy ra một cái túi vải phình to, đưa đến ngực con gái nuôi.

A Mãn vung về mở miệng túi, bàn tay mập mập đưa vào, lấy ra mấy trái cây nho nhỏ.

A Mãn không biết.

Tô Cẩm kinh ngạc nói: "Anh đào đã chín rồi?"

Tiêu Chấn nhìn A Mãn giải thích: "Đúng vậy, ta thấy trên đường có bán, liền mua một cân về."

Tô Cẩm liền phân phó Như Ý đi rửa anh đào.

Tiêu Chấn nhắc nhở Như Ý: "Lưu lại một phần cho thiếu gia." Anh đào hiện giờ mới hái nên còn tươi mới.

Như Ý cười đi vào phòng bếp.

Một lát sau, Tiêu Chấn ôm A Mãn cho ăn anh đào, Tô Cẩm ngồi ở một bên, hỏi thăm tình huống ra ngoài làm việc nửa tháng của Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn chọn hai chuyện mới mẻ nói, không đề cập tới chuyện gặp Liễu Vương.

Tô Cẩm hỏi xong, giữ A Mãn ở lại bồi Tiều Chấn, còn nàng thì lễ đi về hậu viện.

Lúc hoàng hôn, Tô Cẩm ở trong phòng coi sổ sách của hàng bán gạo, thì A Triệt dắt A Mãn trở lại.

Tô Cẩm ngoài ý muốn để sổ sách xuống, hỏi nghi hoặc: “Đại nhân không giữ hai người ở lại ăn cơm cùng hân sao?” Mặc dù Tiều Chấn không còn quan chức, nhưng một nhà trên dưới đều giữ thói quen cũ gọi Tiều Chấn là đại nhân.

A Mãn hưng phấn chỉ về phía tiền viện nói: “Có người đến ạ!”

Mặt Tô Cẩm mờ mịt.

A Triệt giải thích rõ ràng hơn nhiều: “Nương, có vị lão gia đến tìm đại nhân, hân dẫn theo hai gã sai vặt, ba người họ giống như quân gia.”

Tô Cẩm khiếp sợ nhìn về phía tiền viện, quân gia?

Ngoài cửa lớn, Tiều Chấn so với Tô Cẩm còn khó tin hơn, sau khi phục hồi lại tinh thần, liền vội vàng hướng “Lão gia” trong miệng A Triệt hành lễ: “Thảo dân bái kiến Vương gia.”

Trên mặt Liêu Vương cười yếu ớt, kịp thời ngăn lại nói: “Bốn vương cái gì đến đây, chính là không hy vọng người đã lễ, mau mau đứng lên đi.”

Tiều Chấn tuân mệnh, sau khi đứng thẳng, hân không

hiếu nói: “Vương gia tới đây.....”

Mắt Liêu Vương nhìn trái phải, rồi lại quét hai bên tiểu viện sạch sẽ sau lưng Tiêu Chấn một chút, cười nói: “Trước hết không mời hôn vương vào uống trà sao?”

Tiêu Chấn chợt cảm thấy thất lễ, vội mời Liêu Vương cùng hai hộ vệ của hắn vào bên trong.

Đến nhà chính, Tiêu Chấn bảo Xuân Đào đi pha trà.

Uống nửa chén trà, Liêu Vương thở dài một tiếng, nhìn hình lập phương trước mặt Tiêu Chấn nói: “Bốn vương đã phái người ra roi thúc ngựa đi Chương thành thăm dò nguyên do người bị cách chức, hiện tại Bốn vương đã biết được toàn bộ, Lý Ung chỉ trích người năm tội trạng, toàn bộ đều là hãm hại. Ai, gian thần lật đổ trung lương, là họa lớn của triều đình, Bốn vương vô cùng đau đớn, Bốn vương tuy là phiên vương trấn thủ Liêu Đông, lại ngại vì dùi loại kiêng kỵ, bất lực vì người sita lại án xit sai, chỉ có thể uất ức người rồi.”

Tiêu Chấn lộ vẻ nói: “Vương gia nguyện ý tin tưởng thảo dân vô tội, thảo dân liền thấy dùi rồi, những thứ khác, thảo dân cũng không uất ức.”

Liêu Vương sững sờ.

Hai thị vệ sau lưng Liêu Vương cũng hai mắt nhìn nhau.

Cái tên Tiêu Chấn này có ngu hay không? Ý tứ trong lời nói của Vương gia đã rất rõ ràng rồi, lúc này không

phải Tiêu Chấn nên khóc lóc tố cáo uất ức lần nữa, sau đó Vương gia sẽ đứng lời hay trấn an một phen, nói muốn dùng Tiêu Chấn, Tiêu Chấn sẽ cảm động đến rơi nước mắt lần nữa thề từ đó muốn thuận phục Vương gia sao? Chuyện thuận nước đẩy thuyền như vậy, sao Tiêu Chấn không làm theo lẽ thường xuất bài đây?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Y Hương Khuê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tiêu Chấn không nhận lời của ông ta, Liêu Vương không thể làm gì khác hơn là hỏi: "Sau này ngươi có tính toán gì không?"

Tiêu Chấn thẳng thắn nói: "Thảo dân kiếm chút công việc ở tiệm gạo Phúc Vận, nuôi sống gia đình cũng đủ rồi."

Liêu Vương cười khò: "Một thân võ nghệ của ngươi, vác gao chuyển lương có hơi phí tài năng, vẫn nên tới bên cạnh Bồn vương làm việc đi, Hung Nô nhiều lần xâm phạm biên cương Đại Chu ta, triều đình cần tướng tài như ngươi vậy."

Năm trước trên chiến trường, Tiêu Chấn xông phá trận địa địch đầu tiên, liên tiếp giết mấy vị đại tướng Lương Quốc, Liêu Vương ở phía xa thấy rất rõ ràng, đã sớm sinh lòng yêu tài. Tháng giêng ở Kinh Thành, Lý Ung vu hãm Tiêu Chấn, trong lòng Liêu Vương biết rõ nhưng không có vạch trần Lý Ung vì chính là chờ triều đình vứt bỏ Tiêu Chấn rồi, ông ta mới chớp thời cơ nhét Tiêu Chấn vào dưới trướng.

Vì vậy, ngay từ lúc sau khi Lý Ung trở lại Chương Thành tuyên chỉ, Liêu Vương liền sai người trông chừng hành tung của Tiêu Chấn, kéo dài đến tháng ba mới hiện thân, là tránh dẫn tới triều đình hoặc Tiêu Chấn nghi kỵ.

Đối mặt với Liêu Vương có ý cất nhắc, Tiêu Chấn lại bất vì sở động, quỳ xuống nói: "Đa tạ ý tốt của vương gia, chỉ là thảo dân vui với tự tại ở phố chợ đầu đường hơn, không muốn cuốn vào quan trường nữa."

Liêu Vương buồn cười, nhìn hấn nói: "Nhìn ngươi cao gần chín thước, hùng vĩ uy vũ, một thất bại nho nhỏ như vậy, lại làm gãy hùng tâm tráng chí của ngươi? Chẳng lẽ lúc trước ngươi đầu quân nhập ngũ, làm như vậy là để lập công thăng quan, mà không phải là bảo vệ quốc gia?"

Tiêu Chấn trầm mặc.

Lúc còn trẻ, vì sao tòng quân?

Bởi vì nghe nói Hung Nô ở biên cương giết người cướp bóc, bởi vì nhìn thấy một vị lão phụ nhào vào trên quần áo nhi tử gào khóc nức nở, bởi vì trong ngực bốc lên một ngọn lửa giận hùng hực, cho nên hấn rời khỏi sư phụ tiểu cục dạy hấn võ nghệ, dựa vào một bầu máu nóng đầu quân bắc thượng. Xuất thân cùng khổ, Tiêu Chấn thích cơm áo vô lo sau khi phong quan, nhưng hấn càng hưởng thụ tư thế hào hùng nhiệt huyết sôi trào trên chiến trường hơn, hấn càng muốn nhìn Hung Nô liên tục bại lui, không dám xâm lấn Trung Nguyên nữa.

Liêu Vương nói: "Bốn đội hộ vệ của Bồn vương bị triều đình điều khiển, thống lĩnh hộ vệ cũng đều thuận theo triều đình sai khiến, nhưng Bồn vương còn có ba ngàn thân binh, ba ngàn binh mã này chỉ nghe hiệu lệnh của một mình Bồn vương, chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo Bồn vương, Bồn vương liền giao ba ngàn binh mã này cho ngươi chỉ huy, như thế ngươi vừa không cần lo lắng quan trường lòng người hiểm ác, vừa có thể thi triển khát vọng trên chiến trường."

Tiêu Chấn có chút dao động.

Liêu Vương tiếp tục nói: "Bồn vương đã chuẩn bị một tòa trạch viện cho ngươi, ngươi chỉ cần an tâm dẫn binh, Bồn vương bảo đảm thê tử bình yên, vinh hoa phú quý. Đại trượng phu sinh ra làm người, thứ nhất phải kiến công lập nghiệp, thứ hai chính là mong muốn che chở người nhà, chẳng lẽ ngươi không muốn bọn họ trôi qua ngày lành cảm y ngọc thực?"

Tiêu Chấn muốn!

Hấn không sợ khổ, nhưng không muốn một nhà đệ muội đi theo hấn chịu khổ!

Uồn ngực ngẩng đầu, Tiêu Chấn nhìn thẳng Liêu Vương nói: "Nhờ vương gia coi trọng, thảo dân nguyện ý vì vương gia ra sức, chỉ là thảo dân trời sinh

thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái nấy, cũng không biết quanh co lòng vòng, quân lệnh của vương gia thảo dân tuyệt đối phục tùng, nhưng nếu vương gia muốn làm mai cho thảo dân, hoặc là chuyện thảo dân không muốn làm khác, thảo dân tuyệt đối sẽ không bắt buộc mình làm theo, cho nên, vương gia có thể dung nhân (dung nạp, nhận nài) thân tử như vậy, thảo dân liền đi theo ngài, vương gia không thể tiếp nhận được, vậy thảo dân vẫn không đi thì tốt hơn, tránh cho tương lai chọc giận vương gia."

Liêu Vương nghe xong, đột nhiên mở lòng thoải mái cười to, tiếng cười vang dội, ngay cả ba mẫu tử Tô Cẩm ở hậu viện đều nghe thấy.

"Khá lắm thật thẳng tính!"

Cười đủ rồi, Liêu Vương tiến lên đỡ Tiêu Chấn dậy, nắm lấy bả vai Tiêu Chấn nói: "Tiêu thống lĩnh yên tâm, hôm nay Bôn vương cam kết với ngươi, chỉ cần ngươi làm tốt việc thuộc bốn phận, Bôn vương tuyệt đối sẽ không bội vì chuyện vụn vặt thái nhân tình giáng tội ngươi, nam tử hán đại trượng phu, muốn làm cái gì thì đi làm cái nấy, không thẹn trời đất chứng giám là được."

Lúc trước Tiêu Chấn gặp phải Lý Ung dối trá, lúc này không nhận được xác nhận nói: "Lời ấy của vương gia thật chứ?"

Liêu Vương thu lại nụ cười, trịnh trọng nói: "Một lời nói của Bôn vương đáng giá nghìn vàng."

Tiêu Chấn "Bịch" quỳ lạy lần nữa, chính thức nhận Liêu Vương làm chủ.

Sắc trời đã tối, Liêu Vương và Tiêu Chấn hàn huyên một hồi rồi rời đi, trước khi đi nói với Tiêu Chấn, ngày mai ông ta sẽ sai người đón một nhà Tiêu Chấn dời đến phủ đệ mới.

Đưa mắt nhìn theo Liêu Vương đi xa, Tiêu Chấn đứng lặng im chốc lát, xoay người bước vào nhà, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, thì thấy Tô Cẩm mỗi tay dắt một đứa bé đứng ở khúc quanh hành lang, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, giống như đang sợ mấy mẫu tử sẽ bị đuổi đi.

Nhớ tới tháng giêng đoàn người chen chúc trong xe lửa đập tuyệt thế thâm mà đi, ngực Tiêu Chấn chua xót, ngay sau đó âm thầm thề, cả đời này, hắn cũng sẽ không để ba mẫu tử Tô Cẩm chịu ủy khuất như vậy nữa.

"Vào trong nhà ngồi." Tiêu Chấn cười chỉ chỉ nhà chính.

Nụ cười này của hắn, Tô Cẩm an tâm, phỏng đoán khẳng định không phải là chuyện xấu.

Đến nhà chính, Tiêu Chấn ôm A Mãn, nói với Tô Cẩm, A Triệt: "Sáng nay ta trở về thành, ở ngoài thành gặp phải Liêu Vương, Liêu Vương nhận ra ta, mới vừa rồi, ông ta thưởng thức chút công lao ta lập được trước kia, cho ta chức thống lĩnh ba ngàn thân binh Liêu Vương Phủ."

A Mãn ba tuổi ngây ngô nhìn đôi môi đường phụ đóng đóng mở mở, không hiểu đường phụ đang nói cái gì.

A Triệt tám tuổi như có điều suy nghĩ.

Tô Cẩm - một tiểu phụ nhân phổ phùng, đối với các loại quan chức cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng biết tính toán, Tiêu Chấn làm Thiên Hộ chính ngũ phẩm thì trong tay trông coi một ngàn người, Vệ Chỉ Huy Sứ Chương Thành chính tam phẩm Lý Ung, trông coi năm ngàn binh mã, cho nên, thống lĩnh thân binh này của Tiêu Chấn, ước chừng là chức quan trên dưới Tứ Phẩm nhỉ?

Tiêu Chấn bật cười, nói: "Mỗi vương gia đều có thể nuôi ba ngàn gia binh, không thuộc triều đình cai quản, cũng không có chức quan."

Tô Cẩm kinh ngạc bật thốt lên: "Vậy Vương Gia có cho ngài bổng lộc không?"

Tiêu Chấn nhất thời cứng họng, nhìn tiểu phụ nhân tròn tròn mắt phượng nói: "Chắc có, Vương Gia không

*đề cập, ta cũng không có hỏi, chỉ có điều, Vương Gia
tặng ta một phủ đệ, sáng mai cho người đón chúng ta đi
qua."*

*Vừa nghe có nhà ở, Tô Cẩm lập tức hài lòng, chỗ
Phượng Dương Thành này giống như hai tiểu viện nàng
thuê hiện tại, bị giá hơn trăm lượng bạc đấy.*

Chỉ là.

"Triều đình mới vừa cách chức quan của ngài, Vương Gia đã thu nhận ngài, truyền tới Kinh Thành, hoàng thượng có tức giận hay không?" Tô Cẩm nghi hoặc hỏi, hành động này của Liêu Vương, không phải hủy đi cái bề của Hoàng đế lão từ ông ta sao?

Tiêu Chấn không quá để tâm nói: "Vương Gia dám dùng ta, tất có đạo lý của ông ấy, nếu triều đình thật sự phạt xuống, cũng lắm thì chúng ta chuyển ra lần nữa."

Tô Cẩm gật đầu, cái này thật là có lý.

Nhưng Tiêu Chấn thật không dễ lại vớt được chức quan, có lẽ là cơ hội cuối cùng đời này của hắn, Tô Cẩm tận tình khuyên nhủ: "Hắn là trong mệnh của Đại nhân gặp được quý nhân, nhất định là sẽ làm quan, chỉ là sau này gặp chuyện phải suy tính cẩn thận cho thật kỹ rồi mới làm."

Lời này Tiêu Chấn nghe đến tai sắp mọc kén rồi, nhưng đã ném qua một lần thiệt thòi, hắn không hề cảm thấy Tô Cẩm lo lắng vớ vẩn nữa, ngược lại cười nói ra biện pháp giải quyết của hắn, tức là hắn thỉnh cầu Liêu Vương cái cam kết kia.

Tô Cẩm nghĩ thầm, nói miệng không bằng chứng, Hán triều Lưu Bang còn hứa hẹn không giết Hàn Tín, cuối cùng không phải là giết chết người ta sao?

Chỉ có điều, nhìn Tiêu Chấn cười ngây ngô, Tô Cẩm cũng không làm hắn mất hứng, chờ lần sau Tiêu Chấn tái phạm, nàng mặc kệ hắn thích nghe hay không thích nghe, nhất định phải nhốt hắn vào cái đầu con lừa này mới

nghe, như định phải ghe, như các anh con của này mới được.

Ngày hôm sau, quả nhiên Liêu Vương sai người tới giúp Tiêu Chấn dọn nhà, thuận thế tặng cho Tiêu Chấn hai gã sai vặt, bốn nha hoàn.

Trước khi dọn nhà nhận chỉ trước, hai gã sai vặt một người tên là Tì Văn một người tên là Tì Vũ, là huynh đệ ruột, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng.

Bốn nha hoàn đều da trắng tướng mạo đẹp, Xuân Lan, Hạ Trúc thì để cho Tiêu Chấn dùng, mười bảy mười tám tuổi, dáng người là tốt hấp dẫn. Thu Cúc, Đông Mai thì đưa cho Tô Cẩm, hai nha đầu này chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo hơi kém hơn Xuân Lan, Hạ Trúc, nhưng thảng hơn ở chỗ quy củ an phận, một cái cũng không nhìn về phía Tiêu Chấn bên kia.

Cuộc sống thường ngày của Tiêu Chấn vẫn luôn là Xuân Đào hầu hạ, cũng chỉ là xếp chăn quét dọn phòng, rửa mặt mặc quần áo Tiêu Chấn theo thói quen tự thân tự lực, vào lúc này Liêu Vương một hơi đưa hai nha hoàn đến, hoàn toàn không dùng được, Tiêu Chấn liền nói với Tô Cẩm: "Tiền viện một mình Xuân Đào đã đủ dùng, hai người này đều cho đi muội đây."

Tô Cẩm lại không ngốc, Liêu Vương cố ý chọn hai người lớn tuổi một chút, rõ ràng là thương tiếc Tiêu Chấn độc thân một mình, tặng cho hắn làm thông phòng đấy chứ!

Mắt nhìn thấy nha hoàn gọi là Xuân Lan kia bữu môi, Tô Cẩm vội nói: "Vương Gia có lòng tốt tãn người,

đại nhân có thể nào từ chối?"

Nàng không cần, Tiêu Chấn lại không thể trả về, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

Trên dưới một lòng dọn nhà trước, có thêm Thu Cúc, Đông Mai, Tô Cẩm ôm nữ nhi ở bên cạnh chỉ huy là được, thuận tiện quan sát hai nha hoàn mới, phát hiện Thu Cúc lanh lợi hơn một chút, miệng ngọt gọi Như Ý là tỷ, Đông Mai thì nội liêm hơn, nhưng động tác trong tay cũng không chậm, bận rộn ra ra vào vào, rất có năng lực.

Hậu viện nha hoàn cũ mới hoà thuận vui vẻ, Tiền viện thì không giống, Xuân Đào vừa mới mở tủ quần áo của Tiêu Chấn ra, mỹ tửu mặt hạnh Xuân Lan liền chen chúc tới, cướp dọn dẹp, ôm một đồng xiêm áo đặt ở trên giường gạch.

Xuân Đào chu mỏ, vốn không thích Xuân Lan tương tự với tên của nàng, hiện tại càng nhìn Xuân Lan không vừa mắt.

Xuân Lan cũng mặc kệ nàng, phát hiện một bộ trường bào màu xám có chỗ vá, ánh mắt Xuân Lan sáng lên, lập tức cầm xiêm áo đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Tiêu Chấn đứng ở trong sân nói chuyện với huynh đệ Từ gia, Xuân Lan thả chân bước chân, sau đó nện bước nhỏ đi tới. Tiêu Chấn nghiêng đầu nhìn nàng ta, mặt Xuân Lan ửng hồng, nâng áo bào lên, nhỏ giọng hỏi "Đại nhân, xiêm áo này bị hư như vậy, còn cần không?"

Tiêu Chấn nghi hoặc: "Vì sao không cần?"

Xuân Lan gương ngừng liếc hẳn một cái, mặt càng đỏ hơn, giải thích: "Bây giờ Đại nhân làm việc cho Vương gia, thân phận không giống ngày xưa."

Tốt xấu gì Tiêu Chấn cũng đã ở trong quân ngũ ba năm, hẳn không dính vào nữ sắc, nhưng chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Thấy bộ dạng Xuân Lan lỗ mãng muốn quuyền rũ người lại cố làm ra vẻ dè dặt, còn dám đối với quần áo của hắn chọn ba lấy bốn, Tiêu Chấn lập tức không thích, đúng lúc cũng muốn thử lòng dạ Liêu Vương một chút, Tiêu Chấn liền căn dặn gã sai vặt mới - Từ Văn: "Nữ tử này ghét bỏ thân phận Tiêu mỗ thấp kém, Tiêu mỗ không muốn làm người khác khó chịu, người mau đưa nàng ta trở về vương phủ, cũng chuyển lời với Vương Gia, nói là Tiêu mỗ không có thói quen có quá nhiều người hầu hạ ở bên cạnh, Vương Gia không cần cho nữa."

Từ Văn cung kính nói: "Đạ!"

Nói xong, Từ Văn mặt không thay đổi nói với Xuân Lan: "Mang xiêm áo của đại nhân trở về, lập tức đi theo ta."

Xuân Lan hoa dung thất sắc, bị lấy loại lý do này trả về, nàng ta còn có thể tốt sao?

"Đại nhân, nô tỳ tuyệt đối không có ý ghét bỏ ngài, cầu xin đại nhân khai ân, bỏ qua cho Xuân Lan một lần đi!" Nữ nhân mới vừa rồi còn muốn dựa vào vẻ thù mị tranh sủng, hiện tại quý trên mặt đất cuống quýt dập đầu, khóc đến rất đáng thương.

Tiêu Chấn cũng không liếc mắt nhìn một cái, chấp tay đi hậu viện, ở khúc quanh, liếc thấy Từ Văn cường chế kéo Xuân Lan đi.

Tiêu Chấn hừ một tiếng. Hắn là quan võ, thường cùng người mài giũa, không mặc quần áo cũ, chẳng lẽ mặc quần áo mới đấu vật so chiêu cùng với đám binh sĩ?

Đến hậu viện, Tiêu Chấn âm thầm quan sát Thu Cúc, Đông Mai làm việc, hai nha hoàn thấy thế đều không dám ngước mắt lên.

Tô Cẩm kỳ quái nói: "Đại nhân có chuyện gì sao?"

Giọng nói Tiêu Chấn không cao không thấp nói: "Tiền viện có một nha hoàn không hiểu quy củ, ta cho người ta đưa về vương phủ rồi, hai người này của đệ muội như thế nào?"

Thu Cúc, Đông Mai vừa nghe thấy, cùng luông việc trong tay xuống, song song quỳ đến trước mặt hai chủ tử, cúi đầu nói: "Nô tỳ không dám!"

Về mặt Tiêu Chấn nghiêm túc.

Tô Cẩm vội vàng làm chứng cho hai nha hoàn: "Hai người bọn họ đều thật giỏi, người nào ở Tiền viện phạm sai lầm vậy? Phạm vào lỗi gì?"

Xuân Lan phạm vào lỗi quỵên rũ nam nhân, lời này làm sao Tiêu Chấn nói với đệ muội được?

Không cần đệ muội quan tâm, nếu hai người bọn họ phạm sai lầm, cứ việc nói cho ta biết." Tiêu Chấn nghiêm mặt nói, nói xong đi trở về.

Tô Cẩm đuổi theo, thấp giọng khuyên hấn: "Vương Gia tặng nha hoàn há nói trả liền trả? Ngài mắng cho một trận là được, không thể trả."

Tiêu Chấn lạnh mặt nói: "Đã lên đường, đệ muội không cần khuyên nữa."

Bóng lưng nam nhân cao lớn, lạnh lùng như núi, nói một không hai, Tô Cẩm giận đến tức ngực. Thua rồi, đột nhiên quay về phía mấy nha hoàn Như Ý quát: "Dừng dọn nữa, ta không đi đâu!"

Bọn nha hoàn ngây ngẩn cả người, Tiêu Chấn đi được một nửa, nghe tiếng quay đầu lại, thì thấy Tô Cẩm quay lưng về phía hấn đi vào nhà, bước nhỏ bước thật nhanh.

Tiêu Chấn gọi nàng lại: "Đệ muội!"

Tô Cẩm dừng ở trên bậc thang trước nhà, xoay người, mắt xéch lạnh lùng nhìn hấn.

Tiêu Chấn không thể làm gì khác hơn là quay trở lại, cau mày nói: "Đệ muội đây là ý gì?"

Tô Cẩm cũng không quản bên cạnh có nha hoàn hay không, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ hòm xiềng bày đầy trong sân chằm chọc nói: "Nha hoàn của Vương gia đại nhân cũng dám trả, thật là không sợ trời không sợ đất, Tô Cẩm ta nhất gan, thay vì đi theo đại nhân đi phỉ đồ mới sống nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng lo lắng đại nhân

để một song hóm hớp cơ sở, các nhà cũng có cùng đại nhân
đắc tội Vương Gia bị trục xuất khỏi phủ, còn không bằng
tiếp tục ở tiểu viện này, tuy nghèo một chút, nhưng ba
mẫu tì chúng ta sống ổn định!"

Tiêu Chấn như đầu, ngẩng mặt nhìn nàng: "Vương Gia
không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy."

Tô Cẩm phì hắt một cái: "Ôi, lời này nghe thật quen
tai!"

Bọn nha hoàn không rõ nội tình, lỡ tai Tiêu Chấn
không khỏi nóng lên, không biết là bởi vì tiểu phụ nhân
phun mấy giọt nước miếng lên trên mặt hắt, hay là bởi vì
hắt cũng đã từng nói Lý Ung lòng dạ rộng lớn, cuối
cùng hồng kêt bị ám toán.

Hai người nhìn nhau, Tiêu Chấn đuối lý, nhượng bộ
nói: "Vậy phải như thế nào để muội mới bằng lòng theo ta
dời đi qua?"

Hắn chịu thương lượng, vẻ mặt Tô Cẩm hòa hoãn một
chút, cũng không chống nạnh nữa, siết khăn nói ra điều
kiện: "Chuyện quân vụ một phụ nhân như dân nữ không
nắm bắt được, nhưng chuyện trong ngôi nhà này, trước khi
đại nhân ra bất cứ quyết định gì phải tiết lộ với dân nữ một
chút, không thể như lần trước, ngài thống khoái tùy ý làm
bậy, ba mẫu tì chúng ta lại chẳng hay biết gì, đợi đến khi
nha dịch tới cửa, chúng ta chỉ có thể mặc người chém giết."

Nhắc tới cái này, Tiêu Chấn liền chột dạ, hơi mím môi,
hắn gật đầu nói: "Được, ta biết rồi."

Tô Cẩm trừng hắt một cái, tầm mắt còn chưa có chuyển

tới bọn nha hoàn lên kia, trong miệng đã thét lên trước:
"Còn đứng ngây ra đó làm gì, hành động nhanh lên một chút!"

Bọn nha hoàn hành động lần nữa, Tô Cẩm ôm lấy A Mãn bị nàng dọa sợ, dịu dàng dụ dỗ nói: "A Mãn đừng sợ, một lát chúng ta sẽ ở tòa nhà lớn."

Mẫu thân vui vẻ, A Mãn hé miệng nhỏ ra cười theo.

Tiêu Chấn sưng sờ nhìn một hồi, mới rời đi, đầu óc trống rỗng.

Tốc độ thay đổi sắc mặt của tiểu phụ nhân thật đúng là mau.

Bạn đang đọc truyện Cẩm Y Hương Khuê được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.